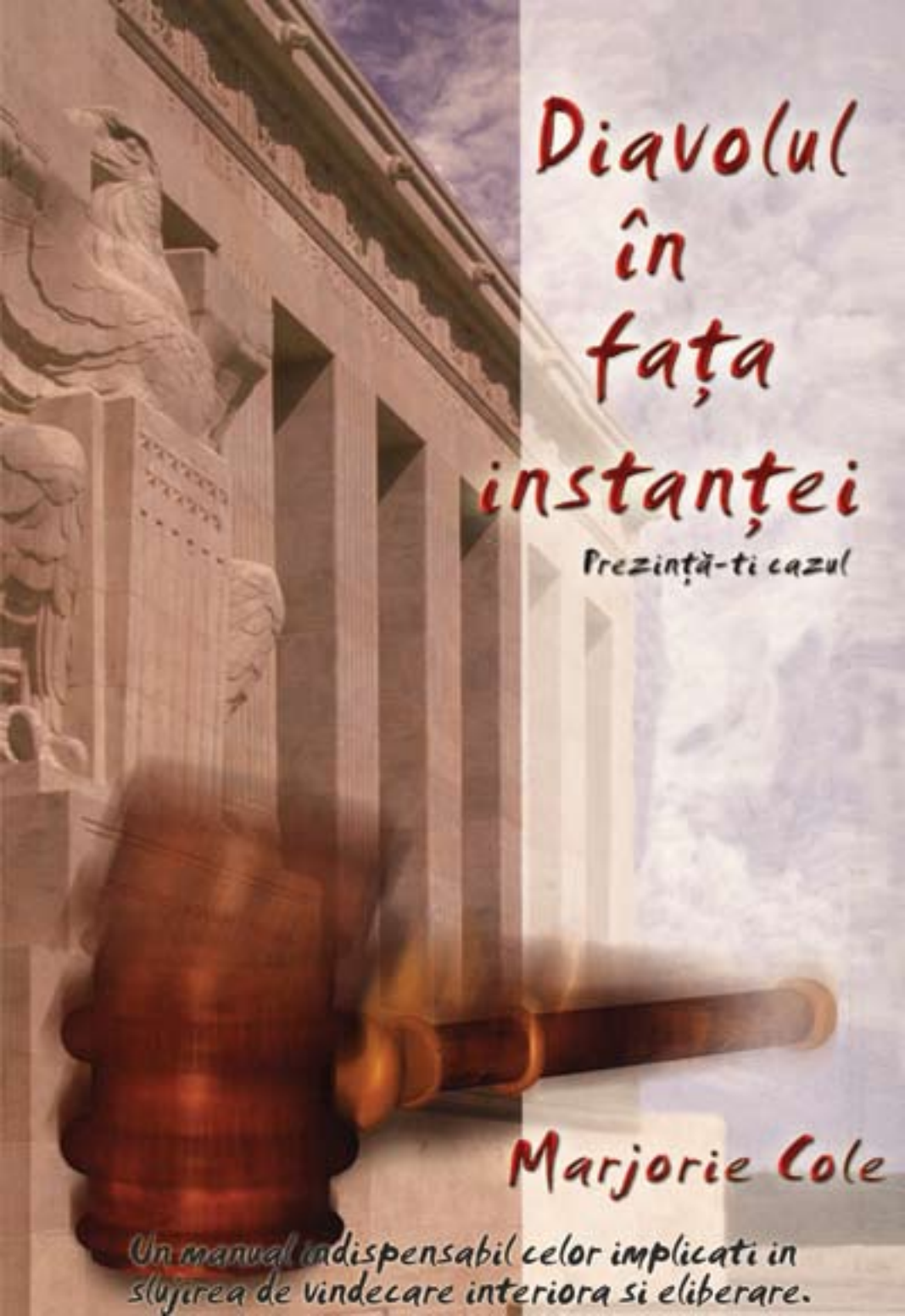

Diavolul în fața instanței

Prezintă-ți cazul

Marjorie Cole

Un manual indispensabil celor implicați în
slujirea de vindecare interioară și eliberare.

DIAVOLUL ÎN FATA INSTANTEI

PREZINTĂ-ȚI CAZUL

de

Marjorie Cole

Alfa Omega Publishing

Publicată în original în limba engleză sub titlul:
Taking the Devil to Court
Companion Press, Shippensburg, PA

Copyright © 1999 by Marjorie Cole

Tradusă și publicată cu permisiune

Toate versetele sunt luate din traducerea Cornilescu a Bibliei

Traducerea:

Corectura: Simona Luca

Tehnoredactarea: Simona Luca

Prelucrarea grafică: Andreea Bădiță

Versiunea în limba română: *Diavolul în fața instanței*

© Copyright 2009 – Alfa Omega Publishing

Editura: Alfa Omega Publishing

C.P. 1141 O.P. 8

300890 Timișoara, România

Tel./Fax.: +40-256-284.912

E-mail: editura@alfanet.ro

Comenzi online: www.libraria-crestina.ro

ISBN 978-973-1734-23-1

CUVÂNT DE INTRODUCERE

Doresc să Îi mulțumesc Duhului Sfânt pentru ajutorul Său constant și neschimbat acordat spre călăuzirea noastră în înmănuncherea adevărului Cuvântului lui Dumnezeu, cu scopul de a ne oferi o mai bună înțelegere și percepere a strategiei vrăjmașului.

Doresc să Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că mi-a trimis ajutoare care să fie alături de mine în acest proiect, care să vadă nevoia și să îmi dea o mână de ajutor. Le sunt recunoscătoare în special lui Drew și Juliei pentru buna lor dispoziție și pentru priceperea în pregătirea manuscrisului pentru publicare și distribuție.

Le mulțumesc Maybellei și lui Sue pentru corectură, iar lui Margie pentru culegerea la calculator a materialului original.

În final doresc să îi spun “mulțumesc” și “te iubesc” soțului meu, Jarry, pentru rugăciunile, pentru cuvintele lui de încurajare și pentru marea lui răbdare de a-mi fi permis să petrec ore în șir în fața computerului. De asemenea, le mulțumesc frumoaselor mele fiice, Rachael, Sarah, Becky și Stephanie care au renunțat la mama lor zi de zi, pentru această carte și muncii pe care a cerut-o.

Îți mulțumesc, Dumnezeule, pentru promisiunea și îndrumarea Ta din Habacuc 2:2: “Scrie proorocia și sap-o pe table, ca să se poată citi ușor.” Îți mulțumesc, Isuse, pentru că “Împlinirea unei dorințe este dulce sufletului...” (Proverbe 13:19).

PREFAȚĂ

Am avut privilegiul de a lucra în domeniul consilierii și al psihologiei vreme de peste zece ani. În acest timp, dorința mea a fost aceea de a-i ajuta pe oameni să fie liberi să umble în bucuria și pacea vieții abundente pentru care Isus a murit. Nu am fost niciodată deosebit de interesată de retorica religioasă și nici de ritualul care a fost construit în jurul adevărului divin, rezistându-i chiar, în felul meu propriu. Nu sunt deosebit de interesată de promisiunile politice ale „celor doi pui fiecare în oala lui”, nici de căutarea unei super-credințe, dar am fost adânc motivată să văd venind Împărăția lui Dumnezeu.

De-a lungul anilor, Dumnezeu, în înțelepciunea și răbdarea Lui, mi-a permis să intru în contact cu câteva din oile Sale cele mai neliniștite și mai dezorientate. Am fost expusă constant problemelor complexe și adânc înrădăcinate ale oamenilor, astfel că nu am putut concluziona că le cunoșteam deja. Clișeele și eufemismele convenționale, pe care le oferim în locul puterii și demonstrării Cuvântului lui Dumnezeu ne-au lăsat sângerând și aproape morți pe câmpul de bătălie.

Dorința de schimbare și de cunoaștere a adevărului m-a condus spre căutarea misterului aflat în spatele complotului lui Satan împotriva rasei umane, așa cum l-am văzut eu, complot orientat spre distrugerea vieților individuale. În mod progresiv, tabloul a început să se întrească, o piesă venind de aici și una de acolo, ca într-un joc gigant de puzzle cu 1000 de piese. Pe măsură ce Duhul Sfânt îmi strecura o idee în inimă, îmi arăta și principiile scripturale care o susțineau. Când aplicam aceste adevăruri la situații particulare, oamenii începeau să experimenteze libertatea. În final, diagrama strategiei lui Satan a fost suficient de completă pentru a forma un tot funcțional. Explicațiile și înțelegerea erau în consens cu Scripturile, iar rezultatele veneau în acord cu ceea ce se prevăzuse sau ce era de așteptat. (Acesta este idealul pe care îl căutăm în orice cercetare științifică a unui experiment, unde rezultatele sunt în mod semnificativ corelate cu cauza identificată, suficient ca să putem prevedea rezultatele viitoare.) Nostim a fost că, deși nu am pretins că aș fi teolog și nici nu cunoșteam greaca sau ebraica, am fost încântată de logica de bun simț a acestor explicații.

Menținerea adevărului la un nivel simplu nu îl face mai puțin profund sau mai puțin puternic și nici nu cere o super-spiritualitate ca o necesitate prealabilă a libertății. Am încercat să pun aceste concepte într-un limbaj pe înțeles și accesibil, în general, populației afectate. O

parte a materialului îl veți găsi dificil de acceptat din cauza alegoriilor și a analogiilor folosite pentru explicații. Alte lucruri le veți găsi contrare teologiei pe care ați ajuns să vă bazați. Scopul meu nu este acela de a vă contrazice sau de a vă convinge de ceva. Scriu aceste lucruri pentru a vă spune ce am aflat și ce mecanism pare să funcționeze și pentru a vă invita să vă uitați peste parabole, pentru a afla adevărurile spirituale ascunse acolo.

Mulți dintre cei care au dus muncă de pionierat în domeniul vindecării interioare și a eliberării au pus bazele unor descoperiri semnificative, pe care le-am văzut în ultimii zece ani. Continuăm să învățăm pe măsură ce Dumnezeu ne oferă revelația misterioaselor lucrări interioare ale lumii spirituale. Unii încep să folosească aceste chei pentru a descuia celulele închisorilor unde diavolul își ține captivii pe viață, prizonieri în propriile lor suflete. Nu doresc să fac din aceste adevăruri o problemă de controversă sau de separare, lucruri de care trupul lui Hristos e plin. Vă cer doar să îmi permiteți să împărtășesc cu dumneavoastră ce am descoperit eu, apoi cugetați dumneavoastră înșivă. Dacă ceea ce am găsit eu este adevărat, atunci și dumneavoastră puteți vedea oameni care sunt eliberați de suferință, frică, depresie, perversiuni sexuale, pornografie, dureri de inimă, dureri de spate, paralizie, legături financiare, relații distruse și disfuncționale și de oprimări demonice de orice fel.

Adevărul lui Dumnezeu se află aici pentru a ne vindeca. El este Sfătuitorul Minunat. El este Martorul credincios. El este cel care aduce vindecarea interioară și eliberarea. Nu suntem noi consilierii. Noi suntem ajutoarele Sfătuitorului Minunat și doar facilităm lucrarea Sa de restaurare a vieții celor care caută ajutorul Lui.

Aș dori să citiți această carte având o minte deschisă și cerându-I lui Dumnezeu ca Duhul Său să fie martorul propriilor voastre suflete, precum și al adevărurilor scrise aici. Suntem cu toții epuizați de frivolitățile din Trupul lui Hristos și folosirea Evangheliei pentru scopuri proprii. Suntem obosiți să trăim îngrădiți de mediocritatea propriilor tradiții, sau la marginile extremismului. Am văzut adevărul, din loc în loc, izolat într-un evangheliism eficient. Acum însă, este timpul să umblăm în echilibru și să-I permitem Cuvântului lui Dumnezeu să fie integrat în viața noastră, în minte, emoții, trup și spirit. Trăim în anumite circumstanțe financiare și fizice. Avem un mandat din partea Cerului, un destin, o misiune și un scop. Unii dintre noi avem copii. Cu toții avem o nouă moștenire în Hristos. Toate acestea sunt

importante în fața lui Isus Hristos, care este răspunsul la toate nevoile noastre, în orice domeniu al vieții. El este înțelept, milostiv și ne iubește foarte mult, cu o dragoste care ne invită să Îl urmăm, să avem încredere în El și să Îl lăsăm să intervină în viețile noastre. Viața din belșug este pentru noi toți. El dorește ca noi să restaurăm acel mod de viață.

NOTĂ IMPORTANTĂ:

Eliberarea și vindecarea interioară sunt mult asemănătoare scenografiei sau picturii. Există structuri și principii fundamentale care pot fi predate și apoi învățate de cursant, dar materialul și esența povestirii sau a tabloului îi aparțin autorului sau artistului. Vă pot spune câte ceva despre cum se pictează un tablou sau despre cum se narează o povestire. Pot identifica unele informații general acceptate, cum ar fi pictarea fundalului înaintea prim-planului, sau plasarea eroului în lumea sa obișnuită, dar nu pot spune eu povestea și nici nu pot picta tabloul.

Aceleași principii se aplică și vindecării interioare și restaurării vieții. Călătoria este a voastră, alegerile, îndemânările și responsabilitățile sunt ale voastre, le puteți administra și puteți dispune de ele cum doriți. Cât despre îngrijirea sănătății, există standarde stabilite și practici. Chiar dacă medicul aplică aceste standarde, cu nivele diferite de succes, rezultatul final aparține pacientului.

În calitate de purtători de grijă ne asumăm o mare responsabilitate în asistarea celorlalți spre vindecare și înțelegem că mare parte din acea vindecare depinde de îndemânarea și de capacitățile noastre ca persoane de ajutor. Vă îndemn, așadar, să Îi permiteți Marelui Doctor să vă vindece înainte ca voi înșivă să lucrați cu alții în drumul spre restaurare.

Vă încredințăm de profundul nostru interes pentru vindecările voastre, dar vă reamintim că această carte nu se vrea a fi un substitut pentru propria voastră căutare a dorinței lui Dumnezeu sau pentru recomandările medicilor, dacă le alegeți pe acestea. Suntem aici pentru a oferi informații menite să ajute cititorul să devină mai conștient de lucrurile pe care noi le considerăm importante în căutarea unei bunăstări sporite și a unei vieți din belșug.

Editorul și autoarea cărții “Diavolul în fața instanței” nu pot fi făcuți responsabili pentru rezultatele vreunei tehnici sau a vreunui serviciu menționate în această carte. Ei dezmin orice obligații în legătură cu așteptările cititorilor, cu privire la informațiile sau mărturiile conținute aici. Autoarea și editorul nu sunt responsabili pentru pagubele, pierderile sau cheltuielile personale și de proprietate care decurg din

aplicarea tehnicilor sau a procedurilor discutate în cartea “Diavolul în fața instanței”.

NOTĂ FINALĂ:

Deși exemplele și povestirile din această carte sunt adevărate, detaliile care ar putea identifica anumite persoane au fost schimbate pentru a proteja intimitatea individului.

CUPRINS

Prefață	5
Diavolul în fața instanței – Introducere	15
Duhul Domnului este peste Mine	16
Puterea Evangheliei	16
Bazele scripturale	17

CAPITOLUL 1

PREZINTĂ-ȚI CAZUL	19
Sfinții în luptă	19
Probleme care te lasă perplex	21
Sunt ei mântuiți?	22
Dumnezeu în cutie	24
Jargonul teologic	25
Posedarea: Proprietate sau Ocupare	26
Șoarecii, gunoiul și regele	27
Lumina și întunericul	30
În derivă în mlaștină	32
Presupuneri mortale	33
Proprietate în toate cele trei înțelegeri	34
Lei în sufragerie	34

CAPITOLUL 2

ARĂTAȚI-VĂ DOVEZILE CELE MAI TARI	37
Adevărul înseamnă libertate	37
Blestemul neîntemeiat	37
Ascultarea și binecuvântarea	38
O făptură nouă	39
Teoria mașinii de spălat	40
Programați pentru păcat	41
Problema nu e păcatul	42
Adevărul este cheia eliberării	43

CAPITOLUL 3

SISTEMUL CREDINȚELOR : ADEVĂRUL ÎMPOTRIVA MINCIUNII	45
Convingeri determinate de experiență	45
Partea olarului	45

Formarea identității 46
Al patrulea purceluș 48
Adevărul fals este o mare minciună 49
Așa cum gândește omul în inima lui 50
Inofensiv înseamnă mortal 51
Ce credem? 51
Despre Cuvântul lui Dumnezeu 52
Despre Dumnezeu 53
Despre voia lui Dumnezeu 53
Despre suferință 54
Despre sexualitatea noastră 56
Despre tine însuși 58
Despre opiniile celorlalți 60
Credință de bulldog 61

CAPITOLUL 4

STRATEGIA LUI SATAN 63

Lumea care nu se vede 63
Haosul ordonat 63
Legat de mal 64
A fi mântuit și repararea imediată 65
Este diavolul real? 66
Fără cozi, vă rog 66
Erori pe hard-disc 67
Un Dumnezeu pentru mine însumi 68
Declarație de război 69
Nu eu sunt dușmanul 69
Cine este dușmanul aici? 70
Cel mai rău dușman al meu 71
Nu toate gândurile din mintea ta sunt ale tale 72
Separarea mea de dușman 74
Mintea și inima 75
Humpty Dumpty și părțile umane 75
Disocierea 76
Ceașca și ciocanul 78
Divizarea și fragmentarea 78
Personalități multiple 79
Prizonieri de război în propriile noastre suflete 80
Petrecerea mascaradă 81

Firea și omul cu inima împărțită 81
Împărțiii în război 82

CAPITOLUL 5

POSESIUNEA – VIE ÎMPĂRĂȚIA TA 83

Doar două împărțiii 83
Murdărind încăperea lui Dumnezeu 83
Vie împărăția Ta 84
Scopul și identitatea noastră reală 85
Cumpărați cu un preț 86
Ocupare duală 87
Ai terminat? 88
Reluarea în stăpânire a teritoriului 88
A murit diavolul pentru tine? 89
Jocuri de război 89
Cercul vieții și strategia lui Satan 90
Întăritura 91
Diavolul are un nume 91
Supunerea dușmanului 92
Dacă nu diavolul, atunci cine? 92
Demonii ancestrali 93
Demonul conducător ancestral, DCA 94
O punte a neprihănirii 94
Iadul este pentru diavol 95
Vechiul Testament, demodat? 96

CAPITOLUL 6

UȘILE DESCHISE ȘI EXISTENȚA RĂULUI 97

Păcatul deschide ușa 97
Lumea, firea și diavolul 97
Diavolul ca psiholog 98
Stabilirea conturilor 98
Distruși și risipiți 99
Creaturi ale harului și milei 100
Porți, bunici și păcatele generațiilor 101
Păcatele generațiilor 101
Legăturile nelegiurii 102
Agurida 103
Despre mântuire 104

Concluzia 105
Antecedente medicale 105
Moșteniri genetice sau mediul înconjurător 108
Păcatul personal 108
Negarea 110
Cuvintele 111
Jurăminte 113
Jurămintele și neiertarea 115
Iertarea 115
Abuzul și trauma 116
Legăturile sufletești și loialitatea față de relațiile disfuncționale 117
Puterea crucii de a anula vechea moștenire 118

CAPITOLUL 7

TIPARELE ȘI PREVESTIRILE 121
Programarea inițială este tiparul 121
Păcatele noastre și depășirea limitei 122
De ce nu funcționează? 123
Predispoziția umană 124
Unde să începem 124
Deuteronom 27 – Păcatele 126
Deuteronom 28 – Promisiunile 127
Leviticul 26: 39-40 – Nelegiuirile 128
Legea 129
Legalismul 129
Dacă... atunci 130
Proverbe 26:2 – Blestemul neîntemeiat 131
Blestemele care se prind 131
Alte deschideri 133
Dacă mărturisim păcatele generațiilor trecute 134
Specific înseamnă dinamic 134
Blesteme prin obiecte 135
Formula pentru binecuvântare 137
Binecuvântări condiționate, dragoste necondiționată 138

CAPITOLUL 8

PUTEREA DE A ALEGE - FACE DUMNEZEU TOTUL? 139
Ce trebuie să fac? 139
Destinați pentru victorie 141

Puterea sângelui	142
Isus ne-a cumpărat biletul	143
Pentru o vreme ca aceasta	143
Mântuirea în țara uriașilor	144
Cum rămâne cu căința?	145
Puterea proprietății – reocuparea terenului	146
Puterea unui cuvânt	149
Puterea eliberatoare a ascultării	150
Libertatea de a alege	151
Disperarea este bună	152
Ajunge!	153
Oprește-te, hoțule!	153
POST SCRIPTUM	155
Cheia libertății – o viață supusă	156
Traducerea adevărului spiritual în realitatea temporală	157
Noua creatură și omul vechi	157
Timp de război	158
Trupul lui Hristos	159
Păstrarea libertății	160
EPILOG	163

DIAVOLUL ÎN FAȚA INSTANȚEI

INTRODUCERE

DIAVOLUL ÎN FAȚA INSTANȚEI

Înainte de a-l duce pe diavol la judecată, trebuie să avem o înțelegere clară asupra noastră înșine, în calitate de credincioși și asupra crimelor pe care el le-a comis împotriva noastră. Identitatea noastră include dreptul și responsabilitatea de a ne exercita libera voință, cu care Dumnezeu ne-a înzestrat, pentru a putea face alegeri. Multe din lucrurile care ni se întâmplă sunt determinate de credințele noastre. Credințele ne determină alegerile. Alegerile determină evenimentele care ni se întâmplă, iar ciclul continuă tot așa.

Adevărul este marele eliberator care rupe ciclul legăturilor și al înfrângerilor. Atât Dumnezeu, cât și diavolul ne influențează gândurile, dar alegerea finală, după care trebuie să trăim, o facem chiar noi! Diavolul ne invadează viața prin deschizăturile create de păcatele generaționale. Eforturile sale războinice împotriva sufletelor noastre sunt întotdeauna conduse prin minciuni. El intenționează să ne alunge libertatea și ne intimidează prin frică. Ne atacă și intenționează fragmentarea și divizarea minții noastre. Ne slăbește voința și își înfășoară minciunile în jurul nostru, creând un mediu adecvat distrugerii, mediu care se numește întăritură.

Primul și singurul nostru sistem de apărare, cea mai puternică protecție a noastră împotriva mincinosului și împotriva legăturilor sale rămâne adevărul. Adevărul Cuvântului lui Dumnezeu ne furnizează protecția și platforma pentru a rezista diavolului și pentru a recupera lucrurile pe care ni le-a furat. Dușmanul dorește ca eu să cred că nu am alternativă și că sunt legat, într-un mod lipsit de speranță, de o viață de pierderi și nesemnificativă. Sunt ținut astfel captiv, prizonier al propriului meu suflet. Dar Dumnezeu vrea să fiu liber.

Mulți dintre noi se luptă să supraviețuiască. Ezităm și suntem temători, mai adesea victime decât învingători. În Ioan 10:10, Isus a spus: “Am venit ca oile să aibă viață și s-o aibă din belșug”. Dumnezeu vrea să înțelegem că suntem mai mult decât biruitori. El ne-a dat harul și bucuria. Sa și ne încurajează să trăim prin libertatea pe care adevărul Său ne-a adus-o prin victoria de pe Cruce.

DUHUL DOMNULUI ESTE PESTE MINE

Profetind despre Hristos, Isaia spune în Isaia 61:1-4: ”Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul m-a uns... să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia și prinșilor de război izbăvirea...”. Isus a declarat că acesta este scopul venirii Sale la noi și Și-a început lucrarea publică pe pământ cu citirea acestui pasaj din Isaia (vezi Luca 4:18).

Unde sunt captivii, cei legați, cei cu inima zdrobită, cei oprimați, cei descurajați...? Sunt ca și copacii din pădure. Îi vedem sau au devenit atât de familiari încât nici nu îi mai observăm? Nu sunt ei pretutindeni în jurul nostru? Când vorbea Isus despre eliberarea din temniță se referea la penitenciarul local? Vorbea despre operații pe cord deschis? Dacă interpretăm aceste cuvinte la figurat, nu va fi dificil să înțelegem că făcea referință la condiția sufletelor noastre.

Isus s-a exprimat clar că împărăția despre care vorbea și pe care venea să o ia în stăpânire, se afla “înăuntru” (Luca 17:20–21). Lupta dintre Dumnezeu și Satan se dă pentru regatul care sălășluiește în inimile și în sentimentele oamenilor. Bătăliile dintre Dumnezeu și adversarul Său sunt duse pentru cucerirea sufletelor oamenilor, și au loc chiar în inimile acestora.

Isaia descrie aceste inimi într-un mod mai plastic în capitolul 42 versetul 22: ”Și totuși poporul acesta este un popor prădat și jefuit! Toți zac înlănțuiți în peșteri și înfundați în temnițe. Sunt lăsați de pradă și nimeni nu-i scapă! Jefuiți, și nimeni nu zice: Dă înapoi!”

Cine îi va elibera, cine va plânge pentru redresarea lor? El dă parțial răspunsul acestei întrebări în Isaia 61:4. Duhul Domnului Dumnezeu care a fost peste Hristos, va înălța “terebinți ai neprihănirii” care, la rândul lor, “vor zidi iarăși vechile dărâmături, vor ridica iarăși năruirile din vechime, vor înnoi cetăți pustii, rămase pustii din neam în neam”. Cetățile “dărâmate” care au nevoie să fie “zidite”, “vechile dărâmături” “rămase pustii din neam în neam” pe care Dumnezeu vrea să le ridice se pot referi în mod legitim la viețile umane ca și la orașele sfâșiate de război ale Israelului.

PUTEREA EVANGHELIEI

Puterea și adevărul Scripturii de a înfrânge dușmanul nu sunt nicăieri mai reale și mai convingătoare decât în forța lor de a schimba vieți. Puterea de vindecare a Evangheliei traversează liniile generaționale, sistemele socio-economice și barierele culturale. Ea transcende timpul

și anticipează schimbarea. Cuvântul nu este niciodată vechi sau demodat. Dacă ceva este învechit sau nefolositor, acel ceva suntem noi. Denominațiile și grupările noastre religioase pot întârzia în a recunoaște schimbările de paradigmă pe care societatea le face, dar Cuvântul lui Dumnezeu e existat înainte de a apare un anumit curent și va rămâne adevărat și după ce curentul respectiv va fi dispărut de mult. Cuvântul rostește adevărul cu privire la cele mai simple, dar și cele mai complicate nevoi umane. Adevărul nu are nevoie de apărare pentru că el este în sine argumentul suficient. Adevărul lui Dumnezeu este toată puterea de care avem nevoie pentru a înfrânge demonii din iad, oriunde i-am întâlni, este puterea de a recupera ceea ce ei au furat de la noi. Deși poate cauza o provocare pentru teologia noastră, Cuvântul lui Dumnezeu nu este influențat de ceea ce se vede. Nimic din ceea ce este cunoscut sau experimentat de către umanitate, fie tragedie, fie o rupere emoțională sau o infestare demonică a vieții, nu rămâne ascuns în fața Dumnezeului omniscient și atotputernic. El S-a adresat deja fiecărei nevoi umane, fiecărui scenariu de caz și fiecărei experiențe posibile pe baza Cuvântului Său, Adevărul. Noi trebuie să procedăm la fel dacă dorim să obținem rezultatele lui Dumnezeu.

BAZELE SCRIPTURALE

Principiile scripturale formează baza și fundamentarea drepturilor legale și a autorității spirituale a credinciosului. De asemenea, ele reprezintă primul element critic în vindecarea interioară și în eliberare. Înainte de a înfrânge omul prins puternic în ruinele sufletului, trebuie să înțelegem ce anume i-a oferit acestuia, la început, dreptul de a se afla acolo.

Conceptele și procedeele subliniate în paginile următoare sunt extrase din Cuvântul lui Dumnezeu. Acestea ne furnizează baza scripturală pentru strategiile de eliberare și de război care par a fi parte din revelarea progresivă a adevărului, la care Duhul Sfânt face referire în Coloseni 2:1-3. El dorește ca inimile noastre să fie încurajate, pentru ca creștinii “să fie uniți în dragoste și să capete toate bogățiile plinătății de pricepere, ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei. ”

Mulți s-au rugat și au muncit în domeniul vindecării interioare, al eliberării și al consilierii. Munca și observațiile lor depășesc limitele denominațiunilor religioase și includ o îmbinare de eforturi care merg

de la teologie până la psihologie. Deși tehnicile folosite în eliberare și în vindecare interioară dezvăluie o credință și o practică neîntrerupte, procedeele legitime sunt fundamentate pe principiile adevărului aflate în Cuvântul lui Dumnezeu. Această carte nu este exhaustivă, ci ea constituie un document de exemplificare pentru lucrarea profundă și puternică făcută de Duhul Sfânt în domeniul vindecării și al eliberării.

Am lucrat mulți ani în domeniul psihologiei și al consilierii, iar cititorul va beneficia de referiri la lucrările altora care s-au încredințat Domnului în mod altruist, făcând pionierat în vindecările interioare și în restaurare. Eliberarea și vindecarea atât în aria emoțională cât și în cea fizică sunt roada manifestată a aplicării principiilor scripturale cu privire la eliberare, război, autoritate și la vindecarea interioară a întăriturilor și a vieților rănite a acelor care au fost răvășiți de Tatăl Minciunii.

CAPITOLUL 1

PREZINTĂ-ȚI CAZUL; ISAIA 41: 21

SFINȚII ÎN LUPTĂ

Jenny era convinsă că nu se va schimba niciodată. “Nu știu ce lucru bun va ieși de aici. Tot ce am iubit vreodată a fost luat de la mine. Cum pot crede că Dumnezeu este bun când permite să mi se întâmple toate aceste lucruri rele. Dacă Îl iubesc, acest lucru există doar în mintea mea. Nu cred cu adevărat că El mă iubește... Pur și simplu nu știu cum să ajung acolo.”

Sara era deprimată, încercând să își revină după a treia relație sentimentală abuzivă, avută cu un prieten. "Nu știu de ce îi aleg pe toți acești tipi săraci. Nimănui nu i-a plăcut de mine în școală. Toți râdeau de mine; eram prea înaltă și mereu simțeam că ceva este în neregulă cu mine. Doream doar să fiu ajutată.”

Ted era derutat. Soția îl părăsise și era însărcinată cu un alt bărbat. Era sfâșiat între alegerea de a o lăsa să plece sau a o iubi prin această vale întunecată. “Dacă mă voi implica și voi da drumul sentimentelor, voi fi rănit din nou. Dacă nu mă leg de nimic, nu voi fi rănit.”

Matt era uimit. “Trebuie să trăiesc cu durerea. Își vor face o părere proastă despre mine dacă le voi spune ce gândesc cu adevărat. De ce să promit ceva, doar o să dau greș, oricum. Nu vreau să rănesc pe nimeni. E nevoie să fiu tare.”

Mary era sătulă de a face încercări. “La ce folosește să-L servești pe Dumnezeu? De fiecare dată când încerc să trăiesc pentru El, sunt atacată, lucrurile îmi merg prost. Nu se merită. “

Poate că nu ai avut niciodată asemenea gânduri, poate nu ți-ai spus ție însuși niciodată asemenea lucruri. Dacă e așa, probabil că nu ai nevoie să citești această carte. Dacă totuși ești curios, s-ar putea ca următoarele 60 de secunde și aceste trei întrebări să te ajute să te decizi.

1. Te-ai simțit vreodată asemenea lui Jenny, Sara, Ted, Matt sau Mary?

2. Te lupți cu probleme care par să nu se rezolve, indiferent cât de mult ai încerca să le găsești soluția ?

3. Te simți blocat, în regres ? Ți se pare că, cu cât încerci mai mult să-L servești pe Hristos, cu atât mai mult se înrăutățesc lucrurile ?

Dacă ai răspuns afirmativ la oricare din aceste întrebări, bine ai venit la război! Te rog să continui lectura, pentru mai multe informații.

Toate aceste situații au mai multe lucruri în comun. Analizându-le, ajungem la concluzia că modul în care percepem lucrurile derivă din experiențele noastre. În mod obișnuit, îmbrățișăm propriile percepții drept adevărate, în ciuda faptului că ipoteza nu este întotdeauna validă.

Minciunile formează temelia lucrării lui Satan în noi. El se folosește de convingerile noastre pentru a pune baza distrugerii pe care dorește să o aducă în viețile noastre. Prin minciuni, vrăjmașul creează întăriturile și sistemele durerii și ale legăturilor care ne țin în captivitate. Fiecare dintre noi găsim propria cale de adaptare. Deseori alegem negarea, compensând trăirea bazată pe minciună cu și mai multe minciuni. Dacă viețile noastre în Hristos sunt nefericite, neroditoare și înfrânte, putem spune că trăim în adevăr? Adevărul, așa cum îl descrie Isus, spune: “Am venit ca oile să aibă viața și s-o aibă din belșug”, Ioan 10:10. Nu mă aflu aici pentru a proclama o viață de împliniri ușoare și de extravaganță pentru credincios, nici pentru a nega rolul suferinței alături de Hristos, nici pentru a spune că persecutarea pentru dreptate nu are ce căuta în experiența creștinului. Ceea ce spun eu este că viața lipsită de pacea, bucuria și promisiunile date de Isus înseamnă a trăi în mai puțin decât plinătatea Sa.

Timpul este scurt, iar nevoia urgentă. Mulți dintre noi, cei care credem în sângele vărsat al lui Isus Hristos suntem încă întemnițați în limitele propriilor noastre vieți, luptându-ne cu “vie Împărăția Ta, făcă-se voia Ta” din noi. Suntem înlănțuiți în tiparele distrugerii, frustrați de noi înșine și nesiguri pe Dumnezeu.

Nu îi putem elibera pe ceilalți atunci când noi înșine suntem blocați. Ne luptăm cu propriile sentimente de condamnare și de abandonare, în timp ce lucrarea Împărăției lui Dumnezeu rămâne nefăcută. Cei pierduți se împiedică în întuneric, cei slabi mor. Suntem asemenea prizonierilor de război, ținuți captivi în propriile noastre suferințe, nu mult diferiți de condiția celor pe care Isaia îi descrie în capitolele 42 și 61. Suntem un popor jefuit și pradat, înlănțuiți în peșteri și înfundați în temnițe; ei sunt o pradă, dar nimeni nu-i eliberează. Sunt o pradă, dar nimeni nu spune: “Restaurează!”

Isus dorește să Își elibereze poporul. “Am tăcut multă vreme, am tăcut și m-am ținut. Dar acum... voi duce pe orbi pe un drum necunoscut de ei, îi voi povățui pe cărări neștiute de ei; voi preface întunericul în lumină, înaintea lor, și locurile strâmbe în locuri netede: iată ce-i vor face și nu-i vor părăsi” (Isaia 42:14-16). Domnul vine asemenea unui Fiul Neprihănit, ca “să fii Lumina neamurilor, să deschizi ochii orbilor,

să scoți din temniță pe cei legați, și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric” (Isaia 42: 6-7).

Isus a spus: “Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi” (Ioan 8:32). Puterea acestor incredibile cuvinte devine realitate. Dumnezeu ne oferă strategia pentru sfârșitul vremurilor și ne arată cum să folosim armele adevărului, pentru a elibera captivii. Ne arată cum să aplicăm adevărul Său inimilor oamenilor, în mod practic, intenționat și specific. Ne învață să aplicăm adevărul etern al Scripturii condiției noastre temporale și imediate, într-un mod care va începe să elibereze oamenii în plinătatea credinței și a libertății, chiar în fața ochilor noștri.

PROBLEME CARE TE LASĂ PERPLEX

Troy era disperat: "Trebuie să fie ceva mai mult. Dacă totul ar depinde de mine și de alegerile mele, lucrurile ar fi rezolvate acum. Dacă păcatul mă împiedică, iar eu m-am căit, nu ar trebui să fiu liber? Nu mai pot trăi astfel încă 15 ani."

Viețile prea multor oameni reflectă această dilemă. Primul nostru răspuns ar putea să aibă de-a face cu gruparea lor într-o categorie stereotipă de oameni care s-au îndepărtat de Dumnezeu. Am putea fi tentați să lăsăm lucrurile așa. Dumnezeu a luat de miresă cetățile necredincioase, care s-au îndepărtat de El, după cum spune Ieremia 3:6-13. E problema Lui. Dar totuși, ce e în neregulă cu oamenii, cu mulți dintre aceia care au pornit împreună cu Dumnezeu, unii având un entuziasm foarte mare, dar care câteva săptămâni sau ani mai târziu au căzut? Ce se întâmplă cu cei care merg până la un punct, iar de acolo rămân blocați și nu mai par a crește? Ce se întâmplă cu cei care încep să aibă necazuri ori de câte ori încearcă să facă o mișcare în direcția lui Dumnezeu? Lucrurile merg prost în viața lor până când ajung la concluzia că umblarea cu Dumnezeu aduce numai necaz.

Alicia L-a acceptat pe Isus Hristos ca Salvator personal pe când era copil și s-a dedicat din nou Lui cu 15 luni în urmă, în timpul uneia dintre desele ei internări în spital. Ea vorbea deschis despre credința ei în Isus Hristos ca Mântuitor, ba chiar și-a adus Biblia cu ea la tratament, fapt pentru care era deseori persecutată. Se simțea lipsită de speranță, prinsă într-un sistem social și psihologic care avea răspunsuri limitate și dezamăgită de biserică, unde se punea la îndoială autenticitatea mântuirii sale. Instinctiv, a știut că Isus era singurul lucru care îi rămâne și chiar dacă circumstanțele derutante persistau, El era singura speranță.

Constance era creștină de 15 ani și chiar a urmat un colegiu biblic local, timp de un an. Mama ei o bătuse și practicase vrăjitoria. Recent a început să aibă coșmaruri, iar imaginile mentale erau prea hidoase pentru a le putea împărtăși cu prietenii ei creștini, temându-se de faptul că o vor considera nebună. A trăit o perioadă de haos și negare, fiindu-i greu să împace evenimentele din viața ei cu lucrurile pe care dorea să le creadă. Dacă era normală, de ce simțea o furie copleșitoare atunci când încerca să I se închine lui Dumnezeu? Era sfâșiată. Dorea să Îl servească pe Dumnezeu, dar simțea un dezgust copleșitor ridicându-se în ea ori de câte ori intra în casa lui Dumnezeu. În mintea ei, auzea voci care își băteau joc de lucrurile lui Dumnezeu, numind gunoi, poporul și Cuvântul Lui. Ea știa că aceste lucruri sunt dincolo de normal, sunt mai mult decât ispite obișnuite în calea credinciosului. Cum putea fi drept să simtă mânie împotriva a două luptătoare ale rugăciunii, care mergeau la altar pentru a se ruga alături de ea? Nu se putea gândi decât la a le lovi.

"Dacă aceasta sunt eu și dacă lucrurile pe care le simt și le aud țin de mine, atunci nu mai există nici o speranță pentru ființa mea", a strigat ea. "Dacă aceasta este libertatea pe care a venit să mi-o dea Isus, cu ce este ea diferită de legăturile pe care le simțeam înainte?" Avea perioade când putea să se roage, dar acestea nu durau prea mult. O povară constantă și misterioasă de ghinion părea să o urmărească, asemenea unui roi leneș de lăcuste care îi înghițeau chiar și cele mai mici victorii. Negarea, minciuna și disperarea subminau orice lucru bun care încerca să apară în viața ei. Ce era cu această putere care o ținea legată? Era frica de a fi respinsă cea care o făcea să spună oamenilor ceea ce doreau să audă? Sau neîncrederea și nevoia copleșitoare de a se afla în control o făceau să nu spună nimic celorlalți, pentru a-și asigura și a-și menține superioritatea dobândită?

SUNT EI MÂNTUIȚI?

Situațiile descrise mai sus reprezintă doar cazuri extreme care pot fi ușor înlăturate prin explicații superficiale sau prin generalizări? "Nu sunt cu adevărat mântuiți." "Nu au voință." "Sunt stresați." "Sunt bolnavi psihic și trebuie să urmeze un tratament." "Sunt posedați de demoni." "Nu sunt sinceri." Câți dintre acești oameni care au venit la biserică pentru ajutor sunt etichetați, de fapt, de judecățile noastre, iar apoi trimiși în lume să caute ajutor? Vreunul din aceste răspunsuri poate aduce speranță sau poate fi o mărturie pentru puterea adevărului lui Dumnezeu? Multe opinii au fost deja testate și aplicate, dar fără nici un

rezultat. Nu s-a oferit nici o soluție. Frustrările și nivelul eșecurilor sunt mari, neaducându-li-se nici o provocare. Există un răspuns, sau unii oameni nu pot, pur și simplu, să fie mântuiți? Sunt unii oameni condamnați la distrugere în ciuda dorinței de a fi salvați? Ce ne-ar spune Isus să facem? I-a reproșat El femeii bolnave de 18 ani păcatul nemărturisit și necredința sau a știut imediat ce era în neregulă, făcând ceea ce trebuia făcut? "Gândiți-vă!", a spus El, expunând condiția ei în fața criticilor, "femeia aceasta, care este o fiică a lui Avraam și pe care Satana o ținea legată de optsprezece ani, nu trebuia oare să fie dezlegată de legătura aceasta în ziua Sabatului?" (Luca 13:16). Nu se aștepta ca experții într-ale religiei să înțeleagă și nu a fost surprins când au pierdut din vedere esența. Din fericire, El nu avea nevoie de aprobarea lor pentru a duce la îndeplinire voia Tatălui Său. Era sigur de dragostea Tatălui, știind că nu avea nevoie de recomandările sau de aprobarea oamenilor pentru a fi cineva. A fost capabil să meargă împotriva dușmanului Său cu o autoritate lipsită de teamă, chemând prezența Tatălui cu o încredere deplină, așa cum se vede în înfăptuirea minunilor. Isus știa cum să-i ajute pe oameni și are încă soluția perfectă pentru orice nevoie umană, indiferent dacă venim sau nu la El, indiferent dacă recunoaștem sau nu nevoia de vindecare, eliberare sau mântuire.

Dacă acestea sunt cazuri extreme, plasate în saloanele izolate fonic din ospicii și medicamente antidepresive, atunci ce vom spune despre liderul de închinare care a izbucnit într-un râs necontrolat, bătându-și joc de lucrurile sfinte ale lui Dumnezeu, în momentul în care se afla față în față cu consilierul său, în biroul pastorului? Sau cum putem explica ce i s-a întâmplat unui bun credincios, aflat între două vârste, care se dedica în mod altruist îngrijirii orfanilor și muncii din biserică care atunci când a ieșit în față la rugăciunea pentru vindecare fizică, a fost cuprins de un tremurat convulsiv, contorsionându-se necontrolat pe podeaua bisericii? Cum rămâne cu misterioasele lui probleme de sănătate care nu puteau fi diagnosticate nici prin cea mai sofisticată tehnică medicală?

Există o gamă largă de simptome fizice și situații spirituale, de la comun la bizar, dar istorisirile sunt adevărate și aparțin unor credincioși adevărați. Mulți din acești oameni, asemenea femeii legate de Satan timp de 18 ani, au epuizat deja resursele medicale și sociale, căutând ajutor. Unii dintre ei merg la o biserică de ani de zile. Ce vom face noi? Formulele noastre stereotipe nu sunt suficiente iar explicațiile teologice vor fi nemulțumitoare în comparație cu ceea ce experimentează ei. A-i

trimite la "consilieri profesioniști", asigurându-ne pe noi înșine că ne-am făcut datoria ar însemna să fim înșelați și departe de Biblie. Proverbe 24:11-12 ne lasă fără nici o scuză: "Izbăvește pe cei târâți la moarte și scapă pe cei ce sunt aproape să fie înjunghiați. Dacă zici: Ah, n-am știut - crezi că nu vede Cel ce cântărește inimile și Cel ce veghează asupra sufletului tău? Și nu va răsplăti El fiecăruia după faptele lui?" Multe din textele Scripturii ne învață cum să ne purtăm de grijă nouă înșine, dar nici unul nu ne învață să-i trimitem pe cei răniți în lume, pentru a căuta acolo ajutor. Dacă nu știm ce avem de făcut, acest lucru nu se întâmplă pentru că El nu ne-ar fi dat răspunsuri.

DUMNEZEU ÎN CUTIE

S-ar putea ca biserica să piardă răspunsurile la aceste probleme pentru că noi L-am închis pe Dumnezeu într-o cutie? Îi restrângem lucrarea astfel încât să intre în limitele definițiilor noastre despre vindecare, eliberare și activitate demonică? S-ar putea să trebuiască să recitim Cuvântul lui Dumnezeu pentru ceea ce spune El și nu pentru ceea ce credem noi că spune, dacă dorim ca acești oameni să primească ajutorul de care au nevoie disperată. Avem nevoie să reexaminăm porunca Domnului de a vindeca bolnavii, de a scoate draci, de a învia morții. A ajuns biserica modernă să creadă că a depășit nevoia de eliberare, considerând activitatea demonică drept primitivă și barbară? Ne este teamă că recunoscând prezențele demonice le vom da acestora putere? Ne ferim de ideea creștinilor care au demoni pentru că ni se pare înfiorător să gândim că un credincios poate fi simultan creștin dar și om care trebuie eliberat de un demon? De fapt, ce contrazice această posibilitate; cuvântul lui Dumnezeu sau interpretarea pe care i-o dăm?

Atât interpretarea corectă a Scripturii cât și nevoia de înțelegere a experienței personale sunt esențiale pentru rezolvarea acestor probleme. Diagnosticarea corectă are valoare imperativă dacă acești oameni vor obține ajutorul de care au nevoie. A sugera că un credincios are nevoie de eliberare nu știrbește cu nimic harul lui Dumnezeu și nici puterea mântuirii în viața noastră. Dimpotrivă, aceste noțiuni se potrivesc cu lucrarea și definiția sfințirii, care înseamnă desfășurarea restaurării și stabilirea prezenței Duhului Sfânt în viețile noastre. A sugera, de exemplu, că o persoană trebuie să privească înapoi peste generații pentru a descoperi tipare ale disfuncțiilor, nu înseamnă că nu mai avem nevoie să ne supunem lui Dumnezeu sau că nu mai suntem responsabili pentru păcatele noastre. De fapt, Restaurarea Vieții dezvoltă o apropiere

spre vindecare și eliberare care face din alegerea personală piesa centrală care conectează adevărul lui Dumnezeu și circumstanțele prezente la rezultatele viitoare.

JARGONUL TEOLOGIC

A-i ajuta pe acești oameni înseamnă a trece dincolo de limbajul teologic specializat și de disputele inutile cu privire la imposibilitatea ca un creștin să aibă demoni. Am face bine să privim cu ochii larg deschiși la această situație. Care este diferența dacă activitatea demonică din viața noastră își manifestă prezența și influența în interior prin atacuri de panică, fumat, printr-o tumoare cancerigenă sau prin auzirea vocilor, sau în exterior prin accidente, persecuții sau prin ghinioane? De ce facem diferență între nevoile fizice și cele psihologice când Isus este răspunsul la ambele? El este Vindecătorul și Eliberatorul nostru. Biblia folosește alternativ noțiunile de eliberare și de vindecare pentru a descrie lucrarea lui Isus în mijlocul mulțimilor. Nu putem împărți viața umană în compartimente. Suntem alcătuiți din trup, suflet și duh. Acestea sunt create pentru a funcționa împreună, formând mediul pentru viață. Fiecare parte este esențială pentru funcționarea întregului. Sufletul este alcătuit din minte, voință și emoții. Mintea este găzduită, pentru toate scopurile practice, în creier, și funcționează prin procesarea gândurilor și a ideilor. Emoțiile sunt descrise ca sentimente și deseori sunt atribuite unei zone numite inimă. Voința este gardianul, paznicul și făurarul care ia în considerare opțiunile și informațiile, alcătuind un plan de acțiune sau o opinie. Moartea este condiția în care trupul, sufletul și spiritul sunt separate unul de celălalt. Munca dușmanului este de a ne fragmenta și de a ne duce la o moarte prematură.

Răspunsurile binevoitoare și încurajatoare de tipul "Dă-i problema ta lui Isus!" sau "Încrede-te doar în Dumnezeu!" nu vor avea efectul scontat. Pentru mulți oameni, aceste cuvinte servesc doar scopurilor lui Satan de a-i condamna și de a-i împinge mai adânc în deznădejde și disperare, deoarece "deja au încercat asta." În primul rând, cine sunt eu să pun sub semnul întrebării mântuirea acestor oameni? Mulți dintre ei mărturisesc că Isus Hristos S-a întrupat, a murit pe cruce și a înviat din morți după trei zile în același fel cum mărturisesc și eu. O femeie care se lupta cu un duh de mânie și de ură, atunci când a fost întrebată dacă e mântuită a răspuns: "Știu că sunt mântuită pentru că știu cine e Isus și știu ce a făcut pentru mine. Fără El, sunt nimic."

Frustrându-i pe oameni prin întrebări care pun la îndoială mântuirea lor, nu este o cale eficientă de a-i ajuta să fie fermi sau autoritari în lupta cu diavolul. Pot fi câțiva care s-au înșelat cu adevărat în privința mântuirii lor, dar este posibil să ne aflăm în marele pericol de a-i condamna pe cei inocenți și a-i ierta pe cei vinovați. Isus a spus în Matei 12:33 că "pomul se cunoaște după rodul lui." Văzând mere într-un copac ne putem da seama că pomul respectiv este un măr. Dar cum îl putem deosebi de oricare alt copac în mijlocul iernii, dacă nu după forma sa, după trecut și după alte trăsături fizice? Singurul rod pe care l-au adus unii creștini a fost dorința de a aduce roade. Dumnezeu nu ne cheamă să judecăm mântuirea altora. Dacă Isus nu stinge o lumânare care mai fumează și nu rupe trestia frântă, putem noi face altfel? Am face bine să discernem motivele și intențiile inimilor lor și să fim mai degrabă preocupați de lucrarea Tatălui decât de a judeca mântuirea altora. Ar fi bine să înțelegem strategia de distrugere a dușmanului și să lăsăm mântuirea pe seama lui Dumnezeu.

POSEDAREA: PROPRIETATE SAU OCUPARE

A crede că un creștin poate avea un demon nu este același lucru cu a fi posedat de un demon. A fi posedat de un demon, în limba uzuală implică proprietatea sau ocuparea până la stadiul unui control absolut. Dicționarul Webster explică cuvântul "a poseda" ca însemnând: a avea drept proprietate, a fi stăpân pe, sau a intra în ceva deținând un control ferm. Cuvântul "posesiune" poate însemna proprietate, control sau ocupare a unei proprietăți. Oricum ar fi, deținerea unei proprietăți, ocuparea și controlul nu înseamnă același lucru, aceste cuvinte neputând fi folosite întotdeauna interșanjabil. Pot fi stăpân al unei case pe care nu o ocup, sau pot locui într-o casă închiriată care, evident, nu este a mea. Confuzia creată în jurul cuvântului "posesie" a indus biserica din Occident înspre o poziție restrictivă și dificilă.

Referindu-ne la proprietate, înțelegem că au fost luate măsuri legale pentru a oferi titlul de proprietate persoanelor aflate în posesia unor documente care atestă că un obiect sau un lucru oarecare le aparține. Ocupare înseamnă a umple ceva, în dimensiuni spațiale sau temporale, a avea sau a prelua controlul asupra a ceva sau a-și avea locuința undeva, în calitate de proprietar sau chiriaș. De asemenea, mai poate însemna a prelua controlul asupra unei zone sau asupra unei proprietăți, ca în cazul în care o forță militară străină ocupă o altă țară, în mod

asemănător cu ocuparea ilegală pe care dușmanul încearcă să o instituie în viețile noastre, prin eforturile lui războinice împotriva noastră.

Înțelegerea celor două definiții diferite ale posesiunii ne ajută să clarificăm problema ocupației demonice. Nu este logic să afirmăm că cineva se poate afla sub ocuparea a două forțe contrare, în același timp. Este evident că o persoană nu poate fi proprietatea lui Dumnezeu și a diavolului în același timp. Un om se poate îndrepta fie spre rai, fie spre iad. Mântuirea nu este o afacere cu procentaje. Suntem asemenea unui copil care sau este deja născut, sau nu a fost încă născut; putem fi salvați, născuți în familia lui Dumnezeu sau s-ar putea să nu fi fost încă născuți din Dumnezeu. Salvarea, mântuirea, ridică problema proprietății. Pe de altă parte, nu are importanță cât de buni pot să fie oamenii. Potrivit definiției posesiunii ca proprietate, dacă oamenii nu sunt mântuiți, sunt posedați de diavol, deoarece sunt proprietatea celui rău. Măsura în care el îi controlează variază în funcție de individ, dar problema proprietății este clară. Sunt proprietatea celui rău, deoarece nu au fost transferați în Împărăția Fiului lui Dumnezeu (Coloseni 1:13).

Așadar, prima întrebare este cine e stăpânul tău? Cine posedă titlul de proprietar al vieții tale? Dacă ești mântuit, Domnul se află la cârma vieții tale. El este proprietarul casei, indiferent de forma acesteia sau dacă trăiesc șoareci la subsol.

ȘOARECII, GUNOIUL ȘI REGELE

Când suntem mântuiți, Regele cumpără casa. Însă, doar pentru că Regele este proprietarul unei case, nu înseamnă că șoarecii din pivniță vor fugi. Regele are un palat ocupat de șoareci. Oricum, nu șoarecii sunt proprietarii castelului, în ciuda faptului că aceștia ocupă porțiuni din el, spre marea mirare a regelui, probabil. Pe motiv că este proprietar, are dreptul de a-i învinge pe impostori și de a-i extermina pe cei pe care alege să îi extermine. Dacă șoarecii locuiesc în casa regelui, nu pot demonii ocupa părți din templul Duhului Sfânt aflat într-un credincios care încă nu este regenerat și sfințit?

Mântuirea și sfințirea nu sunt același lucru. Mântuirea, asemenea nașterii, are loc într-un anumit moment. Sfințirea este un proces de restaurare, de reclădire și de înnoire a casei, după indicațiile Regelui. Sfințirea este lucrarea Duhului Sfânt, care se întinde de-a lungul întregii vieți a credinciosului, pentru ca viața adusă de nașterea din nou să se dezvolte și să se maturizeze. Așa cum mântuirea și sfințirea nu pot fi

confundate, nici proprietatea și ocuparea nu pot fi substituite una alteia; la fel stau lucrurile și cu posedarea și demonizarea.

Dacă posedarea înseamnă proprietate sau ocupare, demonizarea descrie gama activităților satanice dintr-un credincios. Termenul demonizare se poate referi la un tărâm deținut, ocupat sau controlat de cel rău. Este folosit pentru a descrie întâriturile, adică acele zone din viața unui credincios care încă nu sunt supuse lui Dumnezeu. Creștinii pot fi demonizați oricât de mult, prin manifestări care variază de la o pierdere momentană a credinței până la persistența neîntreruptă în păcat. Să ne amintim că, după cum ne-a avertizat Pavel în Romani 6:1, prezența păcatului nu ne oferă permisiunea de a persista în el. Nu încercăm să identificăm punctul la care un creștin își poate pierde mântuirea, din cauza persistenței în păcat și nici nu discutăm această posibilitate. Isus a spus că suntem urmașii Lui dacă "umblăm în cuvântul Său", în Ioan 8:31. Dacă "tot ce nu vine din încredințare e păcat" (Romani 14:23), atunci s-ar putea ca noi toți să fim în primejdie.

Demonizarea vorbește despre gradul de influență și control pe care cel rău îl menține în viața unei ființe mântuite, tot așa cum sfîntirea vorbește despre zonele care au fost eliberate și se află sub controlul Celui Sfânt. Zona care este încă ocupată și sub controlul dușmanului, care nu a fost eliberată de Miel, este încă demonizată și nesfîntită. Orice parte din viața noastră predată lui Hristos și curățită de sângele Lui poate fi considerată un tărâm sfânt. Crescând în ascultarea Cuvântului vom fi aduși sub controlul Duhului Sfânt, vom fi acoperiți de sângele Mielului. Răul trebuie scos afară. Diavolul nu poate locui într-un tărâm sfânt, cumpărat prin sângele Mielului lui Dumnezeu. Sunteți mângâiați, deoarece "știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur ați fost răscumparați, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană (1 Petru 1:18-19).

Eliberarea poate fi dusă la îndeplinire într-un singur mod și anume prin capitularea în fața domniei lui Isus Hristos. Libertatea poate apare sub forma unei căințe tăcute sau prin rezistență în fața diavolului. Orice eliberare este săvârșită și depinde de ascultarea cuvântului lui Dumnezeu. Principiile controlului și ale proprietății sunt determinate de acest lucru. Biblia descrie ascultarea ca pe ceva căruia ne supunem, asemenea unor sclavi, în Romani 6:16. În Ioan 8:34 Isus spune că "oricine păcătuiește este robul păcatului". Dacă predarea determină lupta, atunci ascultarea determină predarea. Ascultarea conduce lupta dintre Dumnezeu și Satan, luptă care se dă pentru inimile oamenilor.

Controlul și victoria nu sunt determinate de Dumnezeu sau de Satan, ci de noi. Complotul lui Satan este de a ne înșela făcându-ne să credem că ar fi mai bine dacă am asculta de el, nu de Dumnezeu. La fel s-a întâmplat cu Adam și Eva. Problema devine simplă. Cel pe care îl ascultăm devine stăpânul nostru. Predându-ne lui Hristos vom primi libertate, pentru că Isus își eliberează sclavii, numindu-i fii și fiice.

Nu este dorința Domnului ca șoarecii să rămână în palatul Său. Sfințirea include curățarea templului de șoareci și de gunoi. Restaurarea este săvârșită prin alungarea demonilor și prin sfășierea întăriturilor de minciună, care au fost construite pentru a submina credința noastră în Dumnezeu cel viu. Dumnezeu ne-a dat autoritate, în calitate de credincioși și porunca de a pune capcane și a înlătura rozătoarele. Șoarecii nu sunt proprietarii casei, iar prezența lor nu va pune în discuție titlul de proprietar al regelui. "Posesia" lor, dacă vreți să o numim astfel, se extinde doar în părțile ocupate ale casei, murdărind și, într-un anumit grad, exercitând control prin prezența lor.

Gunoii atrage șoarecii. Acolo unde se adună gunoii, șoarecii prosperă. O parte din acel gunoi este moștenirea păcatului care ne parvine de-a lungul generațiilor, pe când o altă parte provine din faptele noastre, din cauza cedării în fața dorințelor trupești; astfel, o parte din noi devine ocupată de acestea. Dumnezeu așteaptă ca cei credincioși să coopereze cu El în lucrarea curățirii. Mormanele de gunoi trebuie îndepărtate din viețile noastre, pentru ca șoarecii să nu poată crește și prospera acolo. Dar chiar dacă există o legătură între șoareci și gunoi, există totuși și o diferență. Șoarecii sunt indivizi cu o formă anume și cu o intenție anume. Gunoii sunt păcatul acumulat, căruia i-am permis să rămână în viețile noastre.

Gunoii sunt indulgența față de carnal, este mormanul de moloz căruia, prin firea noastră păcătoasă, i-am permis să rămână în viața noastră și cu care ne-am obișnuit să trăim. Gunoii se acumulează atunci când nu reușim să ne separăm de păcat, arzându-l pe altarul căinței. Isus ne-a spus să scăpăm de acel gunoi; chiar ar fi bine ca acest lucru să fie făcut zilnic. Pentru unii dintre noi, sfințirea înseamnă, pur și simplu, asumarea responsabilității pentru păcatele noastre. Trebuie să ne oprim de la a ne complăce în poftele firii, și să nu-i mai dăm frâu liber.

Pentru alții, sfințirea este mai mult decât a scăpa de gunoi; poate însemna alungarea șoarecilor. A scăpa de gunoi nu este același lucru cu a omorî un șoarece. Pentru a omorî un șoarece trebuie să folosim unelte

specifice. E nevoie de mai mult decât o strădanie obișnuită sau o dorință de a scăpa de acele rozătoare. Pentru a distruge șoarecii e nevoie de otravă sau de gaze. Șoarecii din palatul regelui sunt alungați din templu de sângele Mielului, de numele lui Isus, de cuvântul lui Dumnezeu sau de declararea lui Isus ca Domn.

Șoarecii cauzează murdărie și sentimentul jenei. Așa cum nimeni nu ar vrea să recunoască că are șoareci în casă, tot la fel oamenii se pot simți rușinați de senzațiile bizare, de vocile sau de instinctele pe care le simt în interiorul lor. Vocile le spun că sunt nebuni sau că nu pot fi salvați. Sunt chinuiți de frică și de singurătate, de vârtejul gândurilor sau de stări de paranoia, care le răpesc siguranța unei minți normale. Aceștia sunt credincioșii care trăiesc într-o stare de condamnare și de disperare, având nevoie de un medic. Isus a venit să-i vindece pe cei bolnavi nu pe cei sănătoși. Isus știa că boala se poate infiltra în suflet, în minte sau în duh la fel de ușor cum pătrunde în corp.

Pentru unii, o parte a procesului de curățire și sfințire poate include scoaterea afară a duhurilor rele. Dacă Pavel vorbește despre "răul lipit de mine", în Romani 7:21, nu este corect să definim prezența răului ca duh rău? Dacă acesta este adevărul, atunci ce este răul acela din noi, care profită de natura noastră păcătoasă și de predispozițiile noastre? Nu este un spirit rău? Răul nu este o forță fără scop, ci o personalitate având un nume și un plan de lucru. Așa cum adevărul este întrupat în persoana lui Isus Hristos, răul este conținut în persoana Diavolului. "Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești" (Efeseni 6:12). Aceasta poate părea o simplificare a situației, dar nu este nici un beneficiu să facem lucrurile să pară mai complicate și mai complexe decât sunt.

LUMINA ȘI ÎNTUNERICUL

Multe discuții care au loc în biserică pe marginea subiectului activității demonice i-au ajutat prea puțin pe acei credincioși ale căror probleme par să depășească parametri comportamentului acceptabil definit de tradiția și doctrina bisericii. Slabele analogii care se referă la așa numita imposibilitate a coexistenței luminii și a întunericului în același loc nu sunt nici ele de mare folos. Unii argumentează că lumina și întunericul nu pot exista împreună în același loc și în același timp. În timpul nopții, în casa mea este întuneric peste tot unde luminile nu au

fost aprinse. Când aprind lumina însă, lucrurile se schimbă. Lumina biruiește întunericul, oriunde l-ar întâlni. Aici este secretul. În inima umană există multe încăperi. Este alegerea noastră de a-L invita pe Hristos să locuiască în oricare din aceste camere sau chiar în toate. El nu dă buzna imediat pentru a lumina fiecare spațiu, dar acolo unde I se permite să intre, Lumina biruiește întunericul.

Dacă folosim argumentul luminii și al întunericului care nu pot fi în același loc și în același timp, pentru a respinge ocuparea duală și simultană a vieții umane de către Dumnezeu și diavol, atunci am pierdut din vedere ideea. A insista că prin acest argument se dovedește că un creștin nu poate avea demoni ar însemna să ne abatem de la un raționament sănătos și să forțăm analogia. Pentru a fi socotit creștin, un om trebuie să se deschidă spre lumina Evangheliei. El recunoaște nevoia lui de Dumnezeu, nevoie care exista în viața sa. Noi venim la Hristos pentru că am fost atrași spre El. El nu a fost împiedicat la începutul lucrării Sale de trecutul nostru întunecos sau oribil. Întunericul nu a putut împiedica lumina să pătrundă, așa cum nici noaptea nu se poate opune zorilor. Procesul sfințirii înseamnă a lăsa lumina să pătrundă și este determinat de dorința noastră de a ne încrede și a ne supune Domnului și Cuvântului Său.

Dacă Satan s-a strecurat chiar și în cer pentru a se certa cu Dumnezeu din cauza lui Iov, de ce ne mai mirăm dacă el încă îi mai cere lui Dumnezeu să chinuiască pe cei credincioși de pe pământ? Argumentul că lumina și întunericul nu se pot amesteca nu este suficient pentru a răspunde tuturor întrebărilor și situațiilor care apar în viața unui credincios. Analogia luminii și a întunericului care nu se amestecă este nu numai slabă pentru a explica adevărurile spirituale dificile, dar este și neștiințifică. Întunericul este întotdeauna prezent în același loc unde există lumină. Când apare lumina, aceasta este mai puternică decât întunericul, pe care nu-l mai vedem. Atunci când lumina este luată, nimeni nu mai trebuie să răsucescă butonul pentru a face întuneric, deoarece întunericul se află deja acolo. A trage concluzia că Dumnezeu și diavolul nu se pot afla în același loc, cum ar fi într-o ființă umană, e același lucru cu a nega înfățișarea lui Satan în fața lui Dumnezeu, despre care ne vorbește cartea lui Iov. Ar însemna că trebuie să negăm, de asemenea, că Fiul sfânt al lui Dumnezeu a trăit timp de 33 de ani pe o planetă guvernată de prințul întunericului.

ÎN DERIVĂ ÎN MLAȘTINĂ

Cum pot demonii să locuiască în viața unui creștin? Exact în același mod în care un fugar poate trăi într-o mlaștină aflată în spatele unei plantații. Imaginați-vă viața asemenea unei ferme sau unei plantații. Fermierul locuiește în "casa de pe deal". Pământul său este divizat în mai multe parcele și pășuni, unele dintre acestea fiind fertile, iar altele nu. Porțiunile cultivate sunt productive și îngrijite. Celelalte arii pot fi nu doar neproductive, ci și neglijate timp de săptămâni sau ani, așa cum se întâmplă deseori în cazul terenurilor mlăștinoase. Întrebați-vă ce s-ar întâmpla dacă în absența unui fermier, aceste terenuri ar fi ocupate de fugari sau de vagabonzi. Ar putea trece neobservați pentru mai mult timp, profitând de ocazie pentru a-și întări influența și a folosi ilegal pământul fermierului. Deși ilegală, ocuparea acelei proprietăți de către intruși este reală. Intențiile lor de stabilizare s-ar putea concretiza chiar în montarea unei tabere permanente, în vânarea iepurilor, tăierea copacilor și plantarea unei grădini. Și, ca și cum toate aceste intruziuni nu ar fi suficiente, ar mai avea și îndrăzneala de a mai invita și alți hoinari să vină și să se stabilească acolo.

Din punctul lor de vedere, totul este bine atâta vreme cât activitățile lor rămân nevăzute în seamă. Sunt stăpâni pe acel loc și le convine de minune. Nimeni nu îi deranjează cu adevărat și în curând vor fi construit acolo, în mod neautorizat, un orașel al hoinarilor, pe care nimeni nu îi deranjează. Dacă ei ocupă o zecime din acel pământ, cu siguranță că acum doresc și mai mult din el. Nu seamănă toate acestea cu diavolul? El va continua să fure până când cineva îl va opri. Domnul spune că este timpul ca furtul să se oprească, este timpul restaurării, al reclamării drepturilor și al reconstrucției împărăției.

Acum, fie că ignorăm această problemă, fie că suntem total inconștienți de ea, sustragerea resurselor și distrugerea pământului va continua. Satan este ocupat furând încet calitățile din sufletul fermierului, lucrând cu hârnicie în speranța zilei când îl va putea lega și prelua complet controlul fermei.

Totul se desfășoară conform planului, până când Isus cumpără acea proprietate. El intră într-o viață și se stabilește în casa de pe deal. Locuiește împreună cu fermierul, intenționând să pună capăt distrugerii, dându-I fermierului autoritatea Sa de a reintra în posesia pământului și de a-l cultiva. Isus îi arată cum poate spori productivitatea: "... le-a dat putere să scoată afară duhurile necurate..." (Matei 10:1). El a venit să ne ajute să restaurăm locurile devastate și să recâștigăm dreptul asupra

mlaștinilor din viața noastră. "Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma" (Luca 10:19). Lucrarea progresează pe măsură ce înaintăm în credință, coborându-ne în mlaștini și proclamând adevărul lui Dumnezeu în întăriturile vieților noastre. Diavolul nu are drept de proprietate asupra noastră și nu îi datorăm nimic. Nu plătește nici o chirie sau vreo altă taxă, pe când sângele lui Isus a plătit datoria noastră și a cumpărat proprietatea. Singurul lucru care rămâne de făcut este obținerea unei productivități maxime, de dragul împărăției Sale.

PRESUPUNERI MORTALE

Neînțelegerea acestor principii simple ale proprietății și ale ocupării, ne-a făcut vulnerabili în fața minciunilor distrugătorului și a deschis ușa hoțului. A nega adevărul înseamnă a îmbrățișa minciuna. Dușmanul ne-a folosit unul împotriva celuilalt. Ne ține legați de presupunerile noastre și se bucură semănând discordia și divizarea, cu scopul de a-i izola pe credincioși unii de alții. Unii dintre noi alegem de bunăvoie ignoranța, crezând că odată salvați nu mai putem avea probleme. Alții nu îndrăznesc să își exprime temerile secrete cu privire la prezența dușmanului în viețile lor, de frica a ce vor spune sau vor crede ceilalți. Mântuirea și sinceritatea noastră pot fi puse la îndoială.

Deși acum trăim într-o generație mai deschisă, care vorbește despre lucruri care au fost ținute ascunse timp de o viață, totuși suntem jenați de problemele pe care nu le înțelegem. E mai ușor să credem că cineva nu este cu adevărat mântuit decât că un om mântuit este demonizat. Judecăm în funcție de aparențe și tragem concluzii greșite. Este foarte adevărat că dacă cineva este în Hristos este o faptură nouă, "cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi" (2 Corinteni 5:17). Dar toate defectele de caracter și neajunsurile personalității nu se tocesc așa cum se topește zăpada într-o zi călduroasă de primăvară. Adevărul de a fi o nouă faptură în Hristos este la început mai vizibil în planul ceresc decât în cel pământesc, unde trăiește credinciosul. Nu dorim să facem presupunerea mortală că ceea ce nu știu nu mă poate răni, ceea ce nu văd nu există, sau că întoarcerea la Hristos este un proces instantaneu și lipsit de durere. "Toate lucrurile s-au făcut noi", este procesul numit sfințire, care se desfășoară pe tot parcursul vieții și care ne costă totul. Schimbul dintre viață și moarte se desfășoară continuu, din momentul renașterii credinciosului și până la sosirea lui acasă, în glorie.

PROPRIETATE ÎN TOATE CELE TREI ÎNȚELESURI

Am discutat problema proprietății și a ocupării, dar cum rămâne cu deschiderile? Ca făpturi noi în Hristos, Dumnezeu ne consideră în mod legitim proprietatea Sa, la trei nivele. El ne-a creat, ne-a răscumpărat, iar acum, prin actul salvării, Îi încredințăm viețile noastre. El ne-a făcut, ne-a cumpărat, iar noi Îi oferim în schimb inimile noastre ca dar. Dușmanul dobândește lucrurile prin furt sau ridicând pretenții false asupra lor. Când Adam și Eva au pierdut stăpânirea asupra grădinii Edenului, au devenit proprietatea celui căruia i s-au supus. Când s-au supus minciunii, diavolul a dobândit tot ce era al lor, inclusiv copiii. Ei au fost atunci privați de libertate și încătușați în moarte.

Pavel descrie acea condiție în Romani 7:15, 17-21, unde scrie: "Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc. Și atunci nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Căci binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac! Și dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine." El concluzionează că acel conflict apare din "păcatul care locuiește în mine". Versetul 21 se referă la "răul lipit de mine". "Găsesc dar în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine." Cum a pătruns înăuntru răul și dacă lucrurile stau astfel, există vreo speranță ca binele să biruie în viețile noastre?

LEI ÎN SUFRAGERIE

Răul a căpătat acces prin păcatul original al părinților noștri și continuă să ne înșele de atunci încolo. Dușmanul a lărgit crăpătura ușii, pătrunzând în viața noastră. De ce ar escalada diavolul un perete atunci când se poate folosi de o ușă, care în cele mai multe cazuri este deja deschisă? În multe vieți ușile sunt atât de larg deschise încât au căzut din balamale. Ușile au fost deschise de păcat și au fost lăsate așa de la o generație la alta, din cauza neglijenței, a lipsei de căință și a nepăsării. Nu ne-am dat seama cât suntem de vulnerabili în fața diavolului. El răcnește ca un leu, căutând pe cel pe care îl poate devora, iar noi devenim o pradă ușoară.

Dacă tot ce trebuie să facem pentru a ne proteja este să ne ridicăm și să închidem ușa, ar fi stupid din partea noastră să nu procedăm astfel. Când ne dăm seama cât ar fi fost de ușor să închidem ușa, oprind răul care operează în viețile noastre, suntem uimiți și rușinați că am neglijat să o facem mai devreme. Incapacitatea de a aplica adevărul simplu al

cuvântului lui Dumnezeu la nevoile noastre este o tragedie mai mare chiar decât condiția originară.

Conviețuirea cu un leu în salonul vieții noastre nu este necesară, fără a mai vorbi de faptul că nu este un mediu de siguranță în care să trăim. În loc de securitate și de sentimentul bunăstării suntem distruși de alcool, divorțuri, abuzuri, lăcomie sau orice alte ravagii pe care duhurile rele le pot cauza. Pentru prea mulți dintre noi ușile stau deschise de generații și nimeni nu se deranjează să le închidă. Efectele complacerii noastre i-au lăsat pe copii zdrobiți și sfâșiați. Unii dintre ei au fost devorați de păcat și devastați de efectele prezenței dușmanului în viețile lor. Și-au petrecut viața de adulți, sau o mare parte din ea, încercând să înțeleagă sensul lucrurilor care li s-au întâmplat în copilărie, să uite, să se elibereze. Dar leul nu respectă persoanele. Chiar și viețile copiilor care au avut părinți bine intenționați au fost răvășite de înfrângeri, umilințe și nefericire.

Cumva, dușmanul a reușit să ne convingă că el este câștigătorul, iar nouă nu ne-a mai rămas decât rolul de victimă. Credem că suntem condamnați să rămânem legați de disperarea și frustrările trecutului. Unii ar putea crede că nefericirea lor este o lovitură a ghinionului sau a soartei. Dacă astfel s-ar petrece lucrurile, ar trebui să presupunem că lucrurile care ni s-au întâmplat sunt arbitrar și fără cauză. Aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu pe rănila inimii și ale minții încă mai aduce ajutor, speranță și vindecare, dacă vom fi dornici să ascultăm. Hristos ne-a numit mai mult decât biruitori, ne vede victorioși. Prin harul lui Dumnezeu și călăuzirea Sa, mai avem timp să îndreptăm lucrurile și să aducem o schimbare în multe vieți.

CAPITOLUL 2

ARĂTAȚI-VĂ DOVEZILE CELE MAI TARI; ISAIA 41: 21

ADEVĂRUL ÎNSEAMNĂ LIBERTATE

Pentru ca un credincios să poată porni cu încredere în lupta împotriva lucrării dușmanului în viața sa, este esențial să înțeleagă în mod logic principiile biblice ale adevărului, ascultării, proprietății și libertății. Principiile lui Dumnezeu se află adânc înrădăcinate în experiența umană. "Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi" (Ioan 8:23). Rescris sub formă de ecuație matematică, acest principiu s-ar citi: Adevăr = Libertate. (Prin definiție, dacă opusul adevărului este minciuna, opusul libertății este prizonieratul.) Astfel, folosindu-ne de principiul matematic al opoziției, de definiții și de proprietatea reciprocității, putem trage următoarea concluzie: dacă adevăr = libertate, atunci, potrivit definiției opoziției, minciuna = robie. Atunci trebuie să fie adevărat că dacă libertatea provine din adevăr, legăturile trebuie să derive din minciuni. Dacă minciunile ne leagă, atunci este corect să spunem că o persoană care se simte legată și apăsată trebuie să creadă minciuni. Dacă citim ecuația invers, și anume: adevăr = libertate, știm că un credincios care este liber cunoaște adevărul.

BLESTEMUL NEÎNTEMEIAT

În Proverbe 26:2 scrie că blestemul neîntemeiat nu își atinge ținta. Logica științifică reinterpretează aceasta în sensul că trebuie să existe un motiv pentru un blestem, iar răul pe care îl vedem făcând ravagii în viețile oamenilor are o cauză. Dacă există o cauză, care este aceasta? A înțelege că blestemele au cauze înseamnă a recunoaște ordinea, rațiunea și acțiunile deliberate ale unui Dumnezeu ce urmărește anumite scopuri. El nu permite răului să apară la întâmplare. Aceasta este o veste bună. Dumnezeu se află în control. Nu există coincidență sau soartă. Adevărul lui Dumnezeu îi protejează pe cei care I se supun. Noi nu suntem la bunul plac al unui diavol lipsit de milă. Planul lui Dumnezeu pentru noi, acela de a ne învinge adversarul și de a umbla în victorie, se adresează tuturor credincioșilor, nu doar unei secțiuni selecte.

Luând în considerare ideea prezenței și a personificării răului, putem construi un dosar consistent, pentru înregistrarea sursei multora din

bolile contemporane, atât la nivel de societate cât și la nivel individual. Psalmul 107:10-11 vorbește despre "cei ce ședea în întuneric și umbra morții, trăiau legați în ticăloșie și în fiare, pentru că se răzvrătiseră împotriva cuvintelor lui Dumnezeu, pentru că nesocotiseră sfatul celui Preaînalt." Ieremia 5:25 spune: "Din pricina nelegiuirilor voastre n-au loc aceste orânduiri, păcatele voastre vă lipsesc de aceste bunătăți."

ASCULTAREA ȘI BINECUVÂNTAREA

Ascultarea de Dumnezeu aduce binecuvântări. Neascultarea deschide ușa opresorului. Vei deveni sclavul celui căruia i te supui. Aceasta este regula proprietății și a slujirii atât în împărăția binelui cât și în cea a răului. Ascultarea de Dumnezeu este numită neprihănire. Ascultarea consecventă de Dumnezeu aduce eliberarea. Ascultarea de Satan se numește păcat. Consimțământul nostru dat fie lui Dumnezeu, fie lui Satan le oferă acestora permisiunea de a opera și de a avea acces la acele părți din noi care sunt implicate într-un anume act. Romani 6:12-13 spune: "Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor și să nu mai ascultați de poftele lui. Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădulele voastre, ca niște unelte ale nelegiurii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădulele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii."

Neascultarea noastră de Dumnezeu Îi leagă Acestuia mâinile, pentru ca să nu Își poată revărsa binecuvântările în viețile noastre și deschide ușa dușmanului, transformându-ne într-un premiu pentru cel rău. Poporul ales, descendenții lui Avram, au crezut că moștenirea și dreptul asupra Țării Promise le revin lor automat, fără vreo altă condiție. Domnul le-a arătat că gândirea lor este greșită în Ezechiel 33:23-28. "Fiul omului, cei ce locuiesc în dărâmăturile acelea în țara lui Israel zic: Avraam era singur, și tot a moștenit țara; dar noi suntem mulți și țara ne-a fost dată în stăpânire!" Dumnezeu continuă cu descrierea păcatelor lor, acelea de a mânca sânge, a-și ridica ochii spre idoli și de a vărsa sânge. "Și voi să stăpâniți țara?", întreabă El. Apoi mai adaugă alte păcate pe listă și declară hotărât: "Pe viața Mea, că cei ce locuiesc în aceste dărâmături vor cădea uciși de sabie... îi voi da de mâncare fiarelor... în peșteri vor muri de ciumă... Și vor ști că Eu sunt Domnul, când voi preface țara într-o pustietate..." Păcatul atrage judecata și distruge atât moștenirea cât și pe moștenitori.

Deuteronomul este plin de condiții "dacă - atunci" pentru binecuvântări și blesteme. Putem trage concluzii clare și directe din

pasaje cum e cel din Deuteronom 30:11-20: "Porunca aceasta pe care ți-o dau Eu azi nu este mai presus de puterile tale, nici departe de tine." Versetul 15 spune: "Iată, îți pun azi înaintea viața și binele, moartea și răul. Căci îți poruncesc azi să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, să umbli pe căile Lui și să păzești poruncile Lui... ca să trăiești și să te înmulțești, și ca Domnul, Dumnezeul tău să te binecuvânteze... Dar dacă inima ta se va abate... vă spun astăzi că veți pieri. Ți-am pus înaintea viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăiești tu și sămânța ta."

Neascultarea și servirea lui Satan îi dau acestuia dreptul de a se stabili în viețile noastre: "și să nu dați prilej diavolului" (Efeseni 4:27). De la acel „prilej”, Satan lucrează pentru a ridica o întăritură. Biblia declară că păcatul unei generații merge până la al treilea și al patrulea neam. Exodul 20:5 spune: "... căci Eu, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce mă urăsc și mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele."

Proteste noastre cum că acestea sunt luate din Vechiul Testament trebuie să ia în considerare faptul că "Eu sunt" Domnul din Vechiul Testament este același cu Dumnezeul din Noul Testament. "El este același ieri, și azi, și în veci" (Evrei 13:8). El este același. Standardele Sale nu se schimbă. Vechiul Testament servește ca un fel de oglindire a realităților spirituale îndeplinite de Isus Hristos în Noul Testament.

În lumina acestei legături, ne dăm seama că principiile ogândite în Vechiul Testament sunt atât de solide și de sigure încât ele pot fi folosite pentru a identifica tiparele binecuvântărilor și ale blestemelor care operează în Noul Testament. Modelul binelui sau al răului din viața unui credincios este previzibil și repetat de la o generație la următoarea cu o asemenea acuratețe încât și vârsta și locurile sunt similare.

O FĂPTURĂ NOUĂ

Biblia spune că "Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi" (2 Corinteni 5:17). Dumnezeu dorește ca vechile tipare ale păcatului și ale distrugerii să fie anihilate prin instaurarea unei noi moșteniri. Făptura cea nouă despre care se vorbește în 2 Corinteni 5:17 este la fel de reală ca procesul sfințirii prin care ea trebuie să treacă, potrivit descrierii din 2 Corinteni 7:1, unde suntem chemați să "ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frică de

Dumnezeu." Mântuirea este un eveniment, o naștere. Sfințirea este un proces ce durează timp de o viață. Faptul că suntem cu adevărat așezați, la nivel spiritual, în locurile cerești, în Isus Hristos, cum se spune în Efeseni 1:20, nu diminuează cu nimic realitatea că ne putem afla în mijlocul unui blocaj de trafic, la o oră de vârf. Realitatea se desfășoară simultan la cel puțin două nivele de experiență, dar aceasta nu înseamnă că un nivel nu e la fel de adevărat ca și celălalt.

Cum putem locui împreună cu Hristos și totuși să experimentăm eșecuri și opoziții în lumea naturală? Biblia spune în 1 Ioan 5:4, "pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruință asupra lumii este credința noastră." Isus spune că El a venit pentru ca oile "să aibă viață și s-o aibă din belșug", în Ioan 10:10. Dar unde este viața din belșug? Mulți creștini sunt la fel de oprimați și de copleșiți ca și necredincioșii. Ei suferă din cauza acelorași efecte continue ale păcatelor, la fel ca și necreștinii, sunt prinși de consecințele păcatelor, înglobați în urmările unor păcate pe care nici măcar nu le-au comis ei.

TEORIA MAȘINII DE SPĂLAT

Ar fi bine dacă teoria „mașinii de spălat a mântuirii” ar funcționa. I-am arunca pe păcătoși în acea mașină și i-am scoate afară transformați în niște sfinți albi, strălucitori. Aceasta ar putea fi adevărat, numai că trebuie să luăm în considerare faptul că apostolii ne dau exemple puternice de comportament nepotrivit, care ieșea la iveală după evenimentul mântuirii, așa cum ne spun Scripturile. Nu cu o singură ocazie Isus a trebuit să îi corecteze pentru necredința lor, pentru ambiția egoistă, pentru certurile și judecățile personale. Isus a realizat rapid problemele vieților lor și i-a cerut lui Petru să își întărească frații, după ce se va întoarce el însuși la Dumnezeu.

Mântuirea este un dar, care ne cere să renunțăm la tot ceea ce avem, în termeni de ambiție personală sau vise, pentru a fi sută la sută eficienți. Mântuirea nu este un soluție superficială, sau o rezolvare rapidă a tuturor problemelor vieții. A-I cere lui Isus să preia controlul asupra întăriturilor întunericului este, în realitate, o declarație de război, nu una de pace. Mântuirea înseamnă a te naște în familia lui Dumnezeu. O gândire greșită dorește să ne convingă că e suficient să îi cerem lui Dumnezeu să intre în inimile noastre pentru ca diavolul să fie alungat automat. Funcționează acest principiu în natură? Chiar și un copac rămâne acolo unde a căzut. Problemele netratate nu dispar. Ele cresc și

adeseori se agravează. Copiii lui Israel nu au putut să ignore pur și simplu uriașii din țara promisă; și nici acei uriași nu s-au oferit să plece atunci când copiii moștenitori s-au întors.

PROGRAMAȚI PENTRU PĂCAT

1 Ioan 3:6 spune: "Oricine rămâne în El nu păcătuiește", iar Galateni 5: 16: "... umblați cârmuiți de Duhul și nu împliniți poftele firii pământești". Cum putem reconcilia aceste două versete? Cum putem răspunde în fața problemei lui Pavel din Romani 7, aceea de a face acele lucruri pe care nu dorea să le facă, și a nu face lucrurile pe care le considera corecte? Păcatul este asemenea unei erori în calculator. Firea este programată să acționeze spre satisfacerea naturii umane. Suntem programați încă de la naștere pentru păcat și distrugere. Aceasta nu înseamnă că nu avem voință liberă. Proprietarul calculatorului poate alege între a lăsa calculatorul să funcționeze cu acea eroare sau să facă uz de o opțiune afișată în meniu. Dacă nu folosește acea opțiune, atunci eroarea va controla operațiunile calculatorului.

Noi funcționăm după un set similar de reguli. Firea este programată pentru păcat. Căinii latră, peștii înoată, păcătoșii păcătuiesc. Așa stau lucrurile. Acesta este cursul natural al evenimentelor. Toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Firea are de-a face cu predispoziția și tendința noastră pentru păcat. Firea este alcătuită din slăbiciuni combinate cu scăpările noastre. Firea este natura decăzută care are nevoie de mântuire. Păcatul este greșeala de pe hard-disc. Dacă nu ne dăm seama de opțiunea pe care o avem de a umbla în duh și de a ne corecta greșelile, nu vom experimenta nici una din schimbările de care Isus dorește să ne bucurăm ca răscumpărați ai Săi. Cuvântul lui Dumnezeu nu se întoarce la El fără rod, ci Îi va împlini voia oriunde ar fi trimis.

Cuvântul lui Dumnezeu dorește să ne aducă la viață prezentându-ni-L pe Isus Hristos, Adevărul. Adevărul este ca o lumină care împrăștie întunericul și lucrează în noi neprihănirea. Toți am păcătuit și suntem lipsiți de slava lui Dumnezeu. Predispoziția și tendința noastră pentru păcat oferă firii un avantaj. Aceasta este prima alegere. Pentru a lupta împotriva ei trebuie să facem, în mod deliberat, o alegere diferită. Dacă nu ne dăm seama de opțiunea pe care o avem de a umbla în Duh și de a ne corecta greșelile, nu vom experimenta nici una din schimbările de care Isus dorește să ne bucurăm ca răscumpărați ai Săi.

PROBLEMA NU ESTE PĂCATUL

Este important să înțelegem că problema aici nu este păcatul. Păcatul este produsul faptului că noi credem minciuni despre bunătatea lui Dumnezeu și credincioșia Sa. Când șarpele a ispitit-o pe Eva, a adus argumente împotriva bunelor intenții ale lui Dumnezeu, iar încrederea Evei în integritatea lui Dumnezeu a început să scadă. Îndoiala i-a șoptit că s-ar putea să se înșele. Imaginea ei despre Dumnezeu s-ar putea să nu fie corectă. Păcatul ei a constat în faptul că a permis unei minciuni să ia locul adevărului și acea minciună a condus-o la a mânca din fructul oprit care a fost actul păcatului. Păcatul este rezultatul acțiunilor noastre care provin din necredință. Necredința are de-a face cu respingerea adevărului. Atunci, problema nu este păcatul, ci minciuna din spatele păcatului. Păcatul este rezultatul încrederii într-o minciună. Nu păcatul ne leagă în întăriturile diavolului, ci minciunile în care credem. Minciunile sunt opusul adevărului. Minciuna este singurul lucru pe care diavolul îl poate folosi pentru a ne lega în păcat, pentru că el are numai minciuni. Isus l-a numit tatăl minciunii, în Ioan 8:44. Deoarece minciunile sunt lucrul veșnic de care diavolul se folosește pentru a ne lega, adevărul îi aparține lui Dumnezeu și este esențial pentru natura Sa. Adevărul este lucrul veșnic care ne poate elibera. Problema rezidă atunci în a nu crede adevărul. Fiecare încercare și ispită a păcatului este un test al credinței care poate fi redus la o singură întrebare. Credem în Dumnezeu? Ne încredem în Cuvântul Său, sau în circumstanțele din jurul nostru? Fiecare încercare este un test al încrederii.

Dacă încercăm să eradicăm păcatul din viețile noastre străduindu-ne să fim buni, vom deveni frustrați, religioși și epuizați. Nimeni nu este destul de bun pentru a ajunge în rai și nimeni nu merge în iad din cauza răutății. Mergem în rai pentru că L-am acceptat pe Isus Hristos ca Salvator. Ajungem în iad dacă L-am respins. Tot ce trece de aceasta este un exercițiu al mândriei și al religiozității inutile. Vom cădea în aceeași capcană a legalismului în care au căzut fariseii și vom fi judecați cu aceeași judecată cu care i-am judecat noi pe ei.

Puterea de distrugere a strategiei dușmanului este subtilă și deseori trecută cu vederea. Satan ne leagă de o minciună convingându-ne că trebuie să scăpăm de propriile păcate transformându-ne în ființe bune sau perfecte. Aceasta este distracția favorită a duhurilor de religiozitate. Posibilitățile de a ajunge paranoici și plini de anxietate sunt astfel nelimitate. Divizarea și fragmentarea dau naștere confuziei și nehotărârii. Funcționând după minciuna căutării propriei neprihăniri, nu

facem niciodată o pauză ca să ne dăm seama de complotul pus la cale împotriva noastră. În final vom eșua, frustrați de eforturile noastre de a fi neprihăniți. Suntem înșelați de duhuri de religiozitate și de îngeri de lumină care întruchipează Spiritul lui Dumnezeu. Ei promovează o formă moartă de evlavie și legea ca venind din partea Duhului de libertate și de adevăr. Crezând propriile noastre minciuni devenim mai legați de Satan decât orice criminal care a fost trimis vreodată în faimoasa închisoare Alcatraz. Diavolul ne-a închis într-o închisoare ai cărei pereți sunt minciuni „subțiri ca aerul” dar care par atât de reale precum Stânca Gibraltar.

Dacă păcatul este asemănat frunzelor și fructelor, atunci minciunile pe care le credem sunt asemenea rădăcinii și tulpinii unui copac. Minciunile sunt însămânțate în solul lipsei de suspiciune, apoi sunt udate și întărite prin interpretarea greșită a experiențelor, sunt îngrijite de cel rău până când apare fructul mortal. Mâncăm fructul otrăvitor și devenim slăbiți spiritual, ba chiar bolnavi de moarte. Putem culege frunzele și fructele până când ne „învinețim”, dar tot vom fi lipsiți de neprihănirea Sa. Singura noastră speranță este aceea de a ajunge la rădăcină. Isus a spus în Ioan 8:36: "dacă Fiul vă va face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi". El a venit pentru ca noi să avem viață din belșug, nu pentru ca să fim otrăviți și să ne autonumim supraviețuitori.

Nu putem fi neprihăniți, după cum nici poporul Israel nu a putut păzi poruncile. Dumnezeu nu ne cere să ne facem noi neprihăniți, El doar ne cere SUPUNERE. Provocarea pentru fire este aceea de a asculta directivele Duhului Sfânt care ne este dat pentru a ne călăuzi în tot ADEVĂRUL. Adevărul vine doar prin Duhul Sfânt care ne dă REVELAȚIA lui Isus Hristos. Această revelație a ADEVĂRULUI ne eliberează de legăturile minciunii și distruge moartea, rodul păcatului.

ADEVĂRUL ESTE CHEIA ELIBERĂRII

Cunoașterea adevărului este cheia eliberării, a vindecării interioare și a libertății credinciosului. Acea eliberare seamănă uneori cu vindecarea trupeză. De multe ori, apăsarea din suflet, din minte, voință și emoții a creat durere fizică și disfuncții în organism. Durerile misterioase cărora medicii nu le pot găsi o explicație sunt deseori rezultatul atacurilor la nivel spiritual și emoțional. Dușmanul lucrează din interior spre exterior pentru a aduce disfuncții în viața cuiva. Există vreo cale mai bună de a strânge recolta minciunilor decât aceea de a ne face

incapabili pe noi, cei care am fost "întocmiți în chip minunat" după chipul și asemănarea lui Dumnezeu?

Mulți dintre copiii lui Dumnezeu sunt înfrânți, copleșiți de frică și de îndoială. Sunt ținuți ostatici în propriile lor suflete, ascunși ca prinși de război în propriile vieți, captivi ai minciunilor pe care le consideră a fi adevărul. Este timpul să ne oprim din negarea a ceea ce este evident, pentru a ne ridica la luptă. Acesta este un război, fie că dorim să o credem, fie că nu. Cuvântul lui Dumnezeu este manualul războiului spiritual care ne dă strategia de a elibera captivii. Ne dă îndemnuri clare să-i salvăm pe cei atrași în moarte, în Proverbe 24:11-12. Ni se dă în mod constant și cu acuratețe, dacă nu chiar în detaliu cel puțin ca principiu, soluția pentru fiecare condiție și experiență umană. „Căci armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile” (2 Corinteni 10:4). Adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu devin dinamice și puternice când sunt specifice. Provocarea vieții de creștin și a uceniciei este de a învăța să aplicăm aceste adevăruri cu îndemânare, pentru fiecare circumstanță specifică a vieții noastre.

Cuvântul lui Dumnezeu este plin de instrucțiuni care ne conduc la cunoașterea adevărului. Adevărul este sabia și strategia noastră pentru a-l înfrânge pe diavol. El conține planul de bătălie folosit pentru recuperarea din mâinile lui Satan a lucrurilor ce aparțin credinciosului. Isus a început această lucrare a adevărului când a fost ispitit de Satan în pustie și a încheiat-o când a coborât în locuința morților. A smuls de la diavol cheile locuinței morților și ale iadului și i-a transformat pe Adam și pe Eva în moștenitorii de drept ai Împărăției Cerului.

El ne-a însărcinat să continuăm lupta împotriva vrăjmașului până când va veni Împărăția Sa atât pe Pământ cât și în Cer, și până când va fi făcută voia Tatălui Său (Matei 6:9-13). Nu vom îndeplini această sarcină printr-o legislație de eradicare a păcatului, ci prin aducerea Luminii Evangheliei spre cei care sunt în peșterile și în temnițele întunericului interior. Cuvântul lui Dumnezeu nu se va întoarce la El fără rod, ci face voia Sa oriunde este trimis și oricând este aplicat prin credință.

CAPITOLUL TREI

SISTEMUL CREDINȚELOR: ADEVĂRUL ÎMPOTRIVA MINCIUNII

CONVINGERI DETERMINATE DE EXPERIENȚĂ

Când ne formăm convingerile, pornim de la premisa că sunt adevărate. Nici nu mai are importanță dacă aceste convingeri sunt sau nu sunt adevărate, considerând puterea pe care le-o acordăm. Odată ce credem despre ceva că este adevărat, acel lucru începe să conducă, să influențeze și să controleze deciziile noastre.

Convingerile noastre au rezultat din experiențe și au creat experiențe. Interpretăm lucrurile care ni se întâmplă în contextul experiențelor trecute. Convingerile noastre sunt importante în ce privește vindecarea deoarece ele nu vorbesc doar despre trecutul nostru, ci și prevăd viitorul nostru. Ceea ce credem este important pentru sănătatea și integritatea noastră, pentru că adevărul este fundamentul libertății și al autorității noastre în Dumnezeu.

În timp, convingerile se solidifică în prejudecăți care devin turnuri de piatră ale tradiției. Un turn de piatră poate fi un loc al siguranței sau poate fi o închisoare, în funcție de cel care deține acest turn și de modul în care îl folosește. Odată ce turnurile convingerilor noastre sunt construite, e puțin probabil ca noi să mai găsim în ele vreo provocare și nici nu vor arăta cu mult mai diferite față de turnurile generațiilor anterioare de la care noi am adunat pietrele.

Dacă credințele noastre nu sunt în deplină concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu, în mod colectiv și individual, ele vor forma presupuneri, doctrine false și prejudecăți înrădăcinate adânc, precum marele întuneric despre care a vorbit Isus în Matei 6:23, "Așa că, dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta!" Credințele noastre furnizează deschiderile spre greșelile de care se folosește dușmanul pentru a ne invada viața.

PARTEA OLARULUI

O bucată de lut este o bucată de lut. Se întrebuințează ca și lutul, este ca și lutul. Nu poate fi nimic altceva, deoarece este lut. Dar se supune mâinii și roții olarului, deoarece acesta folosește proprietățile lutului pentru a-l modela într-un anumit vas. Darurile, abilitățile înnăscute și

unice ale noastre pot fi modelate și dezvoltate fie într-un sens pozitiv fie într-unul negativ, în funcție de olarul care ne modelează. Identitatea pe care ne-o formăm provine în mare parte din modelarea și intenția olarilor care ne ating zilnic. Atât grija cât și neglijența lor pot fi văzute clar reflectându-se în produsul final. Ceea ce ei ne învață prin exemple și lucrurile pe care le aflăm despre noi înșine, au rolul de a ne modela comportarea și filozofia de viață. Informațiile pe care le-am adunat în copilărie, fie ele eronate sau adevărate, devin baza convingerilor noastre.

FORMAREA IDENTITĂȚII

Multe dintre convingerile noastre se formează în timpul copilăriei. Sarcina de a evalua și de a așeza experiențele pe categorii, de a-și forma concepte este dusă la îndeplinire de către copii care încă nici nu-și pot menține curățenia în cameră și care nu-și amintesc să se spele pe dinți fără supravegherea părinților. Dacă nebunia este lipită de inima copilului, ca în Proverbe 22:15, atunci e evident că unele dintre concluziile pe care le-am tras în copilărie sunt nebunești, nerealiste și au nevoie disperată de reevaluare.

Minciuni puternice dar subtile formează deseori baza comportamentului și a relațiilor noastre. A crede că toți trebuie să mă iubească pentru a fi demn de iubit este o concluzie nerealistă. A crede că ne putem încrede în toată lumea este periculos. A crede că lumea se învâрте în jurul meu este imatur și narcisist. A crede că dacă sunt bătut și abuzat de cei din jurul meu, atunci sunt rău și vinovat este un lucru prostesc. Un copil are un simț înnăscut de a crede două lucruri: părinții mei sunt buni și nu pot face nimic rău, iar eu sunt centrul și cauza tuturor lucrurilor care se întâmplă în jurul meu. Aceste concluzii sunt perfect rezonabile pentru el. Oricât ar fi ele de false și de nerealiste, copiii le cred. Nebunia crește atunci când, în calitate de adulți, încă mai continuăm să credem că suntem problema principală sau singura soluție pentru dificultățile pe care le avem, sau că opiniile noastre pun ordine în Univers.

Trăim cu convingerea că tot ceea ce credem a fi adevărat este adevărat. Multe dintre ideile noastre nu au mai fost revizuite în timpul maturității și nu au fost măsurate după Cuvântul lui Dumnezeu. Un lucru nu poate fi corect doar datorită presupunerilor noastre. Nu cumva asta se întâmplă cu lucrurile în care am crezut de când aveam cinci ani?

Mare parte din legăturile și nemulțumirile din viața noastră vin din faptul că nu cunoaștem adevărul și nici autoritatea noastră în Hristos. În naivitatea noastră, am ales să credem mai degrabă ceea ce ne spune Satan decât cuvintele Tatălui. "Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde" (Ieremia 29:11). Dumnezeu este bun. Planul Său cu privire la noi este să experimentăm viața, "viața din belșug" (Ioan 10:10). "Iată că v-am dat putere... peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma" (Luca 10:19).

"Am schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună" (Romani 1:25), și am fost îngrădiți de minciunile în care am crezut. Le-am permis acestora să ne formeze identitatea și lumea în care trăim. Fortărețele create de aceste minciuni sunt mult mai puternice decât dorim noi să credem. Ne-am pierdut curajul de a ne schimba și credem că opiniile noastre nu mai pot fi modificate. "Acesta sunt eu", explicăm noi. Pierdem din vedere unicitatea noastră ca și creaturi după chipul lui Dumnezeu. Gândirea noastră a devenit atât de încețoșată și de împânzită de minciunile diavolului încât acum ne este greu să ne separăm de el sau să credem că ne putem schimba.

Multe din ideile pe care le avem despre noi înșine au fost adunate de la cei din jurul nostru. Părinții, profesorii și cei din jurul nostru și-au pus amprenta în viețile noastre. De la ei am adunat informații despre capacitățile noastre și despre gradul de a putea fi plăcuți. Ne determinăm valoarea în funcție de prețuirea pe care ne-o arată ceilalți. Ne calculăm valoarea după timpul și interesul pe care ceilalți au dorit să le investească în noi. Dacă ei nu doresc să petreacă timp cu noi, dacă ne rănesc în mod deliberat sau ne neglijează, tragem concluzia că suntem inferiori și nedemni de iubire. Multe dintre informațiile pe care le folosim pentru a ne crea impresiile despre noi înșine sunt false și prost construite. Primele noastre păreri sunt rele și autodistructive, făcându-ne vulnerabili în fața atacului vrăjmașului.

Deseori, informațiile care ne-au fost comunicate vin din partea părinților, a fraților, a colegilor sau a altor persoane importante din copilăria noastră, care ele însele au păreri greșite. Subconștientul nostru începe să răspundă cuvintelor care nu sunt adevărate, în timp ce dușmanul se folosește de acești oameni cheie din viața noastră, fie că ei își dau seama, fie că nu. Tindem să ne dezvoltăm și să ne definim părerea proprie despre noi înșine bazându-ne pe opiniile celorlalți. Identitatea noastră nu coboară direct din cer, gata formată și construită.

Nu ne-am născut tăiați din stâncă, ci modelați în nisip. Devenim ceea ce ni se spune că suntem, crezând că acela e adevărul. Când credem adevărul lui Dumnezeu, devenim asemenea unei bucăți de marmură în mâna Sculptorului. Dacă nu Îl credem pe Dumnezeu suntem asemenea unor bucăți de lemn pline de găuri, plutind neajutorați pe valurile vieții.

AL PATRULEA PURCELUȘ

Credința are putere. Ceea ce credem formează materialul esențial pe baza căruia ne construim conceptul de SINE. Cuvintele și faptele celorlalți devin materialele pe baza cărora construim imaginea noastră de sine.

Dacă acest fapt este adevărat și despre purceluși, atunci Povestea Celor Trei Purceluși ar suna cam așa.

Au fost odată ca niciodată, trei purceluși. Primul purceluș crescuse și se pregătea să plece de acasă. Părinții au făcut tot ce au putut, dar ei înșiși erau ocupați și distrași de propriile interese. Cedau de multe ori dorințelor purcelușului, dându-i câteva sfaturi după care acesta să își conducă viața. Paiele pe care i le-au dat erau moi, alunecoase și păreau ușor de mănuit. În curând, primul purceluș și-a terminat de construit casa. Din afară, părea drăguță, un loc minunat unde acesta să se poată relaxa. Purcelușul era încrezător în munca sa. Dar imediat ce se așeză, veni lupul tunând cu amenințări. "Am să fac așa și așa, și-ți voi dărâma casa!" Fundația proastă și falsa siguranță nu i-au fost de folos purcelușului, iar el a fost distrus. Viața sa a fost construită din materiale care nu erau destul de puternice pentru a rezista furtunilor vieții.

Când al doilea purceluș plecă de acasă, era încrezător că talentele și împlinirile sale îl vor scoate la liman. I s-a dat o legătură mare de bețe din care să își construiască locuința, și era dornic să își înceapă noua viață. A lucrat cu pasiune, încrezându-se în tradițiile încercate și demne de respect ale învățătorilor săi, crezând că în buzunarul său se află bine așezată cheia succesului. Părinții erau mândri de el, iar el era sigur că avea toate lucrurile necesare pentru a-l înfrânge pe lup. Dar lupul a venit pregătit pentru orice provocare. A suflat și a pufăit, iar după un timp, cel de-al doilea purceluș a căzut în depresie și s-a sinucis.

Al treilea purceluș a fost mai norocos. El a învățat din experiențele celor doi frați mai mari. Părinții și ceilalți oameni din viața sa i-au dat cărămizi cu care să construiască. Au venit și l-au ajutat să pună fundația puternică a adevărului și zidurile integrității. Când lupul a auzit despre acestea nu a fost impresionat și era sigur că îl va avea și pe acest

purceluș. Dar exista acolo o diferență mare. Purcelușul folosisese convingeri și valori care puteau rezista testului adevărului, care l-au protejat de urletul fioros al lupului. Deși acesta a suflat și a pufăit cu toată puterea sa, nu a putut să-l distrugă pe purceluș și nici ceea ce el construise.

Acesta este un sfârșit fericit, iar nouă tuturor ne plac sfârșiturile fericite. Din acest motiv ni se spun foarte puține lucruri despre al patrulea purceluș. El era un copil al zilelor moderne, ai cărui părinți erau preocupați de problemele și interesele lor. Unii din acești părinți se distrau folosind droguri și făcându-și plăcerile. Alții evitau responsabilitățile de părinte, agățându-se de propriile lor dureri. Erau prea distrați și dezinteresați ca să-i ofere purcelușului ceva cu care să-și construiască viața. Așa că el s-a folosit de ceea ce găsisese singur: lemn vechi și putred, cuie ruginite, cartoane și cioburi de sticlă. A fost neglijat și tratat ca un nimeni, lăsat să supraviețuiască singur. Se simțea lipsit de valoare și disprețuit. Ar fi trebuit să-și construiască casa din promisiuni neîmplinite, cuvinte abuzive, evadări temporare și din acte de violență pe care le adunase. A muncit singur și trebuie să recunosc că era supărat și amărât, ceea ce nu prea l-a ajutat având în vedere seriozitatea sarcinii sale. Nu e de mirare că și-a părăsit casa devreme, alegând să trăiască pentru un timp în stradă, alături de o bandă care îi servea drept familie. Faptul că a nu avea un adăpost nu părea să-l deranjeze iar construirea unei case nu era o prioritate. Nu avea identitate, așa că nu e de mirare că atenția sa era absorbită spre reducerea durerii, iar conștiința îi era prost formată. Viața sa era foarte asemănătoare cu a multor copii din ziua de astăzi care trăiesc încercând să se împrietenească cu lupul.

ADEVĂRUL FALS ESTE O MARE MINCIUNĂ

Ori de câte ori acceptăm minciuna diavolului, îi dăm permisiunea de a o folosi pentru a construi întărituri în viața noastră. Minciunile în care credem creează tipare pe care dușmanul le folosește pentru a ne influența deciziile. Crezând minciuna, păcătuim împotriva adevărului lui Dumnezeu. Decizia de a urma minciuna (păcatul) dă naștere în final unui mod de comportament. De la acest comportament, începem să emitem declarații cu privire la identitatea noastră și la noi înșine. Auzim minciunile pe care noi înșine le spunem și considerăm acele minciuni drept adevăr. Acționăm în virtutea unui fals adevăr și ciclul vicios al eșecului și al minciunii continuă. Observăm comportamentul care

rezultă din aceste fapte. Ne interpretăm comportamentul ca fiind acțiunile întreprinse în conformitate cu ceea ce suntem noi. Devenim cine credem că suntem. Ne-am definit prin păcatul pe care vedem că îl facem și credem că noi suntem răul pe care îl facem.

Singura cale de a rupe acest ciclu eliberându-ne mintea de strânsoarea dușmanului este să lăsăm minciuna să plece. E mai ușor să spunem aceasta decât să o facem, deoarece în scurgerea timpului minciuna și egoul s-au întrepătruns în ceea ce numim identitate. Renunțarea la minciună înseamnă mai mult decât lipirea unor bilețele pe oglinda din baie, care să îmi amintească că "sunt frumoasă". Nu se realizează făcând mai multe lucruri sau făcându-le într-un mod diferit, ci este un proces care se desăvârșește atunci când primim în viața noastră adevărul lui Dumnezeu referitor la o anumită problemă. Doar adevărul poate neutraliza minciuna, făcând-o inefficientă.

AȘA CUM GÂNDEȘTE OMUL ÎN INIMA LUI

Proverbe 23:7 spune că omul este așa cum gândește în inima sa. Inima zgârcitului spune: "mănâncă și bea", dar inima lui nu este cu tine. Ceea ce credem în inimile noastre definește ceea ce suntem. "Din prisosul inimii vorbește gura" (Matei 12:34). Inima este locul afecțiunilor noastre și sursa adevăratelor sentimente. Adevăratele sentimente și temeri vin din valorile și convingerile pe care le are inima. Adevărata vindecare și speranța nu pot veni până când Isus Hristos, marele chirurg, nu va veni să înlăture minciunile care leagă și frâng inima. Când El ne descoperă adevărul într-o privință, vine eliberarea iar durerea pleacă. Ceea ce este imposibil să îndeplinim prin rațiune, bun-simț, persuasiune și convingeri intelectuale va fi repede dus la îndeplinire de Cel care a fost martor la evenimentul inițial și de singurul care Se poate întoarce înapoi pentru a repara răul. Isus se mișcă cu aceeași ușurință în trecut precum în prezent și în viitor, deoarece eternitatea este un cerc al timpului, nu o linie. Dumnezeu nu este limitat la a păși înainte în timp. El este prezent în trecut și locuiește cu noi în prezent. Doar El se poate întoarce înapoi în timp pentru a vindeca o inimă zdrobită, sau pentru a ne elibera de legătura minciunii, pentru a ne da pace după o amintire dureroasă.

Eliberarea de minciună este simplă, este acceptarea punctului de vedere al lui Dumnezeu cu privire la acel eveniment. Nu trebuie să negăm adevărul și nici să continuăm a purta povara păcatelor pe care ceilalți le-au comis împotriva noastră. Isus oferă Adevărul Său în mod

necon condiționat și ne încurajează să îl primim. Adevărul este singurul lucru care ne poate elibera de durerea din inimile noastre și de suferința amintirilor. Când sosește adevărul, minciuna este demascată iar durerea pleacă. Singurul adevăr este acela pe care îl spune Isus. Lucrurile în care am crezut au fost de fapt minciuni astfel construite încât să pară adevăr. Singurul adevăr din ele era lanțul pus în jurul gâtului nostru pentru a ne distruge.

Este adevărat că "în mine nu se găsește nimic bun", dar este de asemenea adevărat că am fost creați după chipul lui Dumnezeu (Geneza 1:26). Nu ne dăm seama că de multe ori răul însuși locuiește în firea noastră. Este un duh trimis de dușman pentru a profita de ignoranța noastră, ținând captiv sufletul. Dacă acea casă a eului nu este construită pe adevăr, vom fi vulnerabili și sortiți pierzării.

INOFENSIV ÎNSEAMNĂ MORTAL

Multe dintre cuvintele și credințele pe care le alegem par mărunte și inofensive la început, dar mai apoi cresc. Încet, în întunericul din mintea copilului cuvintele și credințele se dezvoltă în gânduri care încep să-i coordoneze acțiunile. Puterea cuvintelor poate fi văzută în profețiile care se împlinesc. Poreclele și felul în care ne etichetăm unii pe alții au puterea de a deveni realitate. Convingerile care au început nu ca adevăruri, ci doar un cuvânt, au devenit adevărate pentru noi. "Ești prost" poate începe printr-un comentariu aspru făcut de un părinte frustrat și poate sfârși prin a deveni opinia noastră despre noi înșine. Începem să credem minciunile și considerăm lucrurile pe care le facem ca fiind proaste.

CE CREDEM?

Convingerile pe care le avem cu privire la Dumnezeu, la lume, la familie, la scopul nostru și la noi devin conceptele fundamentale pe care mintea noastră le folosește pentru a lua decizii și pentru a activa comportamente. Aceste concepte sunt construite progresiv, la fel ca alte structuri, rând cu rând și concept peste concept, Isaia 28:10-13. Biblia descrie acest mecanism: "Și când se surpă temeliiile, ce ar putea să mai facă cel neprihănit?", Psalm 11:3. Versiunea noastră asupra adevărului formează baza vieții, dar sistemul nostru de convingeri este deseori neexaminat și în neconcordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu. Romani 12:1-2 spune: "să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre". Înnoirea minții este procesul de schimbare a minciunii în adevăr.

DESPRE CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

Pentru o viață de creștin plină de succes este esențial să înțelegem și să credem că adevărul se găsește numai în Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru a funcționa ca un membru productiv în grupul celor răscumpărați trebuie să luăm ca standard Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta ne arată principiile de bază care ne dau autoritatea de ambasadori pe pământ și îi împuternicește pe credincioși să întărească victoria Învierii. Când este aplicat în mod strategic, adevărul Cuvântului lui Dumnezeu va învinge anumite întărituri ale durerii și oprăririi pe care dușmanul le deține în viețile noastre. Crezând ceea ce spune Cuvântul, vom putea opera potrivit adevărului. Înțelegerea bazelor legale ale autorității noastre este crucială pentru a înainta cu încredere împotriva dușmanului și este fundamentală pentru a obține libertatea și puterea de care avem nevoie pentru a înfrânge și pentru a recupera ceea ce Satan a furat de la noi.

Cuvântul lui Dumnezeu este autoritatea finală asupra oricărei probleme. Mila Sa conduce în parametri dreptății Sale. Adevărul Său, și nu autodeterminarea, aduce libertate. Viața Sa trăită în noi ne dă un scop. Orice altă viață sau putere care trăiește în noi ne conduce spre robie și moarte. Dacă Satan ne poate convinge că Dumnezeu este nedrept și nemilos, către cine ne vom putea întoarce? Dacă Dumnezeu ne abandonează, notându-și toate nelegiuirile fără a ne acorda împăcare, suntem toți sortiți unei vieți mai rele decât aceste legături din prezent.

Până când nu vom accepta că lucrurile sunt așa cum spune Dumnezeu că sunt, inclusiv cele cu privire la cine suntem noi, vom trăi în minciună. Viețile noastre vor fi în întuneric deoarece am refuzat lumina adevărului lui Dumnezeu. Neacceptarea Cuvântului lui Dumnezeu oprește intrarea adevărului în viețile noastre, pentru a ne elibera. Fără a avea convingerea fermă că acest Cuvânt este pe deplin corect și absolut demn de încredere nu vom intra în arenă și îl vom lăsa pe dușman să câștige. Dacă diavolul poate menține această nehotărâre a noastră înseamnă că ne poate înșela. Fără adevăr, suntem neajutorați în fața minciunilor sale. El este un hoț care lucrează mai bine în umbră, ascunzându-se în zonele în care suntem în confuzie și negare și speră ca în final să ne poată fura proprietatea cea mai de preț, sufletul. Dacă nu păstrăm bine lucrurile prețioase și nu ținem adevărul aproape de inimile noastre, va veni cu minciunile sale. Pentru acest motiv, trebuie ca "fiecare gând să îl facem rob" (2 Corinteni 10:5), să îl comparăm cu standardul și să îl aliniem "ascultării de Hristos".

DESPRE DUMNEZEU

Care credem că este adevărul despre Dumnezeu? Dacă Îl vedem ca fiind prea ocupat, sau dezinteresat, sau mândru, ne va fi greu să experimentăm bunătatea și dragostea Sa. Diavolul se folosește de fiecare oportunitate pentru a întări minciunile pe care le-a plantat în viețile noastre. "Vezi, te-ai rugat și nu s-a întâmplat nimic. Asta nu îți arată că lui Dumnezeu nu îi pasă de tine ?" "Dacă Dumnezeu este atât de puternic, de ce a lăsat să se întâmple asta ?" "Unde este Dumnezeu când ai mai mare nevoie de El?"

Dacă voi crede că totul depinde de super-credința mea, de mine, sau dacă voi crede că sunt suficient în mine însumi, atunci voi deveni arogant și mândru. Dacă pentru mine este important să fiu perfect, atunci voi deveni rigid și religios. Mulți dintre noi sunt învăluți în practici religioase, în forme de evlavie, fără a fi măcar conștienți că le negăm puterea. Dacă eu cred că scopul pentru care mă aflu aici este acela de a mă simți bine, atunci îmi va fi greu să trăiesc o viață de slujitor al lui Isus Hristos. Dacă voi crede că diavolul este o creație comică, sau o idee bună pentru un costum de Halloween, nu îi voi rezista cu hotărâre și nici nu voi vedea că mă fură și mă orbește.

DESPRE VOIA LUI DUMNEZEU

Care este voia și dorința lui Dumnezeu pentru noi? Isus a spus: "Am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug" în Ioan 10:10. El a venit să ne dea: "o cunună împărătească în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mândru" (Isaia 61:1).

"Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă" (2 Corinteni 5.17). Isus spune: am venit "să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia și prinșilor de război izbăvirea" (Isaia 61:1). Isus a venit ca să împartă vindecare și speranță, care este o continuare a dorinței Tatălui de a-și binecuvânta poporul și de a pregăti o Mireasă pentru Fiul Său.

Tatăl ne-a avertizat în Deuteronom 4:40 să ținem poruncile, "ca să fi fericit tu și copiii tăi după tine, ca să ai zile multe". I-a avertizat să nu-și facă chipuri cioplite, în Deuteronom 5:8-10, deoarece El este "un Dumnezeu gelos, care pedepsește nelegiuirea părinților prin copii". În Deuteronom 7:11 ne promite că îi va iubi și îi va binecuvânta pe cei care păzesc poruncile și ascultă judecățile Sale. Le promite să le înmulțească rodul pântecelor și al turmelor și să retragă infertilitatea,

răul și bolile teribile. Dorința lui Dumnezeu de a ne binecuvânta nu s-a schimbat. El este foarte mulțumit când ne poate binecuvânta și când lucrarea Sa este făcută prin noi.

Mulți oameni sunt prea pasivi și fataliști când vine vorba despre Dumnezeu: "El știe unde locuiesc ", "Dacă vrea să îmi spună ceva, o va face". "Dumnezeu știe deja ce voi face". Am uitat să contrabalansăm această atitudine a noastră de "lasă-L pe Dumnezeu să o facă" cu versete precum "Împărăția cerurilor se ia cu năvală și cei ce dau năvală pun mâna pe ea" (Matei 11:12). Pavel îl descrie pe credincios ca pe un soldat care merge la război. Isus a venit pe această planetă pentru a ne arăta cum să luptăm "lupta bună a credinței". El este căpitanul Oștirii Cerurilor și îi va recompensa pe cei care înving dușmanul. Înfrângerea cere o luptă; este implicată aici "lupta bună a credinței" (1 Timotei 6:12), fie că este vorba de o arenă olimpică, fie că este vorba de partea ascunsă a Muntelui Disperării.

A fi în ascultarea voii lui Dumnezeu înseamnă a aplica promisiunile Sale, prin credință, condiției mele. Când sunt în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu sunt în voia Lui. Cuvântul lui Dumnezeu este voia Sa. Dacă Cuvântul Său este Voia Sa, atunci trebuie să ne asumăm responsabilitatea pentru alegerile pe care le facem și care se află fie în voia Sa, fie în afara voii Sale. Acele alegeri reflectă ascultarea noastră și ne demonstrează credința vie în El.

DESPRE SUFERINȚĂ

Dumnezeu nu este glorificat când copiii Săi sunt sub legături și opresiune, dar Cuvântul Său este adevărat chiar dacă rămâne singurul adevăr. El nu poate binecuvânta neascultarea. Trebuie să privim onest la viețile noastre și să ne dăm seama care dintre lucrurile ce ni se întâmplă sunt rezultatul neascultării și să le diferențiem de lucrurile pe care Dumnezeu le permite pentru a ne corecta. Dificultățile vin atât asupra sfântului cât și asupra păcătosului. Și oamenilor buni li se întâmplă lucruri rele, iar uneori oamenilor răi li se întâmplă lucruri bune. Dumnezeu nu se bucură să îi rănească pe copiii Săi fără a fi necesar, la fel cum un părinte bun nu se bucură când își vede copilul suferind. Sunt situații când permitem suferință în viața copiilor noștri, de exemplu când îi ducem la dentist sau la pediatru, dar acest lucru se întâmplă doar pentru că îi iubim și credem că este în interesul lor să sufere o durere trecătoare. Dumnezeu permite suferința cu scopul precis de a ne

binecuvânta și antrena pe căile neprihănirii. El știe că beneficiul va cântări mai mult decât durerea.

În ciuda faptului că suferința este de multe ori rețeta lui Dumnezeu pentru înaintarea Împărăției Sale și pentru dezvoltarea maturității în copiii Săi, nu toate suferințele sunt voia lui Dumnezeu. A presupune aceasta ar fi să acceptăm în mod pasiv lucrurile pe care diavolul ar dori să ni le scoată în cale. Unii oameni sunt fataliști și cred că tot ce se întâmplă este voia lui Dumnezeu, pe care trebuie să o accepte. Știm că nu este adevărat și nu tot ceea ce se întâmplă este în conformitate cu voia desăvârșită a lui Dumnezeu. Dacă ar fi, de ce i-ar mai inspira Dumnezeu pe mijlocitori să se roage ca lucrurile să fie schimbate? De ce ar fi tolerat cererea lui Avraam de a cruța Sodoma, dacă în ea s-ar fi aflat zece oameni neprihăniți? Unii oameni au impresia că suferă pentru Isus, când de fapt suferă pentru propria lor nebunie și necredință! Nu putem să spunem că nu există suferință pentru neprihănire, sau din cauza persecuțiilor pentru Evanghelia lui Hristos. Chiar și Hristos a învățat supunerea, prin lucrurile pe care le-a suferit. Lucrul cel mai important este să lăsăm ca răbdarea și suferința să lucreze spre perfecționarea noastră.

Neînțelegerea scopului lui Dumnezeu pentru suferința noastră ne va îndemna să concluzionăm, asemenea păgânilor, că Dumnezeu trebuie să fie îmbunat deoarece este mânios sau nu se simte bine. Ei cred că anumite lucruri se întâmplă din voia lui Dumnezeu, când, de fapt, acel gen de raționament Îl face pe Dumnezeu să pară crud și arbitrar. Astfel, mila lui Dumnezeu ar fi schimbătoare și bunătatea Sa capricioasă. Isus a spus în Ioan 15:15: "Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său, ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu". Dumnezeu dorește să-i cunoaștem acțiunile. Ne invită să participăm la ceea ce face, și chiar se limitează pe Sine, pentru a ne da oportunitatea de a-L ajuta. Poate că nu vom înțelege întotdeauna acțiunile Lui, dar El dorește să Îi discernem scopul și să lucrăm în limitele voii Sale.

Eu am crescut crezând că suferința era o virtute iar penitența un mod de a ajunge în cer. Cu o astfel de învățătură, chinurile trimise de diavol pot fi ușor văzute ca o suferință venită de la Dumnezeu pentru mortificarea firii. Trebuie să fim atenți ca acea cruce pe care o purtăm să nu fie confecționată de noi înșine. Firea noastră este înclinată să încerce a se face plăcută unui Dumnezeu sfânt prin asumarea unor pedepse și torturi pe care Duhul lui Dumnezeu nu ni le cere. Este

esențial pentru credincios să discearnă originea și scopul dificultăților prin care trece. Aceasta nu va diminua puterea lui Dumnezeu de a face ca "toate lucrurile să lucreze împreună spre binele nostru", ca în Romani 8:28. Dacă este Dumnezeu, atunci voia Lui să se facă și lucrarea Sa în viețile noastre, dar dacă nu avem de-a face cu Dumnezeu, atunci haideți să rezistăm hoțului și să recuperăm ceea ce ne-a furat.

Odată ce am identificat sursa nenorocirii, trebuie să ne întrebăm: "Este glorificat Dumnezeu prin ceea ce ni se întâmplă?" Arată Dumnezeu bine când copiii Lui sunt bătuți și jefuiți de diavol? Sau nu cumva neascultarea noastră a deschis ușa dușmanului pentru a intra și a ne jefui templul? Am legat mâinile lui Dumnezeu să nu ne dea binecuvântări în viață prin faptul că am crezut minciunile vrăjmașului? Am fost neascultători față de voia Lui și ne-am deschis spre a fi chinuiți de dușman pentru că ne-am agățat de păcatul nostru sau pentru că nu am reușit să mărturisim păcatele generațiilor trecute?

DESPRE SEXUALITATEA NOASTRĂ

Identitatea noastră este construită pe sexualitatea noastră. Dușmanul știe că dacă ne atinge aici, atunci lovitura poate fi mortală. Dacă ne poate perverti identitatea la nivelul de bază, atunci poate lua cu asalt chiar sâmburele și fundamentul a ceea ce suntem noi. Masculinitatea și feminitatea, în combinație cu spiritualitatea noastră definesc chiar esența noastră ca persoane. Sexualitatea și spiritualitatea formează chiar centrul nostru de creștere. Împreună, ele formează nucleul vieții care generează creșterea și energia necesare pentru a construi și a realimenta intern viața și pentru a o dezvolta extern. Dacă acel centru de creștere este afectat, atunci sunt afectate creșterea și dezvoltarea oricărei alte arii, pentru că esența centrului de creștere se infiltrează în fiecare dimensiune și nivel al individului.

Ceea ce suntem se bazează pe modul nostru de identificare sexuală. Identitatea de bază, dispozițiile, rolurile și biochimia sunt construite în armonie și în acord cu masculinitatea sau feminitatea noastră. Diavolul știe că distrugerea sâmburelui vieții are efecte cu bătaie lungă. Devastarea produsă la acest nivel este echivalentă cu implantarea unei bucăți de gheață în centrul de creștere dintr-o boabă de porumb. Vitalitatea, pe punctul de a germina va fi sau distrusă, sau mult îngreunată, omorând sâmburele. Așa cum un sâmbure este vulnerabil atacurilor din exterior, la fel se petrec lucrurile și cu victima abuzului sexual. Dușmanul aplică lovituri mortale în partea cea mai vulnerabilă

și mai neprotejată. Victimele sunt lovite în inimă. Când vârful de gheață al incestului sau al abuzului sexual este introdus în sâmburele vieții unui copil, nu e de mirare că rușinea violării se răspândește în simțul valorilor și al spiritualității. Rănile abuzului sexual și ale incestului formează plăgi adânci în suflet. Cicatricile și distrugerile se întind pe toată viața, cu repercusiuni până la generațiile încă nenăscute. Astfel, Satan trece, prin păcatele părinților, în viața copilului și din viața copilului în viața nepotului, de la fii la nepoți, la strănepoți, până la a treia și la a patra generație.

Din abuzurile sexuale comise împotriva noastră se naște un răspuns puternic spre declararea libertăților sexuale. Mulți dintre cei care își proclamă drepturile la libertate sexuală și la alegerea sexului nu fac altceva decât să își manifeste rănile abuzului sexual. Își direcționează mânia spre îngrădirile sexuale pe care Dumnezeu le-a stabilit la creație pentru că propriile lor limite sexuale au fost desconsiderate. Se revoltă împotriva sacralității distincției sexuale dintre bărbat și femeie pentru că propria lor sacralitate a fost violată prin abuz. Sunt plini până la refuz de condamnare și vină pentru că le-a fost furată propria puritate sexuală. Aleg să respingă voia lui Dumnezeu, acceptând în schimb rușinea și respingerea eului, sentimente care însoțesc violarea inocenței. Se luptă să găsească o cale pentru a face față conflictului interior și ajung la concluzia că drumul spre recucerirea libertății este să încalce voia lui Dumnezeu. Homosexualitatea este un protest violent împotriva propriei violări sexuale și este motivată printr-o pierdere profundă, dar deseori neidentificată. Ceea ce pare a fi mândrie și sfidare este deseori, de fapt, un strigăt confuz după ajutor.

Aceasta este adevărat în special în dependența sexuală și pornografie. Un tânăr era hotărât să-și dovedească bărbăția "făcând-o" cu cât de multe femei putea. El fusese abuzat în copilărie de o femeie și încerca să-și depășească sentimentele de homosexualitate și impotență. Cu cât încerca mai mult, cu atât devenea mai adâncit în poftă și perversiuni.

Corpul nostru a fost creat pentru a fi templul lui Dumnezeu, un templu creat fără ajutorul mâinilor, un loc sfânt în care să ne bucurăm de părtășia cu Dumnezeu. Dumnezeu a intenționat ca acest trup să fie un loc unde sunt făurite valorile și unde viața umană se reproduce. În vremurile preoților, violarea Locului Sfânt aducea după sine moartea. Dinăuntru templului nostru vine conceptul de sine. A ne revolta împotriva sexualității, a viola sexualitatea noastră sau a altcuiva

înseamnă să punem în mișcare o forță distructivă care ne mănâncă în tăcere, până când viața este distrusă.

Concepțiile greșite au cauzat neascultare și au deschis ușa dușmanului pentru a intra și a ne jefui templul. Am legat mâinile lui Dumnezeu de la a ne binecuvânta, pentru că am crezut minciuni. Pentru că sexualitatea reprezintă un loc al comunicării intime, este un punct vulnerabil, rezervat doar pentru Dumnezeu și pentru soțul sau soția noastră. Intrarea timpurie a dușmanului acolo îi oferă acestuia un mare avantaj. Loviturile lui mortale lovesc personalitatea noastră chiar înainte de a fi crescut suficient pentru a ne identifica drept persoane. Atacurile sale pornesc o acțiune de distrugere care acționează pe toată durata vieții. Pentru că abuzul sexual deschide una dintre cele mai mari și mai periculoase uși spre asaltul dușmanului asupra vieții, vindecarea de abuzul sexual este esențială pentru libertatea și viața în Hristos.

DESPRE TINE INSUȚI

Mulți oameni se împiedică în autoacceptare și cad. Unii cred că e vanitate să ne aprobăm și să ne iubim pe noi înșine, neamintindu-și de cuvintele Domnului care spun că trebuie să ne iubim aproapele ca pe noi înșine. Dacă iubirea aproapelui este o poruncă și practicarea ei rodul profesiei de credință în Isus Hristos, atunci iubirea și acceptarea de sine sunt esențiale pentru a fi viu în Hristos. Eu sunt ideea lui Dumnezeu. El m-a întocmit înainte ca eu să știu că exist. Respingându-mă pe mine însumi și refuzând să accept ceea ce sunt, resping bunătatea și dragostea lui Dumnezeu și îmi creez o rană emoțională în suflet, deschid ușa răului. Ne înșelăm crezând că umilința înseamnă lipsă de importanță și autodispreț. Adevărul este că sunt cu adevărat umil când mă accept pe mine însumi. Autorespingerea și respingerea dragostei lui Dumnezeu sunt amăgirile viclene ale diavolului. Fiind în dezacord cu ideea lui Dumnezeu, suntem automat de acord cu ideea diavolului. Fie că ne predăm dușmanului din ignoranță sau fiind pe deplin conștienți de ceea ce facem, acordul cu el îi oferă acestuia libertatea de a aduce în viețile noastre distrugere și moarte. Atâta timp cât cădem de acord cu diavolul, îi acceptăm minciunile și negăm destinul și moștenirea noastră divină, el va continua să lucreze în viețile noastre.

Autorespingerea deschide ușa spre ură față de sine. Ura față de sine este instigată și perpetuată de un duh rău specializat în distrugerile umane prin aducerea de acuzații și condamnări. Când vorbim negativ despre noi înșine, credem minciuni și refuzăm să acceptăm că Dumnezeu ne-a

creat. Pavel vorbește despre păcatul neobservabil al respingerii de sine în Romani 9:20, 21: "Dar, mai degrabă, cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu ? Nu cumva vasul de lut va zice celui ce l-a făcut: pentru ce m-ai făcut așa ? Nu este olarul stăpân pe lutul lui, ca din aceeași frământătură de lut să facă un vas pentru o întrebuințare de cinste și un alt vas pentru o întrebuințare de ocară ? ".

Când suntem în dezacord cu Dumnezeu, suntem de acord cu diavolul. Când ne respingem pe noi înșine, scriem un cec în alb: "de plată pentru Ordinul Urii". Îi dăm duhului de ură și de distrugere oportunitatea să scrie orice cantitate de rău pentru viața noastră. Putem fi siguri că diavolul va duce acea hârtie la bancă și ne va seca tot contul dacă îl lăsăm. Poate că va începe cu sufletul, dar nu se va opri acolo. După ce ne va distruge stabilitatea mentală și emoțională, va trece la relațiile noastre și în final ne va ataca corpul. Multe din durerile și bolile noastre nu sunt cauzate de procesul îmbătrânirii, ci de vrăjmașul sufletelor noastre. El instaurează revolta între organele noastre, iar următorul pas logic este să ne întoarcă pe noi împotriva noastră înșine.

Automutilarea este un simptom clar al urii față de sine. Deseori, scurgerea sângelui prin tăiere este percepută ca aducând o ușurare. O femeie obișnuia să se taie făcându-și numeroase cicatrici pe brațe și la încheietura mâinii. Credea că durerea tăieturii îi aduce eliberare de durerea condamnării, care îi spunea că merită să moară. Eliberarea era de scurtă durată și fiecare episod devenea tot mai serios. În final, a încercat să se sinucidă. În amăgirea ei, femeia credea că moartea îi va rezolva problemele de viață. A ales o soluție permanentă pentru o problemă temporară.

Odată ce diavolul ne-a convins că nu ne plăcem pe noi înșine, îi este ușor să creeze rezistență și discordie între celulele albe din sânge și anticorpi. Sistemul nostru imunitar este prima linie de apărare împotriva invaziei bacteriilor și a bolilor. Ura de sine permite dușmanului să preia acea protecție și să întoarcă celulele albe chiar împotriva țesutului pe care ar fi trebuit să îl protejeze. Sistemul fizic destinat protecției și vindecării începe să ne devoreze. Sarcinile acelor celule de a repara și restaura, sunt inversate de minciunile pe care le credem despre bunătatea vieții. Totul are sens. Dacă mă urăsc pe mine însumi, nu tot la fel vor acționa și organele mele? Orice doctor ar descrie cea mai persistentă și mai dificilă boală ca fiind aceea în care sistemul autoimunitar nu funcționează, sau în care celulele corpului nu recunosc țesuturile sănătoase: SIDA. SIDA este un bun exemplu pentru acest tip

de disfuncție a țesuturilor. Pentru a ne anestezia și a-și continua lucrarea de distrugere, diavolul ne oferă soluții cum ar fi drogurile, relațiile, sexul, distracțiile temporare sau accesul la calmarea temporară a durerii. Aceste soluții sunt legate de veninul compromisului, al confortului și al morții. Sorbim adânc din poțiuni diavolului și nu ne trezim pentru a ne întreba de ce murim.

DESPRE OPINIILE CELORLALȚI

O parte din ura față de sine provine din lucrurile pe care alții le spun despre noi. Înțelegând incredibilul număr de informații prost interpretate în copilărie, nu mai e dificil să ne imaginăm ce dezordine există în descifrarea propriei identități din informațiile pe care le-am adunat. Pentru a complica lucrurile și mai mult, mare parte, dacă nu toate convingerile noastre sunt formate pe baza opiniilor celorlalți. Dacă suntem destul de norocoși și am primit binecuvântări într-o manieră constantă, vom ajunge să credem că suntem binecuvântați. Dacă suntem obiectul dragostei și al suportului celorlalți, atunci vom avea încredere în noi înșine și vom crede că suntem demni de a fi iubiți. Dar dacă am crescut ca un crin printre buruienile din șanț, sau ca un vultur în cotețul curcanului, s-ar putea să nu descoperim niciodată adevărul despre cine suntem. Cuvântul lui Dumnezeu este un tipar, o structură pe care se poate construi un concept de sine sănătos. Din păcate, părerile noastre despre Cuvântul lui Dumnezeu tind să spună că acesta este irelevant, nerezonabil, un set de așteptări pioase și porunci date de către Curtea Cerului printr-un Dumnezeu bătrân, de neatins, dezinteresat și dezgustat. Dacă refuzăm să acceptăm adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, nu mai avem nici un punct de referință în afara noastră înșine pentru a determina cu acuratețe cine suntem.

Problema convingerilor devine problema ascultării. Dacă aleg de bunăvoie să rămân lipsit de convingeri și ignorant, persoana mea va fi plină de teamă și fragmentată. Isus a spus că un om nehotărât este nestatornic în toate căile lui. Dar dacă mă supun Cuvântului lui Dumnezeu, voi aplica promisiunile Lui condiției mele, prin credință. Libertatea cere o capitulare curajoasă, dar nu în fața răului comis față de noi, ci în fața adevărului Cuvântului lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu este voia Lui și El nu face nimic contrar voii Sale. Pentru a experimenta libertatea oferită de Dumnezeu trebuie să mă aliniez Cuvântului lui Dumnezeu. Odată ce convingerile mele se aliniază

adevărului, pot discerne sursa nenorocirii și pot veni să-I cer ajutor lui Dumnezeu.

CREDINȚĂ DE BULLDOG

Un aspect trist al ființei umane este recunoașterea incredibilei ignoranțe care marchează condiția noastră naturală. Odată ce credem că am aflat ceva, vom ține la opiniile noastre cu tăria unui bulldog. Ne putem acomoda cu aceeași ușurință atât minciunilor diavolului cât și adevărului. Odată ce vom crede că știm ceva, ne vom opune schimbării propriilor opinii de teamă ca nu cumva să ne pierdem echilibrul. Învățăm să ne acomodăm și ne simțim confortabil chiar cu cele mai dezgustătoare situații. Capacitatea de adaptare la mediu este o mișcare de supraviețuire, nu întotdeauna bună pentru suflet. Abilitatea de a introduce obiecte pătrate în găuri rotunde este perfecționata artă umană a negării. "Nu am nici o problemă". "Sunt bine".

Dacă avem erori în hard-disc vom avea erori și în lucrare. Nu contează cu câtă grijă introduc informația sau cât de mult încerc să nu fac nici o greșeală, pentru că dacă voi accesa informația greșită voi avea erori și în lucrarea finalizată. Greșeala a fost făcută deja. Așadar, multe din sarcinile adultului se învârt în jurul dezlegării și a regândirii concepțiilor din copilărie, altfel spus, reasezarea bilelor rotunde în găuri rotunde. Vindecarea interioară începe adresându-se vieții bazate pe minciună și tiparelor de comportare care provin din lucrurile în care am ajuns să credem. Dumnezeu dorește să reîntregească inimile noastre și să pună adevărul în adâncul lor, potrivit Psalmului 51:6. Vrea să aducă vindecare și întregire acelor părți murdărite și zdrobite, pentru a le reda funcția divină inițială.

Vindecarea este viața bazată pe adevăr, în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu. Credința în adevăr și uitarea minciunii, indiferent cât de bine înrădăcinată ar fi aceasta în mințile noastre, ne vor aduce libertate. Strategia lui Satan este să ne împiedice de la descoperirea și dorirea adevărului. El dorește să ne țină încuiați în închisorile fricii și ale slăbiciunii, închisori construite și menținute prin ceva ce nu este adevărat.

Un tânăr era împărțit între a crede că trebuie să trăiască și a crede că nu trebuia să se nască. Spiritul confuziei îi acaparase în așa măsură mintea încât lucrul cel mai natural pentru el era sabotarea propriei sale vieți. Ca rezultat al nehotărârii sale, el a fost o țintă ușoară pentru moarte și distrugere. Dușmanul îi lua cu asalt viața prin numeroase

amenințări și deseori a încercat să-l ucidă prin accidente. Există o luptă între viață și moarte, lumină și întuneric, bunătate și răutate, tipic pentru cineva care nu își prețuiește propria existență. Asemenea deschideri îi furnizează dușmanului mari oportunități de a semăna discordie și înfrângere în viață. Dificultatea constă în faptul că de multe ori aceste convingeri sunt adânc îngropate în interiorul nostru, ascunse în amintiri pierdute, în subconștient și doar Isus știe unde se află. Cheia pentru recuperare după orice boală stă în curățarea zonei rănite și infectate, pentru restabilirea sănătății corpului. Adevărul este singurul antidot pentru minciună, indiferent cât de ascunsă sau cât de adânc este aceasta îngropată.

CAPITOLUL PATRU

STRATEGIA LUI SATAN

LUMEA CARE NU SE VEDE

Pentru a ne mișca cu încredere pe câmpul de bătlăie, trebuie să înțelegem mai deplin natura și organizarea lumii spirituale. Observăm cu claritate conexiunile complicate și relațiile din lumea fizică, tangibilă, cum ar fi ecosistemele, rotația Pământului sau legăturile pe Internet prin sateliți. Conexiuni similare există și în lumea spirituală. Sistemele care guvernează viața pe Pământ funcționează printr-un miliard de detalii, de la structuri moleculare și neuro-transmițători până la structuri guvernamentale și artere care leagă șoselele acestei țări de la o coastă la cealaltă. Toate aceste relații sunt valide și au un scop. Nu mai puțin adevărate sunt structurile complicate, rețelele și scopurile lumii spirituale. Mult mai organizată, dincolo de înțelegerea noastră, lumea spirituală este mai dezvoltată decât lumea fizică, tangibilă, a simțurilor. Lumea spirituală operează printr-o ierarhie nevăzută a căpeteniilor, puterilor și domniilor, potrivit cu Efeseni 6:12. Nu suntem conștienți de ea pur și simplu pentru că ne preocupă lucrurile temporare și pentru că cele spirituale ne sunt revelate doar prin Duhul, sunt adevăruri care nu se pot vedea cu ochiul liber.

HAOSUL ORDONAT

Victimele sunt prima și cea mai importantă dovadă a realității și a naturii bătlăiei spirituale care se dă în noi și în jurul nostru. Mulți creștini sunt împietriți și imobilizați. Ei nu experimentează libertatea pe care Dumnezeu o dorește. De-abia se pot ridica ei înșiși din pat, cum să îi scoale pe alții din morți?

Ei trăiesc orice, mai puțin viața din abundență. Țara lor Promisă este abandonată și părăginită. Sunt baricadați de către Satan, asemenea unei cetăți capturate. Sunt victimele care cad, sângărând și murind la picioarele noastre. Viața li se scurge printre degete. De câte ori nu am văzut credincioși care pornesc dornici să Îl urmeze pe Hristos, pentru ca apoi să se piardă treptat, să se retragă și să se răcească? De câte ori nu am ajuns la un anumit punct în umblarea noastră creștină pentru ca apoi să cădem din nou într-un vechi obicei, într-un tipar al apatiei?

Pentru a experimenta libertatea și schimbarea în viețile noastre, trebuie să înțelegem mai întâi cauzele legăturilor noastre. Misterul care învăluie

întrebările noastre nu reprezintă o dificultate pentru Dumnezeu; El este suveran. În mijlocul haosului aparent, Dumnezeu operează prin autoritatea Sa omnipotentă, pentru a crea un aranjament ordonat și rezonabil al evenimentelor din viața noastră. El a stabilit anumiți parametri în Cuvântul Său și Își limitează dorința de a lucra în funcție de acele restricții. Cuvântul Său oferă regulile și cerințele pentru toate, de la primirea mântuirii până la restaurarea unei moșteniri sfinte. Aceasta este adevărat atât pentru univers cât și pentru inimă.

LEGAT DE MAL

Mulți credincioși se luptă, asemenea unei bărci lansate pe un râu. Sunt legați temporar și duși de curent doar pentru a fi trași înapoi de frânghia care este legată la țărm. Vâslim pentru un timp, dar nu facem decât să agităm apa. Vasul nostru este ținut strâns de niște frânghii nevăzute care ne împiedică să vâslim pe râul vieții. Ceva ne oprește. Frica și eșecul ne controlează. Ajungem la un punct mort, descris în Romani capitolul 7 și nu ne putem găsi calea spre capitolul 8. Dacă i s-a întâmplat și lui Pavel, care sunt șansele ca lucrurile să fie diferite pentru noi?

"Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc. Și atunci, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine" (Romani 7:15-17). Continuă în versetul 19: "Căci binele, pe care vreau să-l fac nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac!" Îl învinovățește el pe diavol, refuză să își recunoască propria responsabilitate, sau pur și simplu identifică realitatea?

Folosind cuvinte mai familiare, putem spune: "Sunt blocat!", "Sunt prins în acest comportament", "Am fost la tratament de 13 ori și încă beau", "Nu mă pot lăsa de fumat, oricât de mult aș încerca". Pavel continuă: "Și dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine" versetul 20). În Romani 7:21 el spune: "Găsesc dar în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine".

Ce vrea să spună prin expresia: "păcatul locuiește în mine"? Confuzia și îndoiala ne pregătesc să devenim terenul de joacă al lui Satan. Credeam că sunt mântuit. Cum mai pot să mint, să beau?... De ce încă mai simt ura aceasta în inima mea? Ce se întâmplă? Creștinii nu fac asemenea lucruri. Nu experimentăm puterea crucii sau victoria adusă de aceasta și tragem concluzia că nimic nu s-a schimbat și că mântuirea noastră nu e reală.

Mulți credincioși sunt învățați să creadă că rugăciunea păcătosului este un moment magic care le transformă viața de Cenușăreasă într-o existență de acum pururea fericită. Fericirea Cenușăresei nu trebuie confundată cu Viața din Abundență pe care Hristos o dorește pentru noi. Dar uităm asta pentru că păcatul a fost forța dominatoare în viața noastră înainte de Hristos și încă încearcă să opereze, chiar și în credincioși, după ce aceștia s-au întors la El. Ignoranța și neascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu îi permite lui Satan să continue să construiască și să lucreze în întăriturile din noi, chiar și după ce suntem mântuiți. El își implementează programul de moarte și distrugere chiar și în prezența lui Hristos, perpetuându-și minciunile și legăturile atâta timp cât poate. Dacă a avut îndrăzneala de a veni înaintea lui Dumnezeu pentru a rosti acuzații cu privire la Iov, de ce ar fi mai timid în ceea ce ne privește pe noi? Deși ceea ce face devine ilegal odată ce suntem mântuiți, el este prin definiție cel care încalcă proprietatea și va face tot ce îi stă în putință pentru a obține înfrângerea noastră. Acesta este războiul!

A FI MÂNTUIT ȘI REPARAREA IMEDIATĂ

Multor oameni li se spune că mântuirea le va rezolva toate problemele, sau cel puțin marea majoritate a acestora. Mântuirea este prescrisă ca un medicament pentru orice boală a vieții. Întoarcerea la Isus nu constituie o reparare rapidă și nici o mare înălțime spirituală. Problemele și durerea nu se dizolvă automat din viețile noastre, asemenea unui coșmar, când apare Isus. "De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prizonieri" (2 Timotei 3:12). Persecuția este o mare parte a procesului de perfecționare și purificare, numit sfințire. Creștinii care intră în această nouă viață crezând că mântuirea le va rezolva orice problemă ar fi ca cei care consideră nașterea soluția vieții. Nașterea aduce viața. Viața are propriul ei traseu. Fără naștere, viața nu e posibilă. Așa cum nașterea deschide poarta vieții care urmează, mântuirea este nașterea în familia lui Dumnezeu și ea oferă oportunitatea de a trăi în Hristos.

Noua viață în Hristos este o declarație de război. Când îngenunchem la cruce pentru a ne recunoaște păcatul, declarăm război vechii vieți și împărăției întinericului. Călătoria spre bunăstare și binecuvântare începe cu noua naștere. Renașterea începe la cruce. Crucea este instrumentul morții pe care Dumnezeu îl folosește pentru a ne separa de domnia lui Satan și de vechea noastră fire, cu legăturile și amăgirile ei.

Mulți oameni consideră în mod greșit mântuirea ca ultimul pas spre libertate și fac din ea o destinație. Puterea de a cuceri păcatul și moartea începe cu nașterea din nou. Doar când vom putea striga "Ava Tată", prin nașterea din nou, vom fi demni de viața prin noua moștenire și de plinătatea binecuvântărilor acesteia.

ESTE DIAVOLUL REAL?

Mulți creștini au probleme cu convingerea că diavolul există și este un dușman. Ei nu reușesc să înțeleagă că diavolul dă târcoale și în secolul 21, ca un "leu care caută pe cine să înghită" (1 Petru 5:8). Ei limitează istoria și existența lui la perioada întunecată a Evului Mediu. Problemele noastre actuale le punem pe seama lipsei de educație, a taxelor ridicate sau a "bisericii". Puțini s-ar considera atât de provinciali sau înapoiți încât să creadă într-un diavol real care se mișcă pe fața pământului, lucrând la planul său înfiorător de distrugere și de dominare a rasei umane. Unii pot fi scuzați pentru ignoranță deoarece sunt neinformați și neinstruiți cu privire la adevăratul scop și la natura vieții pe această planetă. Dar pentru cei care au fost învățați în lucrurile lui Dumnezeu, pentru cei care se numesc creștini trebuie să fie pusă întrebarea: "Dacă Satan a fost și în grădina Ghetsimani, dacă L-a ispitit pe Isus în pustie, dacă a fost scos din Maria Magdalena și l-a determinat pe Iuda să îl trădeze pe Domnul, dar nu mai e aici, atunci unde s-a dus? Cum a fost distrus? A fost eliminat de pe planetă? A ieșit la pensie? Iar dacă nu a plecat, nu a murit și nu a îmbătrânit, atunci întrebarea rămâne: unde este? Pare logic să ajungem la concluzia că este încă aici, fără a face uz exagerat de credință. Dacă nu a plecat, deși i-ar plăcea să ne facă să credem asta, atunci oamenii care încă vorbesc despre faptul că diavolul cauzează probleme nu sunt superstițioși și instabili, cum am dori noi să credem.

FĂRĂ COZI, VĂ ROG!

Disparația diavolului este, din păcate, o strategie foarte eficientă. Dacă nu credem că trăim într-o zonă de război, ne vom lua oare precauțiile necesare celui care știe că dușmanul se află prin apropiere? Paranoia nu este un rău mai mare decât ignoranța voită, iar ignoranța nu este o binecuvântare. "Isus... le-a dat putere să scoată afară duhurile necurate și să tămăduiască orice fel de boală și orice fel de neputință" (Matei 10:1). "Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea

vătăma" (Luca 10:19). Dacă diavolul ne poate înșela să credem că el nu există sau că nu mai este foarte periculos, nu vom fi capabili să luăm atitudine, să ne împotrivim și să îl punem la locul lui. Acceptarea strategiei diavolului de a ne convinge că el nu există e un rău la fel de mortal ca și cum ne-am juca pe un câmp minat sau ca și cum am sări coarda folosind un șarpe cu clopoței.

Când Satana vine să ne înșele, nu poartă coadă și coarne și nu spune: "Iată-mă, am venit să vă înșel și să vă distrug". El se îmbracă în hainele noastre, poartă parfumul nostru și vorbește în cuvinte familiare la persoana întâi. Nu spune: "Ce-ar fi să fumezi o țigară?", ci mai degrabă: "Am nevoie de o țigară". Folosirea metodei de convingere la persoana întâi este metoda lui de sugestie cea mai eficientă și mai des folosită. Îi prinde pe cei care nu veghează prin pronumele personal "eu". Ne convinge că ne auzim propriile gânduri. Îi auzim sugestiile ca și cum ne-am vorbi nouă înșine și astfel înghițim momeala. Facem o alegere fără a ne opri să ne gândim ce fel de alegere facem. Umblarea lui printre noi cu scopul de a ne distruge este eficientă pentru că facem presupunerea mortală că el nu ar exista.

ERORI PE HARD-DISC

În alte cazuri, problema nu stă atât de mult în necredință cât în ignoranță. Adevărata natură și cauza lipsei de satisfacție în viața creștină și experimentarea unei apăsări continue are mai degrabă de-a face cu ignoranța și greșeala decât cu păcatul deliberat. Dacă există o eroare pe hard-discul computerului nostru, nu mai contează cu câtă atenție introducem datele, pentru că întotdeauna vor exista greșeli în operații. Dacă sistemul nostru de credințe are în el erori, nu mai contează cât de bune sunt intențiile noastre, pentru că vor exista greșeli în comportamentul nostru. Comportamentul nostru va fi greșit. Dacă hard-discul tău este programat să creadă că doi plus doi fac opt, nu vei fi niciodată capabil să îți echilibrezi cecul sau să pui ordine în declarațiile de la bancă, indiferent cât de mult ai încerca. Romani 12:1,2 ne spune să ne reprogramăm hard-discul prin înnoirea minții noastre. Ni se spune să rescriem programul folosind Cuvântul lui Dumnezeu ca standard și referință. Aceasta înseamnă regândirea sistemului de convingeri și îndepărtarea tuturor minciunilor, a decepțiilor, a negării și a tiparelor pe care în mod fals le-am considerat a fi adevărate.

UN DUMNEZEU PENTRU MINE ÎNSUMI

O altă urmare a gândului că diavolul nu este dăunător este ideea că el ar fi un ajutor. În ultimele zile va veni vânzându-și vechea marfă împachetată în ambalaj nou. Ideea că diavolul ne este de ajutor, este și azi la fel de atrăgătoare pentru înclinațiile ființei umane spre vanitate și autoînălțare ca întotdeauna. Cultura vestică este deosebit de înclinată spre teoria că fiecare din noi este un "dumnezeu" care merită adorare și aclamare din partea celorlalte creaturi. Boala "egoismului" ne determină să devenim centrul propriei noastre mici lumi. Practicăm idolatria prin adorarea propriei persoane. Mândria și rebeliunea fac din noi ținte ușor de atins pentru comis-voiajorii iadului. Diavolul fie ne convinge să ne adorăm propriile trupuri, să ne lăudăm frumusețea sau să ne mândrim cu realizările noastre, fie ne îndeamnă să ne disprețuim din cauza inferiorității noastre și să ne simțim dărâmați din cauza eșecurilor. Oricum ar fi, ne concentrăm asupra eului. Eul este în centrul atenției noastre supraabundente, în centrul grijii și adorării noastre. Satan, văzându-ne neliniștea, fiind conștient de dorințele noastre și jucând rolul "băiatului de treabă", se oferă să ne dea ajutor la ridicarea unei împărății a noastre înșine.

Cine va fi destul de nebun pentru a crede că un carton sub formă de Mickey Mouse decupat doar în dreptul feței mele va face din mine un Mickey Mouse? Diavolul este mai mult decât doritor să îți vândă acest carton decupat sub forma oricăror dorințe din inima ta. Dar amintește-ți că toate lucrurile vor fi testate prin focul purificator al lui Dumnezeu la judecată și eu sunt sigură că acel carton face parte din aceeași categorie ca și lemnul, paiele sau fânul.

Anticristul va veni vânzând nu doar o pace falsă dar și o împărăție falsă în care fiecare din noi putem fi un dumnezeu-rege pentru noi înșine. Ne dorim să devenim dumnezeii propriei lumi și el este aici pentru a face ca aceasta să se întâmple. Autoînșelarea și rebeliunea sunt un teren fertil pentru Satan. El poate umbla liber pe pământul unui asemenea suflet pentru că terenul din acea inimă este murdar. Sângele Mielului îi poate curăți și proteja doar pe cei care sunt dedicați Domnului și puși de-o parte pentru lucrarea Lui. Satan nu poate nici să stea, nici să locuiască și nici să atingă pământul sfânt. Toate domeniile vieții care nu au fost închinat lui Isus Hristos ca Domn și nu au fost predate voii Lui sunt încă terenuri ușor de revendicat de către diavol. Toți cei care sunt nebuni în inima lor, aroganți și înșelați sunt un teritoriu deschis și ținte ușor de atins. Terenul neacoperit și nesfințit

aduce toate invitațiile de care dușmanul are nevoie pentru a intra. El își construiește întăriturile sub pretextul că ne ajută la instaurarea propriei împărății. Sufletele noastre devin infestate de cel rău iar noi devenim prizonieri de război, în propriile noastre inimi.

DECLARAȚIE DE RĂZBOI

Înainte de a ajunge la bătălie haideți să descriem mai întâi parametri războiului, mizele, dușmanul și câștigul. Haideți să ne cunoaștem autoritatea, armele și Comandantul. Isus descrie împărăția Sa din noi ca fiind invizibilă. Aceasta înseamnă că și bătălia din noi este invizibilă. Parametrii războiului se întind din cele mai ascunse adâncuri ale inimii până la extensiile exterioare ale exprimărilor noastre. Miza este viața veșnică sau moartea. Dușmanul nu suntem noi, dar una din strategiile lui cele mai eficiente este să aducă confuzie în această privință. Dacă ne poate face să credem că noi suntem dușmanul, ne poate convinge să întoarcem armele asupra noastră înșine. Împușcarea noastră nu înseamnă că ne-am întors armele împotriva noastră. Împușcarea noastră nu este răspunsul, cu toate acestea Satan încearcă să ne convingă că prin uciderea noastră răul va fi distrus. El ne-a convins că noi suntem răul cu care luptăm. Dacă îl vom crede, sinuciderea și autodistrugerea sunt perfect justificate. Dacă ne va putea convinge că singura cale de a eradica răul din noi este să ne distrugem pe noi înșine, atunci lucrarea sa va fi cu ușurință făcută.

Numai când vom începe să ne separăm de această amăgire și când vom discerne minciuna referitoare la capturarea identității noastre de către cel rău, doar atunci vom putea vedea să luptăm cu el în adevărata postură de dușman. Atâta timp cât suntem confuzi, nu suntem siguri pe noi. "Un om nehotărât este nestatornic în toate căile sale" (Iacov 1:8). Dacă primele linii ale apărării sunt capturate și nu putem să ne separăm eficient de dușman, nu mai rămâne nimic care să i se împotrivescă sau care să îi stopeze distrugerea.

NU EU SUNT DUȘMANUL

Pentru a avea o victorie trebuie să avem și o luptă. Pentru a avea o luptă, trebuie să avem două partide. Oricât de elementar ar suna aceste cuvinte, mulți oameni întâmpină greutăți cu rezolvarea necazurilor din viața lor pentru că nu realizează distincția dintre ei înșiși și diavol. Ei recunosc binele și răul, dar nu se văd poziționați de partea binelui. Pavel spunea în Romani 7:15: "ci fac ce urăsc". Doar pentru că fac acele

lucruri nu înseamnă că sunt de acord cu ele. Și nici a dori să faci ceea ce e drept nu e totuna cu a face. Faptul că doresc să fac binele dar mă găsesc mereu având comportament murdar și rău nu înseamnă că sunt rău sau că sunt de acord cu răul. Aceasta dovedește doar că Dumnezeu este drept și că nu mă pot elibera singur.

Mulți oameni urăsc păcatul în care se află. Au fost mințiți și luați prizonieri, capturați pe teritoriul dușmanului. Dacă ești ținut pe un teren cucerit nu înseamnă că ești de bunăvoie cetățean al acelei țări. Adevărul este că atâta timp cât inima noastră se luptă împotriva răului pe care îl facem, poate continuăm să fumăm. Suntem ținuți captivi de dorința după nicotină, fumând chiar și atunci când urâm ceea ce facem.

CINE ESTE DUȘMANUL AICI?

Prima condiție spre victorie și prima revelație de care avem nevoie este să ne vedem separați de păcatul pe care îl urâm. Pavel vorbește despre "răul" prezent în el, care creează conflictul. Ce este acel rău și forța din spatele lui? Putem descrie acea forță rea ca fiind o persoană care are un plan, o personalitate diabolică care complotează împotriva noastră având un plan plin de răutate? Satan are un contract cu privire la viața noastră. El ne vrea disfuncționali și morți. Dacă nu ne poate opri de la a fi mântuiți (planul A), atunci vrea să ne facă atât de nesiguri și de ineficienți încât să îi fim aproape nefolositori lui Dumnezeu (planul B). Dumnezeu dorește să învingem și să fim biruitori (planul C). Acesta este singurul plan acceptabil pentru un creștin.

Dumnezeu nu ne obligă să facem nimic fără consimțământul nostru. El respectă libera alegere pe care ne-a dat-o. Diavolul nu ne poate obliga să facem nimic fără consimțământul nostru. Dacă ar fi putut, ar fi făcut deja ceva iar acum am fi morți și în iad. Separarea ne permite să ne dăm seama de opțiunile noastre. Întotdeauna avem libertatea de a alege. Separarea noastră de dușman ne permite să luăm o decizie, iar aceasta este o libertate pe care dușmanul nu ne-o poate nega. Pentru a lua atitudine în fața dușmanului trebuie să ne dăm seama că avem nevoie de aceasta și că putem s-o facem. Prea adesea stăm pasivi și îl lăsăm să ne împingă încoace și încolo și să ne sfâșie. Îi aducem vreo glorie lui Dumnezeu, Domnul nostru suveran îngrijorându-ne și plângându-ne despre cât de rău este diavolul? Oare Se poartă Dumnezeu urât cu noi, sau ne antrenează? Dumnezeu spune în proverbe 24:10: "Dacă slăbești în ziua necazului, mică îți este puterea". Bătălia începe când ne ridicăm la luptă și scopul acesteia este să creștem în Hristos.

CEL MAI RĂU DUȘMAN AL MEU

Una dintre primele tactici ale dușmanului este să ne înșele aducându-ne convingerea că noi suntem răul pe care îl urâm. Romani 7 este scris ca o explicație pentru credincioși, vorbind despre ce se întâmplă pe tărâm spiritual în interiorul lor. Înainte de a înțelege cât am ajuns să fim de înfășurați de împărăția întunericului și minciunile sale, trebuie să ne vedem clar calea, pentru a ne putea separa de ele. Una dintre cele mai eficiente strategii ale lui Satan este să ne facă să credem că nu avem nici un alt dușman în afară de noi înșine. Dacă voi crede că "eu sunt cel mai rău dușman al meu", întotdeauna voi lupta împotriva mea însumi. Dacă nu mă va putea face să fiu de acord cu el asupra faptului că eu îmi sunt propriul dușman, atunci mă va conduce spre încredințarea că sunt aproape la fel de bun și fără Hristos. Diavolului nu îi pasă care este minciuna pe care o credem, pentru că știe că puterea minciunii stă în ea însăși.

Ne prostește sau cu gândul că niciodată nu vom fi destul de buni, sau că vom fi aproape la fel de buni și fără Dumnezeu. Diavolul sau ne mustră pentru că am dezamăgit așteptările tuturor cu privire la noi, sau ne laudă pentru că suntem răspunsul la nevoile tuturor. Devenim neprihăniți în proprii noștri ochi, sau devenim prea răi pentru a mai putea fi mântuiți. Ne-am pierdut echilibrul. Ori propriul stil de viață și preocupările pentru autoneprihănire ne orbesc și nu ne putem vedea adevăratele nevoi, ori ura față de sine ne omoară chiar în timp ce ne luptăm să trăim. Adevărul Cuvântului lui Dumnezeu împrășteie lumina în întunecimea sufletului omului autosuficient și a omului înfrânt.

Preocuparea exagerată față de sine este un teren fertil pentru dușman. El se mișcă liber pe tărâmul firii semănând minciuni, semințe care se vor transforma în legături. Pentru diavol nu are mare importanță felul în care își duce la îndeplinire sarcina: condamnând sau înălțând; va folosi orice metode. Dacă va putea ține o persoană legată și înfrântă adunând acuzații deasupra capului ei, asta va face. Dacă are mai mult efect flatarea individului și cumpărarea acestuia cu promisiunile unui trai fără griji, atunci asta va face. Diavolul este foarte pragmatic în metodele sale, dar fără compromisuri în ce privește intențiile. A crede că putem face față diavolului, că îl putem opri, sau că îi putem detecta activitatea în viața noastră fiind despărțiți de Cuvântul lui Dumnezeu, este culmea aroganței și a prostiei. Un asemenea om aproape că întrunește caracteristicile principale a celui pe care Biblia îl descrie drept nebun.

Este esențial să mă separ de "păcatul care locuiește în mine" (Romani 7:17) înainte de a putea începe lupta împotriva lui. Asemenea lui Pavel, trebuie să identific păcatul ca fiind răul din mine, nu eu însumi. Dușmanul a dat târcoale vieților noastre prea mult timp. S-a mascat în propria mea persoană și a trecut neobservat. Am petrecut nenumărate ore în autoexaminare și nu am reușit să ne dăm seama de prezența dușmanului. Când ne-a cicălit cu neajunsurile noastre și ne-a spus că nu ne vom schimba niciodată, nu l-am provocat. Ne-a ținut ocupați făcându-ne să alergăm după propria noastră coadă, punându-ne să facem în locul lui treburile murdare. Tot ce a făcut el a fost să apese butonul autodistrugerii, iar noi am înnebunit. Cu cât ascultam mai mult de el, cu atât starea noastră se înrăutățea. Câte cuvinte de necredință și de moarte au fost rostite asupra noastră de către alții sau de către noi, fie datorită ignoranței, sau în mod deliberat? El ne-a privit cum ne învârteam în cerc, pedepsindu-ne pe noi înșine pentru eșecuri sau lăudându-ne pentru realizări. Diavolului nu îi pasă care este minciuna pe care o credem, pentru că știe că puterea minciunii stă în ea însăși.

Victoria asupra dușmanului cere separare. Separarea de dușman ne cere nouă să umblăm în adevăr. Trebuie să ieșim la luptă împotriva lui corespunzător Cuvântului lui Dumnezeu, nu corespunzător părerii noastre. Doar lumina Lui poate scoate la iveală lucrările întunericului și ne poate elibera de minciunile care ne cauzează eșecuri și durere. Pe măsură ce recunoaștem adevărul, vom începe să înțelegem strategia lui Satan. Suntem un teritoriul invadat; suntem în război cu Satan.

NU TOATE GÂNDURILE DIN MINTEA TA SUNT ALE TALE

Trădarea și minciunile sunt prima încercare a lui Satan de a pătrunde în viețile noastre. Nu fiecare gând care ți-a trecut prin minte este un gând pe care l-ai gândit tu cu adevărat. Multe dintre ideile, impresiile și chiar concluziile despre care credem că ne aparțin sunt doar imitățile ingenioase ale lui Satan pentru gândurile noastre. Ele sunt extrase din adânc, din lucrările interioare ale inimii, unde dușmanul ne ține captivi prin minciunile sale.

Diavolul își cântă melodia aducătoare de vrajă în mințile noastre. Sunetele ei fermecătoare nu sunt asemenea sâsâitului unui șarpe sau a răcnetului unui leu. Sunetele sunt ca ale noastre. El imită sunetele pe care le facem noi înșine. Se mișcă de-a lungul căilor aglomerate ale minții, strecurându-se printre gândurile noastre în timp ce noi gândim și decidem.

El este subtil. În loc de a ne ispiti cu un "tu ar trebui să...", sau "meriți să", sau "de ce nu...", începe propoziția cu "eu". Diavolul înțelege gramatica. Știe că de obicei gândim la persoana întâi: eu cred, eu vreau, eu voi face. Deoarece presupunem că fiecare gând care ne trece prin minte folosind persoana întâi este de la noi, rareori îl vom pune la îndoială. Gândurile care ne vin în minte mascate ca fiind ale noastre sunt acceptate fără discuții. "Îl vreau", "Pot să beau doar asta", "N-o să fiu prins". De ce aş pune la îndoială ceva ce deja mă aud spunând că vreau? Este o afacere încheiată! Cumpăr o minciună și nu suspectez niciodată că tocmai am cumpărat o pungă de gunoi.

Aceasta funcționează deosebit de bine dacă el mă va împinge să iau o decizie grăbită. "Vreau o țigară" nici nu intră în discuție. Nu mă opresc să-mi pun întrebarea: "Dar dacă doresc o țigară, de ce am un filtru de nicotină?". Dacă doresc să mă las, de ce ies afară pe ger pentru a fuma această chestie cancerigenă? De ce îi dau vânzătorului 20 de dolari din banii câștigați cu greu, pentru un pachet de țigări când copilul meu are nevoie de lapte și de mănuși? Nu are nici un sens să îmi subestimez propriul eu prin luarea unei decizii contrare intențiilor mele. Impulsivitatea ne împinge să luăm decizii contrare simțului nostru de supraviețuire și bunăstării noastre. Acest gen de comportament dobândește sens doar când atribuim gândul din spatele lui lucrării unui impostor. Bătălia mea cu dușmanul începe prin identificare lui în timp ce lucrează în mintea mea.

Înșelătorul este șiret; știe că singura cale de a se infiltra în procesul gândirii mele este să mă facă să cred sugestiile sale. Știe să singurul drum pe care poate ajunge la noi începe cu mintea. Trebuie să îmi determine mintea să fie în acord cu el înainte de a putea să lucreze în viața mea și să mă reclame ca aparținându-i lui.

Dacă nu mă poate înșela folosind declarații la persoana întâi, poate încerca să amestece adevărul cu erori sau cu omisiuni, cum a făcut atunci când L-a ispitit pe Isus în pustie. Dacă nu cunoaștem esența Cuvântului, el poate face ca erorile să semene asemenea unor doctrine blânde. "Nu-L lăuda pe Domnul dacă nu simți s-o faci, doar nu vrei să fii un ipocrit, nu-i așa?" Sună bine, nu? Și eu am fost înșelată până când am citit în Cuvântul lui Dumnezeu, în Evrei 13:15 că trebuie "să aducem o jertfă de laudă". Știm că Cuvântul este esențial în înfrângerea lui Satan, după cum a demonstrat clar Isus când a spus: "este scris", în Matei 4:4,7 și 10.

Pentru unii, dificultatea apare la diferențierea vocilor. Din nou, este imposibil să separăm declarațiile diavolului și murmurul vocilor, dacă nu știm ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă auzim voci nu înseamnă că suntem nebuni. Înseamnă că auzim voci! Este vocea dușmanului care se luptă pentru controlul minții noastre. Când aud voci înseamnă că mai este ceva în casă pe lângă mine. Aceste voci se pot auzi și sunt reale. Aceste voci pot fi ale demonilor, sau pot fi ale fragmentelor umane, care sunt părți din noi create de minte pentru trăi o viață de suprafață atunci când sistemul interior este stricat și oprit. Vom discuta mai mult despre acestea în secțiunea referitoare la părțile umane, la finalul acestui capitol.

Știm că Dumnezeu ne-a creat ca un templu al Său și vrea să umblăm în dragostea Sa, în puterea Sa, având o minte sănătoasă. Există o speranță nouă și vindecare pentru oamenii care aud voci. Satan poate fi înfrânt, și încă ușor, atunci când îl recunoaștem în spatele lucrurilor pe care le auzim. El este legat atunci când noi îl legăm, pentru că Isus a spus: "orice veți lega pe pământ va fi legat și în cer și orice veți dezlega pe pământ va fi dezlegat și în cer", în Matei 18:18. Legarea este un fapt simplu și o armă folositoare care va funcționa dacă vom crede.

SEPARAREA MEA DE DUȘMAN

Biblia spune că trebuie să facem fiecare gând rob ascultării de Hristos, inclusiv frica, în 2 Corinteni 10:5. Trebuie să ne implicăm în administrarea înțeleaptă a gândurilor. Gândurile trebuie verificate la ușa minții noastre, pentru a determina adevărata lor identitate și origine. Ele pot fi un impostor pozând într-o idee bună, sau pot fi adevărate. Duhul Sfânt este credincios să ne călăuzească în tot adevărul, dacă Îl vom lăsa.

Bătălia nu e câștigată prin autoconvingere, atitudine mentală pozitivă, autoîmbunătățire sau pedeapsă. Putem munci prin diferite metode personale, depunând efort și ajutându-ne singuri, luând hotărâri și făcând diferite strategii până ne învinețim la față, târându-ne spre epuizare, care este prima cauză a depresiei. Bătălia pentru libertate este cucerită prin Cuvântul lui Dumnezeu. Mulți dintre noi continuă să asculte aceleași benzi, să asculte de cel mincinos mult timp după ce partida s-a încheiat. Legăturile mentale pe care dușmanul le-a pus asupra noastră vor rămâne până când Îi vom cere lui Isus Hristos, ca adevăr și lumină, să scoată răul la iveală.

MINTEA ȘI INIMA

Mintea nu e singurul loc unde pot fi spuse minciuni. De fapt, de multe ori mintea și inima nu cred aceleași lucruri. Mintea îți poate spune ceea ce are sens, dar inima este împotmolită în sentimente. De aceea, doar a-ți spune ție însuși adevărul nu funcționează, iar terapia scrutării în interior oferă doar răspunsuri parțiale. Soluțiile parțiale pentru probleme mentale și emoționale frustrează persoana și duc la amplificarea eforturilor de a le face față, epuizând-o. Mintea știe ce spune Biblia, dar inima crede în experiențe. Experiențele sunt ușor de manipulat, mai ales în mintea unui copil, unde se formează primele, și adesea cele mai de durată concluzii. Putem culege informații despre un lucru în mintea noastră, dar știm în inima noastră. Putem ști despre Isus Hristos în mintea noastră, dar inima trebuie să experimenteze dragostea Sa.

Diferența dintre ceea ce știe mintea și ceea ce crede inima este terenul de bătlie. Diferența de opinie aduce conflict și diviziune în suflet, locul minții noastre, al voinței și al sentimentelor. Voința este prinsă la mijloc, între minte și emoții. Voința ezită, trăgând concluzii nesigure și nehotărâte. Dușmanul profită de această ezitare. El îți plantează minciunile în mijlocul fisurii, forțând-o să se lărgească și provocând separarea. Pe măsură ce minciuna crește, conflictul dintre ceea ce crede mintea și ceea ce știe inima se adâncește. Acest fapt face dificilă umblarea în adevăr, deoarece omul nehotărât nu este niciodată sigur unde stă.

Isus a spus că o casă divizată împotriva ei înșiși nu poate rămâne în picioare. Cu ce se deosebește aceasta de un om împărțit și îndreptat împotriva lui însuși? Acel om își va petrece viața luptând împotriva sa însuși. Oamenii se întorc împotriva lor înșiși, distrugându-și sistemul autoimunitar al sufletului, devenind, în plan spiritual, victime ale SIDEI. Autonumindu-mă dușmanul meu este la fel de profitabil ca și cum m-aș vindeca cu o împușcătură de pistol. Acei care sunt destul de nebuni pentru a îndrepta armele împotriva lor înșiși sunt în pericol de a se împușca în picior, în cel mai bun caz, sau de a se sinucide, în cel mai rău. Moartea noastră se află întotdeauna în agenda lui Satan.

HUMPTY DUMPTY ȘI PĂRȚILE UMANE

Singurul lucru care ne va fi de ajutor este adevărul din părțile interioare. Psalmul 51:6 spune: "Dar Tu ceri ca adevărul să fie în adâncul inimii: fă dar să pătrundă înțelepciunea înăuntrul meu". Un vas

de lut spart în multe cioburi nu poate reține apă și devine repede praf în vânt. Stând pe un zid, Humpty Dumpty a căzut rău. Toți caii regelui și toți oamenii regelui nu au putut să îl repare pe Humpty. Mulți dintre noi am căzut de pe un zid. Trauma căderii a deschis ușa dușmanului să intre și să își instaleze minciunile în memoria noastră.

Copiii sunt deosebit de fragili și deseori sunt ținta săgeților. Ei interpretează evenimentele cât de bine pot, dar de multe ori o fac incorect. Diavolul profită de mințile lor tinere și nedezvoltate, pentru a-i determina să creadă lucruri care nu sunt reale sau adevărate. Deoarece criza cere acțiune imediată, trebuie luată o decizie. Pentru un copil, trauma înseamnă a trebui să ia o decizie fără a beneficia de mângâierea și protecția unui adult. Uneori pericolul vine chiar prin cei la care copilul caută protecție. Când decizia nu poate fi transferată unui adult, copilul trebuie să facă propria alegere. Deoarece pentru un copil este dificil să distingă între fantezie și realitate, dușmanul e capabil să își instaureze minciuna sau să îl amenințe cu și mai multă durere dacă nu cooperează. El îi programează fie deliberat, ca în abuzul prin ritualuri satanice, fie convențional, ca în tragediile obișnuite, printr-un sistem de distrugere și eroare. Este ca și cum ai introduce un virus în programul calculatorului. Programul a fost acum contaminat și nu va funcționa după cum a fost creat. Mințile lor mici sunt umplute cu teamă, confuzie și durere. Aceste erori devin filtre, experiențe prin care își vor conduce gândirea și dezvoltarea în viitor.

DISOCIEREA

Dumnezeu ne-a înzestrat mintea cu incredibila capacitate de a se proteja împotriva căderii totale, în timpul crizelor. Mintea are un sistem de substituire ce funcționează tot timpul și care este gata să ne ducă spre un comportament automat când circumstanțele devin de nesuportat pentru mintea conștientă. Această capacitate de separare de momentul prezent se numește disociere.

Vă amintiți vreodată cum priveați pe fereastră în timpul școlii? Vă jucați cu biluțele de sticlă pe trotuar în mintea voastră în timp ce profesoara scria o formulă pe tablă. V-a strigat și nu aveți nici o idee cum să răspundeți la întrebare. Mintea voastră se deconectase de la cursul conștiinței, iar memoria de durată scurtă era ocupată cu jocul. Fenomenul se numește disociere. O facem în cabinetul dentistului, când stăm așezați pe scaun și ne imaginăm că jucăm volei pe nisipul alb al

unei plaje tropicale, care arată asemenea fotografiei lipite pe tavan, chiar în momentul în care freza ne bâzâie în dinți.

Nu orice disociere este rea, sau nesănătoasă, sau având consecințe care ne pot distruge. Există distragerea mentală care are un scop și este folositoare. Visarea cu ochii deschiși este o formă ușoară de disociere. Toți am experimentat-o. Lectorul este plicticos și noi plutim în afară, predica este lungă, iar noi ne aflăm acasă pregătind cina sau pornind în larg cu barca. Suntem readuși la realitate când suntem strigați pe nume sau când predicatorul spune: "Să ne ridicăm cu toții", dar nu înțelegem și nu ne amintim lucrurile care tocmai au fost făcute. Nu avem acces conștient la informații și nu putem explica sensul cuvintelor sau funcția formulei scrise pe tablă. A fost o pauză în funcția de înregistrare a memoriei noastre pe termen scurt.

Disocierea este un proces care are la un capăt visarea cu ochii deschiși și la celălalt capăt călătoria sufletului. Dușmanul instaurează sau profită de situațiile de criză, știind că mintea noastră se va disocia. Golurile din memorie nu sunt întotdeauna doar rezultatul neatenției. Uneori, incapacitatea de a ne aminti este efortul intenționat al minții de a ne proteja de experiența traumei. Mintea folosește disocierea pentru a se separa de durerea intensă și de tortură, prin refocalizare și distragere. În timpul unei crize, mintea pleacă și se separă de eveniment. Se rupe de stimulii prezenți și caută o scăpare. Satan, în încercarea sa de a ne diviza, profită de căderea mentală momentană și beneficiază de oportunitatea de a sădi o minciună. El trasează o îngrăditură de frică în crăpătură, folosind amenințări și presiune. "A fost vina ta că părinții tăi au divorțat. Ești rău. Ești homosexual. Cineva va fi rănit dacă vei spune. Din cauza ta mama ta a fost întotdeauna furioasă. Au renunțat la tine, și când proprii tăi părinți renunță la tine, ce speranță mai ai?"

Dacă copilul în criză nu este sprijinit de cineva care să îi poarte de grijă, sub presiune, va accepta minciuna drept adevăr. Mintea permite ca minciuna să devină parte a sistemului informațional. Dacă acea informație este în conflict prea mare cu alte informații pe care le crede adevărate, mintea va crea un nou compartiment pentru minciună-adevăr. Mintea desemnează o parte a sa pentru a ține amintirea disociată departe de fluxul conștiinței. Rezultatul este fragmentarea. În analogia cu Humpty Dumpty putem spune că o bucată a minții este ruptă și lăsată în urmă pentru a se descurca cu rușinea sau teama, abuzul sau păstrarea secretului. Prin puterea minciunii, bucățica este luată în captivitate de

duhurile de frică sau de rușine, etc. Alți demoni aduc alte minciuni și se înfășoară în jurul micii părți umane, construind acolo o întăritură.

CEAȘCA ȘI CIOCANUL

Asemenea lui Humpty, copiii pot fi distruși. Rezultatul este similar cu ce se întâmplă unei cești când este lovită cu un ciocan. Viețile lor sunt lovite cu traume ale disfuncționalității, abuzului, situațiilor de criză și neînțelegerilor. Trauma poate fi vizibilă, ca în cazul torturii fizice sau a abuzului sexual, sau subtilă, ca în cazul neglijării ori al cicăririi venite din partea colegilor, de exemplu.

Când ceașca este făcută țăndări, dușmanul se mișcă repede pentru a profita de bucata separată de miez. El o înfășoară cu minciuni și o înconjoară cu duhuri însoțitoare care să-i „poarte de grijă”, spirite ale întunericului potrivite scopului distrugerii. Iuda 19 face referire la bațjocoritorii din vremurile din urmă, "aceia care dau naștere la dezbinări, oameni supuși poftelor firii". Cuvântul grecesc pentru dezbinare are sensul de "a sfâșia în bucăți". Aceste bucăți ale sufletului uman sunt fragmente și constituie nucleul în jurul căruia dușmanul construiește întăritura. "Mica parte umană" este ținută ostatică de către spiritele demonice care o înconjoară. Durerea, frica și amenințările continue, ținute la un loc prin minciuni, opresc mintea de la a se elibera din plasa întunericului în care a fost învăluită. Multe din acele părți au învățat că singura cale de supraviețuire este să coopereze cu dușmanul.

DIVIZAREA ȘI FRAGMENTAREA

Strategia de divizare și de cucerire a lui Satan subminează integritatea și puterea unei persoane și o pregătește pentru distrugere. În cazul abuzului sexual, de exemplu, mintea se separă deseori de eveniment prin disociere. Un fragment este lăsat în urmă pentru a izgoni amintirea dureroasă sau pentru a ascunde rușinea. Acea parte va fi ascunsă, funcționând doar în situații extreme. Accesul spre partea funcțională, conștientă a minții este refuzat și partea aceea este izolată. Partea fragmentată își găsește deseori expresia prin amintiri corporale, care ies la iveală sub formă de dureri emoționale sau somatice, ce sfidează diagnosticarea medicală.

Abuzul sexual poate de asemenea să determine mintea să creeze o parte ce va inhiba emoțiile. Sarcina acestei părți este să înghețe emoțiile, astfel încât persoana să nu mai poată simți durerea sau să se bucure de plăceri interzise, în scopul ca acea persoană să fie protejată de

pericolul implicării emoționale și de riscurile intimității. Minciuna pe care oamenii o vor crede este că sentimentele cauzează durere sau rușine, iar pentru a nu mai fi răniți încă o dată, trebuie să își oprească sentimentele. Rezultatul este că centrul plăcerilor este închis, iar emoțiile sunt blocate. Persoana devine frigidă, rece și incapabilă să experimenteze încrederea sau intimitatea. În consecință, relațiile pe care le au nu le aduc împlinire și le lipsește pasiunea și scopul în viață. Sunt vulnerabili în fața respingerii, depresiei, a relațiilor extraconjugale și în fața oricăror disfuncționalități mentale și emoționale.

PERSONALITĂȚI MULTIPLE

Când dispare păzitorul minții, adică voința, atunci are loc traumatizarea, care are ca rezultat fragmentarea și demonizarea. Biblia îl descrie pe invadator ca fiind omul tare care se năpustește înăuntrul împotriva voinței noastre, pentru a-și instaura controlul, în Luca 11:18-22. El ocupă domeniul din și în jurul bucății separate de întreg, înființând în interiorul persoanei o întăritură sau o închisoare. Dacă mintea permite uneori acestor fragmente să formeze identități separate, ele își asumă sarcina de a menține în ele criza sau conflictul, astfel încât restul corpului să poată trăi. Aceste fragmente sunt, în esență, aceleași cu persoana respectivă și conțin elementele caracteristice ale trăsăturilor de bază ale persoanei. Dacă aceste fragmente formează un dispozitiv puternic care continuă să funcționeze după ce criza a trecut, rezultatul poate fi ceea ce numim Tulburare Disociativă de Identitate (Dissociative Identity Disorder - DID). Personalitatea multiplă sau manifestările DID sunt fragmente care au devenit mai bine dezvoltate și funcționează la nivel extern. Deși toate părțile umane au sarcini specifice încredințate de către minte, prima lor funcție este aceea de protecție a individului. Ele sunt "micile părți umane" care funcționează sub puterea minciunii, deși multe dintre ele nu pot fi identificate cu ușurință și nu sunt conștiente că ele cred minciuni. Deși disocierea și fragmentarea sunt dispozitive mentale folosite pentru a se descurca cu informațiile dificile și conflictuale, dacă sunt lăsate să funcționeze pe o bază permanentă, ele pot slăbi mintea. Diavolul folosește această strategie ca o oportunitate de a aduce mai multă confuzie și diviziune a minții, stabilind alte întărituri demonice în interiorul individului.

Deși personalitățile multiple sunt doar impresii percepute, existând de fapt în fiecare individ o singură persoană, totuși fragmentarea și disocierea sunt modul în care mintea face față realităților dificile și

confuze. Prin transmiterea evenimentelor, a informațiilor și a secretelor în grija unor părți anumite, stabilite și create de către minte, mintea crede că poate controla răul creat de acele evenimente. Deși personalitățile multiple sunt o "închipuire a percepției persoanei", ca să spunem așa, pentru a restaura o persoană trebuie să acționăm înăuntrul realităților percepute de către minte. Pentru a le aduce la întregire, e nevoie ca minciunile-adevăr crezute de către părțile disociate să fie scoase la suprafață. Doar adevărul ne poate elibera. Astfel, adevărul trebuie pus în interiorul inimii, așa cum spune David în Psalmul 51. Restaurarea înseamnă să ducem adevărul în aceste părți care sunt în confuzie din cauza minciunilor și sunt ținute prizoniere de război în interiorul întăriturilor demonice înălțate în inima și mintea omului. Odată ce ele acceptă adevărul, vindecarea interioară este ușoară. Vindecarea interioară se face simplu, prin Isus care reunește părțile, reintegrându-le în întregul a ceea ce El face în viața persoanei. Multe personalități multiple au fost reîntregite și unificate când Isus a adus adevărul în părțile interioare.

O credincioasă a venit cu o problemă de anxietate, de neliniște. Era supraponderală și folosea mâncarea ca o mângâiere în momentele de haos și confuzie. Când am început să-L căutăm pe Domnul, El a scos la iveală o amintire care ar fi părut incredibil de nesemnificativă unei minți obișnuite. Ea provenea dintr-o familie de alcoolici. Haosul și crizele urmau întotdeauna după bețiile părinților. Într-o noapte, părinții au sosit acasă și au deranjat copiii prin dezlegarea vacilor din grajd. Copiii au fost forțați să părăsească paturile în mijlocul nopții, pentru a merge să lege animalele. Când fetița a părăsit casa, a înșfăcat o banană de pe dulap. Niciodată nu era prea multă mâncare în casă și banana aceea părea ca un prânz, mai ales că nu era sigur că a doua zi la prânz vor avea mâncare. Odată ce mintea ei a prins această minciună că mâncarea poate aduce siguranță, copilul fragmentat și traumatizat a început să caute mâncare, în mod inconștient, ori de câte ori apărea o criză.

PRIZONIERI DE RĂZBOI ÎN PROPRIILE NOASTRE SUFLETE

Foarte adesea, o mică parte a ființei umane își asumă rolul și responsabilitatea de a proteja persoana de durere și pericol. Fragmente ale personalității își asumă rolul de protectori și cred că feresc persoana de mai multă durere. Demonii oferă ajutorul acestor protectori și le promit mai multă putere, oferind ajutor și sugestii pentru păstrarea în

siguranță a sinelui. Oferindu-se demonilor pentru putere și protecție, micile fragmente ale personalității umane devin sclave ale aceloră în care s-au încrezut pentru protecție. Aceste părți cred minciuni și adesea se simt obligate să îndeplinească sarcini specific demonice, chiar dacă aceste activități sunt contrare caracterului persoanei sau în detrimentul ei. Partea fragmentată este încuiată, ținută ostatică, de către spiritele demonice care perpetuează minciuna. Fragmentarea este strategia lui Satan de divizare și dominare, care subminează unitatea și forța persoanei. Aceasta programează oamenii pentru distrugere și îi face prizonieri în propriile suflete.

PETRECEREA MASCARADĂ

Pentru a adăuga un plus de confuzie, uneori demonii se maschează ei înșiși în fragmente ale personalității umane, iar părțile umane cred uneori că ele sunt demoni. Deoarece fragmentele personalității umane își iau sarcinile și poverile foarte în serios, ele își poartă pe distanțe lungi opoziția și deziluzia cu privire la Dumnezeu. Ele cred cu adevărat că "protejează" persoana de mai multă durere, fără a suspecta măcar că sunt parte din planul diavolului de distrugere a persoanei. Atâta timp cât se agață de minciuni, ele sunt teren fertil pentru și mai multă opresare și sunt uși deschise spre activitatea demonică care se va produce în interiorul și în jurul lor. Acesta este unul dintre cele mai eficiente dispozitive ale lui Satan pentru contaminarea miresei lui Hristos și divizarea Trupului.

FIREA ȘI OMUL CU INIMA ÎMPĂRȚITĂ

Micile fragmente ale personalității umane sunt ținute în întăriturile lui Satan. Întăriturile sunt localizate în fire, în carne, în acele locuri neregenerate din viețile noastre, care au încă nevoie să fie puse în concordanță cu ceea ce Dumnezeu face în duhurile noastre. Acea intrare în acord cu Duhul lui Dumnezeu o numim sanctificare sau sfințire. Isus a numit această aliniere, convertire. Pavel s-a referit la domeniile neregenerate, nesfințite ale vieții noastre, ca fiind omul carnal sau firea. Isus i-a spus lui Petru ca atunci când se va converti să îi întărească pe frați. Această parte neconvertită conține toate întăriturile, nesiguranța, părțile sfărâmate, rezistența minții împărțite și resentimentul ascuns, față de Dumnezeu. În Romani 7:15-21, Pavel descrie lupta dintre omul spiritual care trăiește în Duhul și omul carnal care face ce nu vrea, ca fiind lupta pentru sfințire.

ÎMPĂRĂȚII ÎN RĂZBOI

Războiul dintre Dumnezeu și diavol nu este limitat doar la cel de-al doilea cer. Bătălia este reală și este purtată pe pământ în inimile oamenilor. Gloanțele sunt invizibile. Ele țintesc, omoară și distrug. Numărul îngrijorător de victime spirituale va continua să crească dacă nu răspundem avertizării. Trebuie să fim în cunoștință de cauză și să trăim ca oameni în război. Trebuie să ne îmbrăcăm pentru bătălie și să ne punem armura din Efeseni 6. Nu ne vom gândi să luăm masa în primele linii de război și nici să înălțăm un zmeu pe câmpul de bătălie, și totuși nu conținem să ne mirăm de victimele care cad în jurul nostru.

Nu facem să dispară ceva ce este nedorit, negându-i existența. Suntem chemați la adevăr. E timpul să recunoaștem dușmanul și să învățăm cum să ne folosim armele. Biblia spune că "nu luptăm împotriva cărnii și sângelui", în Efeseni 6:12. Soldații în război nu sunt "într-un fel soldați". Ei sunt niște mașinării fine de luptă, obsedați de un obiectiv strategic și disciplinați pentru realizarea scopului. Operează potrivit ordinilor și planului de victorie. Noi suntem chemați să fim soldați ai crucii în armata lui Isus Hristos.

CAPITOLUL CINCI

POSESIUNEA - VIE ÎMPĂRĂȚIA TA

DOAR DOUĂ ÎMPĂRĂȚII

Sunt doar două împărății în lumea eternității și până când va veni Hristos să le separe, ele vor coexista, una alături de cealaltă. Dumnezeu locuiește în Rai. Satan și împărăția lui se vor stabili într-o zi în Iazul de Foc. Tu sau eu nu avem vreo împărăție. Chiar dacă voi căuta să îmi trăiesc viața personal, pentru a mă mulțumi pe mine însumi și îmi voi nega supunerea în fața oricărui rege sau împărății, totuși voi trăi în unul din cele două locuri stabilite din veșnicii. Acolo îmi voi petrece eternitatea, în cerul lui Dumnezeu sau în iadul lui Satan. A crede sau a avea convingerea că îmi sunt suficient prin mine însumi și nu am nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, nu face ca acest lucru să fie adevărat. Convingerile mele nu definesc realitatea lui Dumnezeu și nu dictează parametri Lui. Ceea ce cred eu poate fi adevărat sau nu. Pe pământ, sunt liber să trăiesc după minciunile pe care aleg să le cred, dar realitatea eternității este altceva. Acolo nu voi fi capabil să schimb lucrurile după convingerile mele.

MURDĂRIND ÎNCĂPEREA LUI DUMNEZEU

Diavolul Îl urăște pe Dumnezeu. Singura sa dorință este să ne distrugă și să-L facă pe Dumnezeu să privească distrugerea noastră. Dar el nu este prost; știe că nu Îl poate răni pe Dumnezeu involburând cerul sau murdărind sala tronului, așa că trebuie să țintească spre următorul lucru. Tot ceea ce poate face, și face într-adevăr, este să ruineze creația favorită a lui Dumnezeu, copiii Lui prețioși. Acest lucru îl poate realiza cu mai multă ușurință din moment ce cutreieră deja pământul, în calitate de prinț autoproclamat al acestuia.

Războiul dintre Dumnezeu și Satan se poartă pe terenul uman al inimii și este determinat pe baza deciziilor umane. Dumnezeu nu va interveni cu decretele Sale, pentru că suntem creați ca ființe, cu capacitatea de a alege. Libertatea noastră de a alege cui ne vom închina este dreptul suveran al fiecărei ființe umane. Așa cum Dumnezeu le-a dat lui Adam și Evei stăpânire asupra grădinii, tot așa ne dă și nouă dreptul de a ne conduce propriile vieți, prin alegerile noastre.

Satan nu este atât de respectuos cu drepturile noastre și ne-ar spânzura pentru o greșeală de tehnică, dacă ar putea. El a început cu Adam. Odată ce și-a stabilit domnia asupra lui Adam, l-a jefuit de orice drept legal pe care îl avea. Petru ne amintește de puterea legământului când spune: "fiecare este robul lucrului de care este biruit" (2 Petru 2:19). Dușmanul a început să reclame fără nici o jenă sau reținere, ca aparținându-i tot ce era a lui Adam, inclusiv moștenirea sa. Păcatul lui Adam a deschis viețile tuturor ființelor umane care vor trăi vreodată spre blestemul stăpânirii demonice. Deși Dumnezeu nu declară această condiție ca fiind de neschimbat, am fost născuți toți în această lume sub domnia unui opresor care nu arată nici o jenă în a-și condamna supușii la moarte. Lui nu îi pasă că oamenii sunt distruși. Întreaga țință a existenței sale este moartea noastră. Desfătarea sa și bucuria cea mai de preț este să ne vadă neproductivi, distruși și separați de Dumnezeu.

VIE ÎMPĂRĂȚIA TA

Dumnezeu este în siguranță în cerul Său, dar împărăția Sa se întinde mult mai departe de "partea de miazănoapte" (Psalmul 48:2). Isus a spus că ea ajunge până jos, în inimile oamenilor. Dacă aceasta este adevărat, atunci fiecare persoană este parte a moștenirii eterne a lui Hristos. Dacă împărăția inimii mele este parte a împărăției Sale, inclusă pe drept acolo, atunci poziția mea corectă s-ar afla sub domnia Sa.

Noi ne rugăm: "Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta". Administrarea împărăției este direct legată de controlul împărăției. Tu și eu suntem premiul de "apucat". În final vom ajunge sub stăpânirea lui Dumnezeu sau a lui Satan, iar aceasta depinde nu de ei, ci de noi. Dumnezeu nu te va forța să faci ceva anume. Diavolul nu te va forța să faci ceva anume, pentru că dacă ar fi putut, ar fi făcut-o deja, iar soarta noastră ar fi fost pecetluită potrivit voinței sale îngrozitoare.

Potrivit onoarei numelui Său, Dumnezeu declară că voința suverană a omului rămâne în picioare până la sfârșitul timpului când el poate alege. "Nu s-a terminat până nu e gata". Chiar și omul care avea o legiune de demoni a fost capabil, prin propria lui voință, să scoată un strigăt de ajutor. "Când L-a văzut pe Isus de departe a alergat și I s-a închinat" (Marcu 5:6). Tâlharul de pe cruce și-a folosit șansa din ultimul moment pentru a se răzgândi și a se căi, clătînând astfel toate greșelile din trecut. Pocăința a adus mântuirea sufletului său, deoarece adevărul s-a născut în inima sa. Libertatea de alegere ne rămâne nouă până la sfârșit. Dacă împărăția lui Dumnezeu trebuie să vină în noi, mai întâi trebuie ca voia

lui Dumnezeu să fie făcută în noi. De aceea pocăința este esențială pentru mântuire. Pocăința înseamnă să te întorci și să îți schimbi modul de gândire asupra lucrurilor, pentru a-ți alinia convingerile spre Dumnezeu. Toți ne naștem cu fața spre direcția iadului. Pentru a ajunge în cer trebuie să ne oprim și să ne întoarcem.

Împărăția oricărui rege ființează prin ascultare și supunere față de voința regelui. Dumnezeu S-a limitat pe El însuși pentru a acționa în cadrul ascultării noastre, indiferent de cât de mult știe sau cât de mult ar vrea să facă pentru noi. Dacă atotștiința lui Dumnezeu ar opri sau ne-ar nega dreptul de a alege, Dumnezeu ar intra în contradicție cu Sine însuși. Isus a spus în Matei 12:25: "orice împărăție dezbinată împotriva ei însăși este pustiită". Dumnezeirea acționând în opoziție cu ea însăși și-ar distruge unitatea și integritatea. Dumnezeu nu Se poate nega pe El însuși și nu Se poate opune Lui însuși. Împărăția este a Sa, alegerile sunt ale noastre. Dumnezeu niciodată nu „trimite” pe cineva în iad. Prin alegerile noastre, am votat. Dumnezeu votează pentru noi, diavolul votează împotriva noastră. Noi dăm votul decisiv, prin acceptarea sau respingerea promisiunilor lui Dumnezeu pentru noi. Prin acele alegeri, obținem o casă veșnică.

Ascultarea este cheia pentru toate în lumea spirituală. Când totul a fost spus și făcut, nu mai avem nici o altă putere în afară de puterea de a alege. Putem uzurpa controlul temporar luând acea alegere de la alții, dar în final vom ajunge sub stăpânirea lui Dumnezeu sau a lui Satan.

Isus a spus că Împărăția lui Dumnezeu este în inimile noastre. Dacă împărăția pentru care se luptă aceste două puteri este în noi, atunci ar fi logic să presupunem că și războiul este tot în noi. Mare parte din bătălie se desfășoară în suflet, centrul de control al vieții, care e format din minte, voință și emoții. Acesta este tărâmul procesului, unde se iau deciziile.

Ispiririle sunt opțiuni, oportunități, raționalizări și raționamente pe care Satan ni le prezintă pentru a le lua în calcul. Dacă urmăm recomandările sale, păcătuiim. Păcătuirea face din noi servitorii săi și astfel ne pierdem libertatea în acel domeniu. Dumnezeu nu dorește să experimentăm nesiguranță constantă și tulburare din partea dușmanului, ci să trăim într-o împărăție sigură între granițele căreia domnește pacea.

SCOPUL ȘI IDENTITATEA NOASTRĂ REALĂ

Am fost creați și chemați pentru a fi templul lui Dumnezeu, umpluți de prezența Lui. Funcția templului este aceea de a procura o locuință

pentru un zeu. Scopul lui Satan este să locuiască în templele umane, preamărindu-se ca Dumnezeu și rege peste noi. Pe măsură ce lucrează la propria-i instaurare, ne vandalizează și defăimează caracterul, gândurile și intențiile. Murdărește locul și leagă persoana care locuiește acolo, ne sfărâmă speranțele fragile și visurile, profanând zidurile minții noastre. Se pare că nu există sfârșit pentru ceea ce încearcă să facă pentru a distruge viața umană. Intenția sa este întotdeauna aceeași: să ne separe de Dumnezeu și să ștergă imaginea lui Dumnezeu săpată în noi. Răzbunarea sa este insașiabilă. Singurul lucru care i se pare profitabil este cel care conduce la distrugerea vieții umane. Dacă noi credem minciunile lui Satan și acceptăm imaginea pe care ne-o prezintă despre noi ca adevărată, nu vom vedea niciodată frumusețea Domnului reflectată în viețile noastre și nu vom împlini acele lucruri care l-ar aduce glorie lui Dumnezeu.

CUMPĂRAȚI CU UN PREȚ - 1 Corinteni 6:20

Biblia spune că trebuie să evităm părtășia cu întunericul pentru că trupurile noastre sunt templul Duhului Sfânt "care locuiește în noi și pe care l-am primit de la Dumnezeu. Voi nu sunteți ai voștri" (1 Corinteni 6:19). Mai departe se spune că "voi ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu" (1 Corinteni 6:20). Nu suntem ai noștri; suntem ai Lui. Am fost cumpărați cu un preț. Dumnezeu este proprietarul nostru. Pe toate cele trei nivele ale proprietății, Dumnezeu are o dovadă legală că Îi aparținem. Suntem ai Lui pentru că ne-a creat. Tot ceea ce faci tu, mare sau mic, este al tău, ai pus ceva din tine însuși în acel lucru. Creațiile noastre devin o expresie a ceea ce suntem, o prelungire a noastră. Apoi, Îi aparținem lui Dumnezeu pentru că ne-a cumpărat și a plătit prețul de răscumpărare din sclavie cu sângele Său. Ne-a cumpărat de la diavol și ne-a eliberat pentru ca să putem trăi ca oameni liberi și prieteni. A treia cale prin care Îi aparținem lui Dumnezeu este prin faptul că ne-am dăruit Lui de bunăvoie. Dacă cineva îți dă un dar, acel dar devine al tău. Noi "ne-am dat viața lui Isus", făcând din El proprietarul legal și rezidentul de drept în viața noastră.

Sunt chemat să fiu locuința Duhului lui Dumnezeu. Un templu fără zeitate este ca oricare altă clădire. Ne îndeplinim funcția deplină ca temple și dobândim înțeles și scop în viață când Isus Hristos vine să locuiască în noi. Prezența Sa este viață. Pavel cunoștea secretul când a declarat: "a trăi este Hristos". Avem o funcțiune dublă, nu doar

existența fizică, palpabilă ci și aceea de a deveni locuința Duhului lui Dumnezeu. Suntem construiți ca "pietre vii", așezați împreună pentru a forma un organism mai mare, viu, numit Trup, cu mâinile, picioarele și inima lui Isus Hristos.

Dacă vom accepta chemarea și funcția de templu a Duhului lui Dumnezeu, noi va trebui să renunțăm la orice alte noțiuni cu privire la cine suntem noi, care ar putea contrazice acea declarație. De multe ori, lucrul care stă în calea intervenției puternice a lui Dumnezeu în noi este propriul nostru concept cu privire la cine suntem. Declarații precum: "Eu nu aș putea face asta", "Acesta nu sunt eu", sau "Eu sunt german" nu permit Duhului Sfânt să ne schimbe. Schimbarea este la fel de esențială pentru procesul de transformare cum e viața pentru dezvoltare. Fără transformare, Dumnezeu nu-și poate îndeplini scopul deplin și nu ne poate schimba viețile.

OCUPARE DUALĂ

Deci cum pot Dumnezeu și diavolul să se afle în templu în același timp? Cum a continuat Goliat să trăiască în Țara Promisă? Cum îi este permis neghinei să crească alături de grâu? Este uimitor oare că sufletul devine câmpul de luptă pentru lupta cu ispitele?

Viața cu și în Dumnezeu nu este un compromis, sau o coexistență pașnică alături de diavol. Dumnezeu ne dă șansa de a folosi autoritatea pe care a pus-o în noi, prin prezența Duhului Sfânt care locuiește acolo. Pentru noi este o chestiune de a crede în autoritatea și puterea celui mai tare care a venit să dărâme zidurile închisorii din viața noastră și să ne elibereze. Goliat a trăit în Țara Promisă, trăgând și smulgând din ea tot ceea ce dorea, până când Dumnezeu a înaintat înaintea lui sub forma unui băiat, David. Slăbiciunea și dezavantajul nostru nu înseamnă nimic pentru Dumnezeu. El este capabil să ducă la îndeplinire distrugerea dușmanului nostru, dacă suntem gata să ridicăm cele cinci pietre și să ne împotrivim omului tare, în numele Dumnezeului nostru. Este o problemă de a alege să ne supunem lui Dumnezeu și să ne împotrivim diavolului. Schimbarea intervine când Îl lăsăm pe Duhul Sfânt să preia controlul. Partea noastră este mică, dar este esențială.

Este ca o mică balama de care stă agățată o ușă mare. Deși este mică, nu este nesemnificativă ci determină libertatea de funcționare a ușii. Așa cum balama poate bloca funcționarea ușii, și noi putem bloca intențiile lui Isus Hristos și scopul Său pentru viața noastră prin încăpățănare și lipsa dorinței de a ne mișca. Așa cum uneori e nevoie de

ulei pentru o mai bună funcționare a balamalelor, e nevoie de uleiul Duhului pentru ca să putem funcționa în libertate.

AI TERMINAT?

Încă unii mai cred că având puțin mai mult timp, educație sau avantaje, își vor putea conduce propria viață și destinul. Alții doar doresc să scape de viața lor. Întrebarea pe care Duhul Sfânt ne-o pune fiecăruia dintre noi când începe să se ocupe de sufletul nostru este: "Ai terminat?" Ai terminat să încerci să-ți rezolvi problemele pe cont propriu? Nu ai oboseit încercând să îți organizezi viața cum vrei tu? Nu cumva e timpul să i-o dai lui Isus și să vezi ce poate face El?

Pentru unii pare a fi o decizie grea. Ei nu știu ce avantaj ar avea dacă și-ar da viața lui Isus, deoarece încă nu văd ce dezavantaj mare e să fii un sclav al lui Satan. Au impresia că sunt proprietarii casei în care locuiesc și că sunt propriii lor șefi, domni ai propriei locuințe. Dacă așa stau lucrurile, se pare că am trecut cu vederea un detaliu minor al proprietății. Dacă tu ești stăpânul, când ai luat ultima dată chiria de la diavol și pentru cât timp ai de gând să îl lași să campeze în viața ta fără a plăti vreo taxă? Dacă diavolul nu își plătește chiria și dacă nu este el proprietarul, atunci nu are nici o treabă acolo. Aruncă-l afară. Înmânează-i actele de concediere. Du-l la judecată. Nu fi timid sau apologetic. El este cel care îți datorează scuze pentru că te-a murdărit.

RELUAREA ÎN STĂPÂNIRE A TERITORIULUI

Porunca lui Dumnezeu pentru Iosua a fost să recâștige Țara Promisă. Domnul i-a promis că va fi cu el în orice loc își va pune piciorul. Dar aceea a fost atunci, iar asta e acum, gândim noi. Atunci, sub conducerea lui Iosua, o nouă generație de războinici curajoși a venit pentru a lua în stăpânire pământul moștenirii de drept, iar acum vedem o nouă generație de luptători venind să recucerească pământul regelui lor. Povestea istoriei lui Israel este o paralelă fidelă a condiției spirituale întâlnite în viețile multora dintre cei răscumparați de azi. Viețile noastre, asemenea țării, au suferit ani de zile din cauza neglijenței și a abuzurilor venite de la diavol. Ani de mulțumire de sine lipsită de griji și de absență a vitalității spirituale au permis dușmanului să câștige terenul pe care nu ar fi trebuit să îl aibă niciodată.

Gândirea noastră și acordul mental au fost pervertite și inversate. Nu mai vedem adevărurile spirituale în mod clar și nu le mai vedem relevante pentru condiția noastră. Satan a înființat întărituri de frică și a

dat loc îndoielii. Viața din abundență despre care Isus vorbea în Ioan 10:10 nu face parte din experiența noastră. Mulți dintre noi se simt condamnați și înfrânți, luptându-se de ani de zile să învingă lucrurile care ar fi trebuit să dispară cu mult timp în urmă. Ne este teamă să cerem rugăciune, ne este teamă să admitem că viețile noastre sunt legate cu lanțuri ale fărâdelegii. Ne luptăm cu uriași și suntem închiși în întăriturile depresiei și ale disperării. Rătăcim într-o pustietate ascunsă a sterilității. Asemenea Țării Promise invadate de mărăcini și pline de baricade, viața noastră este mai mult un trofeu al cuceririi lui Satan decât al crucii lui Hristos. Am suferit timp îndelungat din cauza neglijenței și a absenței conducerii spirituale. Viețile unora dintre noi poartă urme ale stăpânirii lui Satan. În ciuda convingerii noastre, realitatea proprietății este mai adesea în favoarea celui care are control asupra terenului decât în favoarea celui care deține titlul de proprietate.

A MURIT DIAVOLUL PENTRU TINE?

Dacă nu, atunci de ce ne simțim obligați să trăim potrivit sugestiilor sale? Diavolul nu este un "tip de treabă". Niciodată! Și nici nu este învingătorul care se pretinde a fi. Este un mincinos, un dușman primejdios care a fost învins. Singura lui putere este puterea pe care noi i-o dăm în mințile și inimile noastre. Deși a fost alungat, el continuă să își făurească minciunile și să îi ademenească pe cei neștiutori și inconștienți în groapa morții. Atâta timp cât îl lăsăm să își desfășoare operațiunile în sufletul nostru, el are dreptul să facă aceasta. Satan continuă să folosească orice mijloace pentru a-și atinge scopurile, răspândind minciuni și creând iluzii în inimile noastre. Metodele sale sunt clare pentru Duhul Sfânt, care îi va avertiza pe cei ce ascultă vocea Bunului Păstor, dar sunt greu de observat pentru cei ce nu sunt conștienți de promisiunile și puterea Cuvântului lui Dumnezeu. Diavolul își poate promova supușii sau îi poate pedepsi. El poate dansa cu ei, îi poate ferma, îi poate promova pe înalțimi mărețe și de invidiat dacă aceasta servește scopului său, sau îi poate pedepsi cu dificultăți dacă i se opun. Indiferent de metoda aleasă, singurul său scop este acela de a fura, a ucide și a distruge.

JOCURI DE RĂZBOI

Înțelegerea strategiei dușmanului și decodificarea planului său sunt lucruri esențiale pentru câștigarea oricărui război. Strategia diavolului este veche, dar eficientă: separă prin dezbinări, îndoială, confuzie și

mândrie și cucerește prin izolare, abandonare și frică. Strategia de război pare impenetrabilă până când începem să înțelegem că oricât de impresionantă ar părea, stăpânirea diavolului asupra credinciosului nu are fundament legal. Mărturia sa împotriva credincioșilor nu va fi susținută de Codul Universal al Dreptății în Înalta Curte a Cerului. Înfrângerea diavolului în instanța de judecată devine o simplă chestiune de credință și ascultare. Reclamându-ne drepturile ca "proprietate răscumpărată prin sângele Preaînaltului Dumnezeu", vom rupe ciclul jefuirilor și distrugerilor cauzate de dușman în viețile noastre.

De aceea câștigarea războiului cu Satan seamănă mai mult cu o dezbatere în sala de judecată decât cu focuri de arme și aruncare de bombe. Câștigarea războiului cu Satan se bazează pe adevăr, nu pe putere. Învingerea în acest război e înrădăcinată în înțelegerea strategiei dușmanului și a autorității noastre, pentru că deznodământul a fost deja stabilit și Domnul Isus Hristos a fost declarat victorios. Lupta actuală este, de fapt, mai mult aplicare și executare a condițiilor acelei victorii decât o bătălie pentru cucerire. Punând dușmanul în boxa acuzaților și avându-L pe Isus ca martor principal împotriva lui, ne deschide calea spre adevărul care ne face liberi. De aceea "ducându-l pe diavol în fața instanței" este o cale mai potrivită de a duce războiul spiritual decât dacă l-am târî pe câmpul de bătălie sau dacă i-am cere să ne lase în pace.

CERCUL VIEȚII ȘI STRATEGIA LUI SATAN

Pentru a înțelege atacul diavolului asupra noastră putem începe prin a desena un cerc. Fă ca acel cerc să reprezinte tot ce e legat de viața ta: trupul, sufletul și spiritul; mintea, voința și emoțiile; trecutul, prezentul și viitorul; speranțele tale, visurile și talentele; lucrarea ta, relațiile, finanțele și moștenirile generaționale. Trebuie să știi că dușmanul caută să își stabilească întăriturile de întuneric în fiecare domeniu al vieților voastre. Multe din acele întărituri vor avea configurația după cele care au fost deja construite în liniile de sânge ale generațiilor trecute. Modelul este adesea atât de asemănător de la o generație la alta, încât o observare atentă a primului caz îl poate prezice pe cel de-al doilea. Diavolul nu este creativ și nu are scrupule. Dacă a funcționat o dată, va încerca din nou aceeași metodă. Tiparele și problemele dezvoltate în întărituri seamănă cu cele care au apărut în viețile părinților și bunicilor noștri. Diavolul este familiarizat cu punctele slabe din viața ta și cu ceea

ce a funcționat în trecut pentru a te dărâma și își va direcționa atacul înspre acea arie.

Molly a venit cu o durere fizică și cu complicații provenite de pe urma unui accident de mașină. Era o credincioasă puternică, umblând pe calea credinței. Când am privit în trecutul ei am găsit mai mulți membri ai familiei sale care suferiseră accidente grave de mașină, inclusiv tatăl și sora ei. Părțile corpului ei care au avut de suferit cel mai mult erau aceleași ca în cazul tatălui ei, și anume circulația periferică și hemoragiile. Am descoperit că bunica ei fusese victima mai multor accidente grave de mașină, care aveau legătură și cu băutura. Prin băutura, ea a deschis ușa dușmanului pentru ca acesta să îi hărțuiască copiii în același mod în care o atacase pe ea. Din cauza neascultării și a păcatului ei, dușmanul a putut continua să propage ciclul distrugerii în familie în aceleași locuri în care o atacase pe ea.

Tipare de boală, suferințe ale stomacului timp de trei, patru generații, moartea survenită în aceleași locuri, devenind însărcinată la aceeași vârstă, toate acestea sunt greu de ignorat. Dacă blestemul neîntemeiat nu se împlinește, ar trebui să considerăm aceste situații ca fiind coincidente, iar universul ar fi necontrolat, ceea ce nu ar fi un lucru bun pentru Dumnezeu sau pentru noi.

ÎNTĂRITURA

Fiecare întăritură începe ca un răsad al nelegiuirii, moștenit de la generațiile dinaintea noastră. Nelegiuirile lor devin moștenirea noastră. Diavolul seamănă vechile minciuni în solul proaspăt al minții unui copil inocent. Pe măsură ce copilul crește și începe să facă alegeri, dușmanul vine pentru a-l convinge pe micuț să creadă acele minciuni. Dacă are succes, copilul este legat și ciclul se repetă.

DIAVOLUL ARE UN NUME

Întăritura devine baza de operare a omului tare. Numele fiecărei întărituri și trăsăturile ei reflectă personalitatea conducătorului său. Pot fi multe spirite demonice în fiecare întăritură, formând o ierarhie a conducerii. Ele lucrează împreună pentru a lega persoana în plasa răului. Când Isus a avut de-a face cu demoni, nu a avut nici o rețineră în a le cere numele. Deoarece El nu a făcut nimic în afara călăuzirii Duhului Sfânt, probabil că a avut un motiv să acționeze astfel, dându-ne o lecție care trebuie învățată. Prea adesea, ne găsim în ceață atunci când vine vremea să avem de-a face cu diavolul. El nu își ridică mâna pentru

a se identifica de bună voie. Trebuie să fim mai specifici atunci când avem de-a face cu el. Cu cât îl identificăm mai specific, prin numele său, comportament sau punct de intrare, cu atât avem mai multe șanse de a-l condamna. Cu cât avem mai multe dovezi, cu atât ne demonstrăm mai bine opoziția față de el și ne debarasăm de prezența lui. Un soldat care dorește să își distrugă dușmanul nu trage în direcția aproximativă în care se află dușmanul său. Va trage drept la țintă și își va păzi terenul.

SUPUNEREA DUȘMANULUI

Omul tare poate intra doar după ce îl învinge pe cel care locuiește în casă. Încearcă să se infiltreze în voința persoanei prin trădare și vină, pentru a câștiga, într-o manieră oarecare, cooperarea persoanei. Omul tare e capabil să îl învingă pe ocupantul de drept al casei. La început, poate locui pe acoperiș sau în pivniță, dar dorința sa este să ia în stăpânire totală viețile noastre și să ne deconecteze de la sursa vieții. Dacă îi vom permite diavolului să calce peste noi, așa va face. Dacă nu ne cunoaștem drepturile și autoritatea, ne va supune prin autoritatea sa. Diavolul are o împărăție și ceva putere; Dumnezeu i-a permis o oarecare influență și acces legal în această lume. Satan se folosește de această ocazie pentru a-și răspândi propaganda plină de ură și pentru a stabili întărituri și împărății în inimile noastre. Cândva am fost conducători desemnați, dar, prin înșelăciune, Satan ne-a supus și a preluat conducerea, dobândind acces legal spre creația lui Dumnezeu prin legile cuceririi. "...dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați" (Romani 6:16). Dumnezeu este în deplin control. El este bun și drept, dar Îi permite lui Satan să testeze inimile și sentimentele oamenilor, pentru a revela adevărul din inima noastră și intențiile noastre. Dumnezeu nu trimite pe nimeni în iad; nu a făcut-o niciodată. De fapt, tot ceea ce a făcut de la Grădina Edenului încoace a fost și este, să ne ferească, să ne avertizeze și să ne protejeze de cel mai teribil sfârșit. Răscumpărarea este răspunsul lui Dumnezeu la intențiile distructive ale omului tare și invitația Sa la mântuire adresată fiecărei persoane.

DACĂ NU DIAVOLUL, ATUNCI CINE?

A nega existența diavolului înseamnă a-i dai acestuia un avantaj. Dacă negăm lucrările sale printre noi, atunci va trebui să găsim alte explicații pentru prezența răului și a nedreptății care se află la lucru în noi. Scoțându-l pe diavol din imagine devine mult mai dificil, dacă nu

chiar imposibil, să explicăm existența răului și nu vom putea răspunde întrebărilor grele cu privire la lucrurile care ni se întâmplă nouă sau în jurul nostru. Capitolele 1 și 2 din Iov ar fi o sursă bună pentru oricine neagă interferența activă a răului în viața unui om foarte bun.

Dacă diavolul nu se află printre noi, atunci suntem forțați să concluzionăm că la originea ispitirii suntem fie noi, fie Dumnezeu. Dacă ar fi Dumnezeu, atunci ar contrazice ceea ce spune despre Sine când ne reamintește că El "nu poate fi ispitit ca să facă rău și El Însuși nu ispitește pe nimeni" (Iacov 1:13). Oricum, știm că Dumnezeu va permite anumite lucruri, inclusiv ispita, să vină în viețile noastre pentru a ne testa. "Ci fiecare este ispitit când este atras de pofta lui însuși și momit" (Iacov 1:14), iar noi suntem trași astfel spre primele rânduri ale războiului.

Știm că dacă refuzăm dragostea de adevăr, după cum ne avertizează Pavel în 2 Tesaloniceni, atunci chiar Dumnezeu va trimite o înșelăciune puternică, pentru ca noi să credem o minciună. "Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase și cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de răătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire să fie osândiți" (2 Tesaloniceni 2:9-12).

DEMONII ANCESTRALI

Recunoașterea puterii și a tiparelor moștenirii generaționale nu se vrea a fi o scuză perfectă pentru a fi iresponsabil. Nu căutăm să găsim justificări sau să ne învinuim părinții. Încercăm doar să obținem o imagine fidelă a condițiilor și slăbiciunilor care ne-au rănit sufletul și trupul, pentru ca mai apoi să putem trata cu succes acea boală. Viețile, întâmplările și tiparele experimentate de bunici sunt de mare ajutor în determinarea domeniilor specifice de slăbiciune pe care le-am putea întâlni. Dușmanul știe exact unde se află aceste locuri și își direcționează majoritatea atacurilor într-acolo. De ce ar încerca să intre printr-un perete când ușa este deschisă? Diavolul este cunoaște noua victimă deoarece este familiarizat cu familia acesteia. În unele cazuri, a stat pe acolo atât de mult timp, încât s-ar putea prezenta ca "vechiul prieten de familie", un duh familiar, cunoscător al fiecărui secret și păcat din arborele genealogic.

Se pare că aceste spirite rele sunt adesea desemnate pentru anumite familii și le sunt date sarcini specifice pentru acele familii. Ele sunt cunoscute sub numele de "duhuri familiale" deoarece cunosc secretele familiei, păcatele și listele lor cu fapte rele. Știu cine a plătit deja și cine le mai datorează încă ceva. Devenim robii celui de care ascultăm, și acesta este principiul legal după care diavolul reclamă viața și proprietatea asupra victimelor sale. Proprietatea spirituală și drepturile de proprietate sunt la fel de palpabile și de adevărate în lumea nevăzută ca și în cea naturală. De fapt, lucrurile devin reale în lumea naturală doar atunci când sunt adevărate în lumea spirituală. Diavolul este un legalist care își cere plata și drepturile asupra proprietății sale. Dacă victima nu își cunoaște drepturile de credincios, cu atât mai bine pentru vrăjmaș.

DEMONUL CONDUCĂTOR ANCESTRAL, DCA

Așa cum Dumnezeu are un plan pentru viața noastră și ne supraveghează pentru a ne aduce în planul Său, tot așa și Satan are un plan pentru noi. Acel plan se numește distrugere și este supravegheat de omul puternic sau de duhul familial desemnat pentru viața noastră. Demonul conducător ancestral, DCA, este cel care ține evidența. Slujba și intenția sa este să supravegheze distrugerea noastră personală. El cunoaște ușile deschise, legăturile nelegiurii, blestemele active, cuvintele și jurămintele rostite împotriva noastră, cine este în întăritură și cine o supraveghează. Știe cine cui răspunde. Legarea și expulzarea sa sunt o parte importantă din strategia de vindecare și de eliberare. Vom discuta mai mult despre cum să îl tratăm și cum să îl identificăm în capitolul referitor la proceduri.

O PUNTE A NEPRIHĂNIRII

Dumnezeu nu este mulțumit pentru că locuința gloriei Sale a fost spartă și dezonorată. El nu poate locui într-un loc unde înclinațiile rele și căutările lumești continuă să conducă. Dumnezeu se gândește la lucruri mult mai bune pentru noi, dorește să creeze în noi caracterul Său și să ne facă rodnici. Nu este glorificat atunci când copiii Săi sunt subjugăți de mâna rea a opresiunii demonice. Dumnezeu a luat inițiativa de a ne restaura și trebuie să ne răscumpere pentru a ne vindeca.

Prin Duhul Sfânt, dragostea Lui a stabilit în noi o punte a neprihănirii. În mijlocul morții și al distrugerii, Dumnezeu vine și aduce mântuire. Speranța începe să curețe sufletul, aruncând în marea uitării

condamnarea și păcatul. Dumnezeu a privit dincolo de ruina vieților noastre risipite. Am hoinărit pe străzile unui trai frivol și am fost prinși în închisoarea mândriei și a rebeliunii. Dragostea Sa a privit dincolo de inimile împietrite, văzând copiii pierduți și fără un cămin. A văzut nebunia pe care o urmăream și încercările noastre nefolositoare de reîmprospătare la fântânile otrăvite ale bunurilor materiale și ale plăcerilor lumești. El tânjea să restaureze câmpurile odată fertile, care erau acum arse de efectele blestemului. Omul minunat, căruia i se dăduse odată stăpânirea asupra întregului pământ și autoritatea de a-l supune, era acum distrus și pustiit, ca o miriște arsă. Singura lui speranță era în planul lui Dumnezeu.

IADUL ESTE PENTRU DIAVOL

Iadul a fost creat pentru diavol și pentru îngerii lui. Dumnezeu nu a dorit niciodată și nu dorește ca cineva să piară. Atunci, de ce îi permite diavolului să aibă putere de înșelare și de distrugere, dacă îi cunoaște intențiile? Dumnezeu este întotdeauna corect. Diavolul are doar puterea pe care i-o încredințăm noi. Puterea, controlul și autoritatea rămân constante și sunt întotdeauna prezente în lume. Ele formează și determină binele sau răul prin natura și caracterul aceluia care le deține. Când sunt în mâna lui Satan, lumea și locuitorii ei au de suferit. Dumnezeu încredințase, la început, acea putere și stăpânire lui Adam și Evei. Isus a recâștigat acea putere reprezentată prin "cheile iadului și ale locuinței morților", când a coborât în adâncurile pământului, în iad, pentru a le recupera. El a primit acea putere și a restabilit împărăția de dreptate a lui Dumnezeu pe pământ, prin Biserică. Noi, credincioșii, suntem biserica prin care El proclamă victoria peste "porțile iadului". Ne-a dat putere peste toată puterea dușmanului și a promis că nimic nu ne va vătăma, cu nici un chip, în Luca 10:19. Dacă El ne-a dat un TIR de mare tonaj cu care să călcăm peste dușman, de ce folosim roaba? Dumnezeu vrea să ne exercităm acea puterea asupra dușmanului prin credința în El, pentru a respinge minciunile lui și pentru a-i doborî întăriturile. Dumnezeu s-a limitat la a lucra în perimetrul ascultării noastre. "Fiul omului, cei ce locuiesc în dărâmăturile acelea în țara lui Israel zic: 'Avraam era singur și tot a moștenit țara, dar noi suntem mulți și țara ne-a fost dată în stăpânire!'" De aceea spune-le: „așa vorbește Domnul, Dumnezeu: voi mâncați carne cu sânge, vă ridicați ochii spre idoli voștri și vărsați sânge. Și voi să stăpâniți țara? Voi vă bizuiți pe sabia voastră, săvârșiți urâciuni, fiecare din voi necinstește pe

nevasta aproapelui său. Și voi să stăpâniți țara?" (Ezechiel 33:23). Ascultarea de Dumnezeu este cheia spre binecuvântare, abundență și împlinirea planului lui Său cu privire la viața noastră.

VECHIUL TESTAMENT, DEMODAT?

Biblia este o carte cu instrucțiuni, este un cuvânt pentru cel înțelept. Oricine va crede și va acționa potrivit cuvintelor conținute în Biblie va fi binecuvântat. Cartea Cuvântului lui Dumnezeu are un Vechi Testament și un Nou Testament. Nu trebuie să presupunem că lucrurile conținute în Vechiul Testament sunt demodate și lipsite de importanță pentru noi. Ele sunt umbra lucrurilor reale. Haideți să nu ne grăbim să aruncăm Vechiul Testament, uitând că legea se împlinește prin dragoste. Dragostea este ascultare de sfaturile lui Dumnezeu. Prin dragoste, legea continuă să fie validată și în perioada harului.

De câte ori nu am citit Biblia lăsând la o parte Numeri, Levitic, Deuteronom, deoarece erau "plicticoase" și nu aveau nimic de spus despre situațiile actuale? Trebuie să fim atenți să nu ignorăm principiile de bază ale adevărului, așa cum au ieșit ele din gura lui Dumnezeu. Declarația noastră despre "cum stau lucrurile" nu le face să fie nici adevărate, nici drepte, nici potrivite, nici legale.

Mulți creștini se blochează în Noul Testament și uită că există lecții prețioase și în Vechiul Testament. Dumnezeu este același de-a lungul tuturor generațiilor. Cuvântul Său și standardele Sale de sfințenie nu se schimbă. Isus însuși a spus că nu a venit să desființeze Legea, ci s-o îplinească. Nu va pieri nici o fărâmbă din ea, până când nu va fi toată împlinită. Respectul lui Isus pentru Vechiul Testament ne determină și pe noi să îl examinăm cu mai multă atenție pentru a găsi soluții la dificultățile actuale. Pe măsură ce cercetăm Scripturile, am fost încurajată să descopăr că răspunsurile se găsesc chiar la origini.

CAPITOLUL ȘASE

UȘI DESCHISE ȘI EXISTENȚA RĂULUI

PĂCATUL DESCHIDE UȘA

Când Adam a păcătuit, diavolul a smuls din balamale ușa vieții noastre și s-a năpustit înăuntru ca un leu care răcnește. Când Isus a venit, Și-a jertfit viața ca să devină noua ușă. Isus a spus: "Eu sunt ușa", în Ioan 10:7. El a venit pentru a reîntări și a restaura siguranța și mântuirea în locul cel mai ascuns al sinelui nostru. Acceptarea lui Isus ne dă acces la viața în puterea Lui. El devine protecția și puterea de care avem nevoie pentru a ne susține viața, prin harul Său. Un lucru care trebuie oricum luat în considerare este că oricât de protectoare ar fi ușa, ea nu se închide singură și nu există protecție dacă nu e închisă. Isus a făcut posibil pentru poporul Său, pentru oile pășunii Sale, să fie în siguranță și să trăiască în siguranța iubirii Sale, dar a lăsat la latitudinea noastră să-L alegem ca Păstor și să acceptăm protecția pe care ne-o oferă.

Satan pătrunde prin păcat. Păcatul deschide uși și creează diavolului căi de intrare în viețile noastre. Așa cum hoțul intră dacă ușile sunt lăsate deschise, tot la fel și Satan profită de deschiderile din viața noastră. Fără Hristos, suntem la fel de vulnerabili ca o cetate cu porțile deschise. Deschiderile și pasajele secrete sâpate sub zidurile cetății, dacă nu sunt închise, îi oferă lui Satan oportunitatea de a asedia cetatea sufletului nostru. Suntem vulnerabili și deschiși atacurilor sale în orice loc unde am permis să rămână minciuni.

Stabilitatea și protecția pe care Dumnezeu le dorește pentru noi sunt subminate de rănilor deschise și de zonele nepăzite din viețile noastre. Zidurile sunt sfărâmate, făcându-ne o țintă ușoară în fața invaziei. Multe din aceste "puncte slabe" și uși au fost deschise prin păcatele generațiilor trecute. Părinții noștri au suferit datorită defectelor, dependențelor și suferințelor părinților lor care, la rândul lor au suferit de pe urma ofenselor, neglijenței și păcatelor părinților lor, etc.

LUMEA, FIREA ȘI DIAVOLUL

Păcatul, separarea și rănilor provin de la una din cele trei surse: lumea, firea și diavolul. Lumea reprezintă toate acele răni și ofense care

ne-au fost aduse de către alții, fie că e vorba de oameni sau de societate. Firea este predispoziția noastră naturală spre păcat. Ea e țesută în direcția păcatului, și dacă i se permite să aleagă orientarea vieții noastre, va alege întotdeauna să stea pe canapea, ronțând chips-uri. Diavolul este autorul ispitei și promotorul discordiei dintre Dumnezeu și creația Sa.

DIAVOLUL CA PSIHOLOG

Diavolul a studiat oamenii mult timp. El ne cunoaște pentru că i-a cunoscut și pe părinții noștri. De fapt, ne cunoaște părinții și bunicii mult mai bine decât îi vom cunoaște noi vreodată. Le cunoaște slăbiciunile și temerile secrete și i-a șantajat de fiecare dată când a avut ocazia. Prin vină și condamnare, i-a făcut pe mulți dintre ei sclavi ai răului, până când au devenit ei înșiși criminali. De fiecare dată când i-au făcut loc diavolului, el s-a stabilit în viețile lor și mai ferm și a luat tot mai mult teritoriu. A început cu Adam și Eva. Cooperarea lor cu sugestia diavolului de a nu crede în bunătatea și corectitudinea lui Dumnezeu a fost păcatul care a dat diavolului dreptul inițial de a intra și de a-i domina.

Păcatul înseamnă teren predat dușmanului. Predarea înseamnă renunțarea sau pierderea controlului asupra unei poziții. De fiecare dată când păcătuim îi dăm diavolului încă un spațiu unde să își planteze revendicarea asupra vieților noastre. Necredința deschide ușa neascultării. Neascultarea este păcatul care îi predă teren dușmanului și ne lasă neprotejați și vulnerabili în fața furturilor și distrugerilor din viața noastră.

STABILIREA CONTURILOR

Mulți creștini uită caracterul constant al lui Dumnezeu care își propagă mila și judecata de la o generație la alta. Dacă generațiile de dinaintea noastră i-au acordat dușmanului un loc în viețile lor, el moștenește acel loc și în viața noastră. Prin minciună, el lucrează pentru a mări amploarea activității sale, de la o generație la alta. Până când păcatul familiei mele conținut în Cartea Dreptății Divine nu e spălat prin sângele Mielului, cineva va fi considerat responsabil pentru acele păcate. Istoria gabaoniților din Iosua, capitolul 9 ilustrează principiul generațional al transferării conturilor spirituale de la o generație la următoarea. Iosua și copiii lui Israel atacau țara Canaan, luând captivi locuitorii acesteia. Când gabaoniții au realizat puterea armatei lui Iosua,

au inventat un plan pentru a-și salva viețile. L-au păcălit pe Iosua și pe oamenii lui să își dea cuvântul că nu îi vor distruge. Când a aflat adevărul, câteva zile mai târziu, Iosua a declarat: "Iată ce le vom face: îi vom lăsa cu viață, ca să nu aducem peste noi mânia Domnului, din pricina jurământului pe care li l-am făcut" (Iosua 9:20). Dumnezeu a onorat promisiunea lui Iosua de a-i cruța pe gabaoniți, chiar dacă Iosua și conducătorii Israelului fuseseră înșelați să creadă că acești hetitiți nu erau din țara Canaan.

Totul a mers bine până când a venit la putere Saul, câteva generații mai târziu. El a avut grozava idee de a-i distruge pe gabaoniți, și așa a făcut. Succesorul său a fost regele David. În timpul domniei sale a existat o foamete misterioasă, care a continuat trei ani la rând. David L-a căutat pe Dumnezeu și a aflat de ce era mânios. Iar Domnul a răspuns: "Din pricina lui Saul și a casei lui sângeroase, pentru că a ucis pe gabaoniți" (2 Samuel 21:1). Ucigându-i pe gabaoniți, regele Saul a încălcat cuvântul lui Iosua față de aceștia. Dezlănțuirea diavolului împotriva copiilor lui Israel era justificată din cauza jurământului care fusese făcut cu privire la menținerea păcii. Când Satan a văzut o spărtură în acea promisiune, a profitat de oportunitate, pentru a-I cere lui Dumnezeu să aducă judecată și mânie împotriva poporului Său. Dumnezeu știa că cererea lui Satan era legală, promisiunea fiind o mărturie pentru judecată dacă jurământul era rupt. Doar prin mărturisire și pocăință a putut David să încheie conturile și să îl reducă pe diavol la tăcere. Deoarece aceasta era înainte de cruce, harul și iertarea au venit prin restituire. Restituirea și pocăința, în acest caz, au cerut moartea a șapte dintre fiii lui Saul. Până când copiii lui Israel nu și-au recunoscut necredința și păcatul, puterea blestemului era liberă să îi distrugă.

DISTRUȘI ȘI RISIPIȚI

Aceleași principii sunt adevărate în viețile noastre. Până când nu le desființăm, influențele negative spirituale și blestemele generaționale au puterea de a aduce necazuri în viețile noastre. Metoda cea mai simplă de a le desființa este să ne supunem lui Dumnezeu. Leviticul 26:39-45 vorbește clar despre motivele pentru care copiii lui Israel erau "devorați" și "nimiciți" de către dușmanii lor, și anume "fărădelegile lor... și fărădelegile părinților lor. Își vor mărturisi fărădelegile lor ȘI fărădelegile părinților lor, călcările de lege pe care le-au săvârșit față de Mine și împotrivirea cu care Mi s-au împotrivit... Și atunci inima lor netăiată împrejur se va smeri și vor plăti datoria fărădelegilor lor.

Atunci Îmi voi aduce aminte de legământul Meu cu Iacov... și Îmi voi aduce aminte de țară... căci Eu sunt DOMNUL, Dumnezeuul lor".

Nu este voia lui Dumnezeu să fim pentru totdeauna victime neajutorate, supuși mâniei Sale sau răzbunării lui Satan. Nu trebuie să fim supuși păcatelor generațiilor trecute, blocați într-un transfer nevăzut al legăturilor și al morții. Isus Hristos ne aduce vești bune. El a venit să rupă tiparele distrugerii, prin mărturisirea acelor comportamente păcătoase în fața sfințeniei lui Dumnezeu. Isus dorește să depoziteze har în contul nostru. Când recunoaștem păcatele părinților noștri și ne căim pentru participarea la acele păcate, atât "cu voia cât și fără de voie", atunci reducem la tăcere argumentele lui Satan împotriva noastră și ne întoarcem la binecuvântarea celor care stau sub domnia lui Isus Hristos.

CREATURI ALE HARULUI ȘI MILEI

Când mărturisim păcatele din liniile de sânge generaționale și ne căim pentru ale noastre, harul și mila pot fi aplicate vieților noastre. Cuvântul spune că putem fi făpturi noi. Cele vechi s-au dus și toate lucrurile s-au făcut noi. Putem șterge datele înregistrate și să avem un nou început curăți, cerându-ne noua moștenire. Dumnezeu dorește să ne exercităm drepturile și privilegiile pe care le avem ca persoane răscumpărate. Promisiunea Sa este bună. Credința înseamnă a crede în ceva suficient de mult pentru a acționa conform acelui lucru. Credința noastră depozitează promisiunile lui Dumnezeu în bancă. Cererile de păcat și moarte au fost satisfăcute, plătite pe deplin, prin moartea Fiului preaiubit al lui Dumnezeu.

Noul Testament este valabil de la moartea lui Isus. Evrei 9:14-17 spune că acolo unde există un testament trebuie să fie și moartea celui care l-a întocmit. Ultima dorință și testamentul intră în vigoare doar după ce omul moare și nu are nici o putere atâta timp cât persoana este încă în viață. Isus a fost făcut Mijlocitor al noului legământ, pentru că moartea Sa a plătit datoria legată de primul legământ, făcând posibil ca "cei care au fost chemați, să capete veșnica moștenire" (Evrei 9:15). Cei care sunt chemați sunt toți cei care doresc aceasta, deoarece știm din 2 Petru 3:9, că Dumnezeu vrea ca nimeni să nu piară.

Prin moartea Domnului, ultima Sa dorință și testamentul Său au intrat în vigoare. Dumnezeu a putut să stabilească legal moștenirea Fiului Său. Aceasta l-a permis să rescrie vechiul testament al legii și al morții în noul testament al harului și al iertării. Harul și iertarea nu ne dau dreptul de a păcătui și nici nu ne sunt impuse. Noul Testament ne dă

ocazia să revendicăm o nouă moștenire a harului și a iertării, dar asemenea unui oricare alt testament, beneficiarul nu intră în posesia moștenirii până când nu și-o reclamă.

La fel ca în cazul oricărei moșteniri, beneficiarul este liber să aleagă a trata cu ușurință sau chiar a disprețui bunurile și darurile pe care alții le-au adunat pentru el. Fiii de predicatori și nepoatele de evangheliști pot arunca moștenirea lor divină, dacă aleg să o facă. Pe de altă parte, un suflet solitar, un orfan sau un proscris, care nu s-a născut cu vreun avantaj deosebit, poate ajunge pe primul loc dacă Îl va asculta pe Domnul. Decizia finală pentru intrare în posesia moștenirii stă în ascultarea exprimată prin atitudinea noastră.

PORTI, BUNICI ȘI PĂCATE GENERAȚIONALE

Bunicii sunt oameni ai căror copii au crescut și au la rândul lor copii. Ei sunt furnizorii încrederii familiale și a tot ce include aceasta. Acea încredere familială sau moștenire este trecută de la o generație la următoarea. Pentru că realizările și conturile fiecărei generații sunt trecute prin liniile de sânge de la o generație la următoarea, toate lucrurile bune și rele care le-au aparținut devin proprietatea copiilor lor. Tot ceea ce nu au putut lua cu ei este lăsat în urmă, la copii. Copiii lor devin administratori ai moștenirii pentru generația următoare.

PĂCATELE GENERAȚIILOR

În același fel în care avem o moștenire genetică și de bunuri materiale de la părinții noștri, primim și reflectăm și moștenirea lor spirituală. Acea moștenire spirituală este un amestec de trăsături bune și rele, tendințe și predispoziții. Natura și documentația pentru transferul moștenirii spirituale se găsesc răspândite prin tot Vechiul și Noul Testament. Nelegiuirea părinților este menționată în alte câteva locuri, pe lângă Exod 20:5. Iată-le: Exod 34:7; Leviticul 26:39; Numeri 14:18, 14:33, 16:27; Deuteronom 5:9; 2 Regi 21:21, 22:13; 2 Cronici 29:6, 34:21; Ezra 9:7; Neemia 9:2; Iov 21:19; Psalmul 51:5, 109:14; Isaia 14:21, 65:7; Ieremia 3:24, 14:20, 16:19, 23:27, 31:29, 32:18, 44:9; Plângerile lui Ieremia 2:11, 5:7; Ezechiel 2:3, 18:2, 18:19; Daniel 6:24, 9:16; Osea 10:9 și Matei 27:25. Toate fac referire la problema fărâdelegii generaționale și la durerea pe care aceasta o cauzează. E de la sine înțeles că acesta este un concept important pe care trebuie să îl înțelegem.

LEGĂTURILE NELEGIUIRII

Din aceste versete vedem că, în Vechiul Testament, Dumnezeu lasă să se înțeleagă clar nu numai că păcatele generațiilor trecute vor trece în viețile copiilor, dar și că acești copii poartă o responsabilitate pentru acele păcate. În unele privințe, e ca și cum le-ar fi comis ei înșiși. Printre multe pasaje care ne vorbesc despre păcatele generaționale se află și acela pe care DOMNUL îl pune în mijlocul celor 10 Porunci, probabil pentru ca să nu îl scăpăm din vedere. Acolo, în Exod 20:5, Se descrie pe Sine ca fiind "un Dumnezeu gelos, care pedepsească nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele."

Moștenirea negativă poate governa o paletă întreagă de detalii și poate acoperi un număr vast de situații. Predispoziția pentru dependență, rezistența slabă la perversiuni sexuale, tipare repetate ale abuzului și victimizării, înclinația spre dorință sexuală, mânia trecută de la tată la fiu, recurența misterioasă a accidentelor sau a bolilor, cancerul, sunt doar câteva din șirul nesfârșit al lucrurilor formate și afectate de moștenirile spirituale. Lungimea vieții bunicilor, ocupațiile lor, căsătoriile și istoriile de familie oferă nu doar importante informații despre comportamentul și starea spirituală a strămoșilor noștri, ci servesc ca și prezicători fideli ai viitorului nostru.

Dacă putem dezlega misterele de pe linia sângelui familiei noastre și dacă identificăm tiparele generaționale, vom fi mai bine echipați pentru a înțelege prezentul și pentru a ne pregăti pentru viitor. Deseori, descriem aceste tipare ca fiind coincidență, soartă, noroc sau accident. Accidentele nu sunt accidente și nu există coincidențe. De fapt, limba ebraică nu are nici un cuvânt echivalent pentru "coincidență". Aceasta ar trebui să ne spună ceva pentru relevanța "coincidenței" ca explicație pentru lucrurile de neexplicat care se întâmplă în viețile noastre.

Uneori, este dificil să descoperi secrete de familie și să găsești linii de familie pierdute, mai ales dacă a existat o adopție. Oamenii care au fost adoptați în copilărie sau care provin din familii amestecate și destrămate pot avea mari dificultăți în descoperirea mediului din care provin și a istoriei personale, dar acest fapt nu oprește ca păcatele părinților să se răsfrângă asupra copiilor. Moștenirea spirituală este un fapt scriptural bine stabilit, deși de foarte multe ori subestimat. Mentalitatea vestică și atenția selectivă, foarte preocupată de drepturile personale și oportunitățile egale în fața vieții, a libertății și a căutării fericirii ne

determină să nu fim de acord cu gândul diferențelor spirituale. Mulți oameni, mai ales în America, nu sunt conștienți de condiția lor spirituală, la fel cum nu sunt conștienți de istoria lor. Suntem atât de ruși de generațiile de dinaintea noastră încât știm foarte puțin despre viața lor fizică, fără să mai vorbim de trecutul lor spiritual. Putem asculta cu plăcere tradițiile orale interesante și comoara povestirilor transmise din generație în generație, nesuspectând informația bogată pe care acestea o oferă. Flirtăm cu nostalgia moștenirilor antice și valoroase de familie, dar nu reușim să ne vedem pe noi înșine ca o prelungire recentă a colecției de păcate ancestrale și secrete vechi.

AGURIDA

"Nu e corect!" De ce ar trebui să suferim noi pentru păcatele și secretele părinților noștri? Ezechiel face acest protest în discursul său despre vechea zicătoare cum că Israel obișnuia să descrie realitățile transmisei generaționale. Israel nu va mai avea nevoie să folosească proverbul: "Părinții au mâncat aguridă și copiilor lor li s-au strepezit dinții", pentru că Dumnezeu voia să planteze în ei o înțelegere mai fermă a responsabilității personale cu privire la acțiuni. "Iată că toate sufletele sunt ale Mele. După cum sufletul fiului este al Meu, tot așa și sufletul tatălui este al Meu. Sufletul care păcătuiește, acela va muri. Omul care este drept, care face judecată și dreptate,... care își abate mâna de la nelegiuire și judecă după adevăr,... care urmează legile Mele și păzește poruncile Mele, lucrând cu credincioșie - omul acela este drept și va trăi negreșit!" (Ezechiel 18:2-9). Putem face ceva în legătură cu blestemul generațional transmis de către părinții noștri, dacă alegem să trăim în integritate.

Cu toate că moștenirea blestemelor nu era corectă, a fost legală. Satan a câștigat toate premiile când l-a obținut pe Adam. Înțelegerea includea toată autoritatea lui Adam, mandatul său de a administra grădina Edenului cu tot ce conținea. Prin Ezechiel, Dumnezeu ne amintește de prerogativele noastre și de posibilitatea de a alege. El recunoaște transferul păcatelor asupra copiilor, până la a treia și a patra generație, dar indică și calea opririi a acestui transfer. Ezechiel 18 stabilește clar responsabilitatea personală, în timp ce recunoaște adevărul transmisei generaționale. Deși fiecare va muri sau va trăi cu consecințele alegerii pe care o face, nu putem trăi fără a recunoaște dispoziția spirituală în cadrul căreia facem acele alegeri.

Deși Dumnezeu clarifică faptul că acțiunile și alegerile noastre vor avea consecințe, acele rezultate pot fi diferite de ceea ce au experimentat părinții noștri. Nu suntem condamnați să trăim cu buzele schimonosite din cauza gustului acru al aguridei, doar pentru că părinții noștri au mâncat-o. De atunci și până acum, am aflat că nimic nu ne poate separa de dragostea lui Dumnezeu care este în Hristos Isus (Romani 8:35). Diavolul nu poate face nici o declarație absolută cu privire la mântuirea noastră. Fiecare are voință liberă. Dumnezeu dorește să înțelegem că soarta amară a părinților noștri nu trebuie să ne oblige să trăim sub aceleași legături, ci că El ne poate asigura o viață binecuvântată. Rezultatul final nu trebuie să fie dependent de alegerile celor de dinaintea noastră. Legătura lui Satan peste oameni este condiționată. Dacă oricine, oricând, va dori să urmeze poruncile Domnului, își poate obține libertatea.

Ușile deschise și avantajele pe care dușmanul le-a obținut în viețile noastre se pot schimba, în acord cu alegerile noastre. Firea veche este supusă stăpânirii lui Satan, deoarece omul vechi este servitorul lui Satan. Diavolul continuă să își revendice victimele prin legile moștenirii, dar acele legi sunt supuse unei legi mai înalte care declară că fiecare om este un agent moral liber și are libertatea să aleagă orice dorește. Noua noastră viață intră în funcțiune prin alegerea noastră de a servi unui nou stăpân, dar nu se oprește aici. Eliberarea Țării Promise nu a fost îndeplinită prin trecerea Iordanului sau prin căderea Ierihonului. Cooperarea cu lucrarea Duhului Sfânt începe printr-un proces de slăbire a legăturilor vechii naturi păcătoase, care ne eliberează de greșeala păcatului. Ca și în cazul Țării Promise, urmărirea libertății este fundamentală și face parte din desfășurarea vieții.

DESPRE MÂNTUIRE

Transferul nelegiuirii de la părinți la copii nu ne poate opri de la a fi mântuiți. Mântuirea este o tranzacție individuală între fiecare persoană și Domnul Isus Hristos. Nici un om nu va fi mântuit sau pierdut fără să-și fi spus cuvântul în această privință. Păcatele și legăturile generaționale ale nelegiuirii au, oricum, mai mult de-a face cu blocarea binecuvântărilor și rodnicia de după mântuire decât cu obstrucționarea mântuirii. Oricum, obstacolele care îngreșesc atât mântuirea cât și sfințirea noastră sunt prezente în moștenirile generaționale.

Alegerile noastre cu privire la conținutul și condiția moștenirii spirituale au tot atât de mult de-a face cu voința noastră pe cât are un

alergător în alegerea poziției de start într-o cursă. Atât libertatea cât și limitările ne-au fost afectate de moștenirea spirituală și nu fac decât să demonstreze puterea efectelor păcatelor de a fi transmise.

Deși moștenirile spirituale nu au nimic de-a face cu a fi mântuit sau nemântuit, predispoziția spre slăbiciune spirituală și tipare ale problemelor încep să contureze un tipar al vieții pentru binecuvântări și blesteme de care trebuie să ne ocupăm. Deși putem experimenta dificultățile părinților și ale bunicilor noștri, nu este automat determinat faptul că trebuie să acceptăm categoric acele condiții. Moștenirile spirituale și genetice creează avantaje și dezavantaje care nu au nimic de-a face cu libertatea noastră de a alerga într-o cursă. Ele se adresează doar ușurinței sau dificultății cu care se desfășoară cursa.

CONCLUZIA

Legăturile nelegiurii și păcatele generaționale nemărturisite continuă să ofere uși deschise pentru pătrunderea lui Satan în sufletul credinciosului. Acele păcate, deși nu sunt în mod necesar ale noastre, îi dau acces și intrare legală în viețile noastre, chiar dacă suntem credincioși creștini. Orice lucru sau loc care nu este curățat prin sângele Mielului poate fi un loc pentru dușman. Venirea la Hristos și recunoașterea păcatelor generaționale ca fiind lovituri la adresa sfințeniei lui Dumnezeu aduce curățirea terenului și ne eliberează de acele mandate ancestrale. Odată ce am îndeplinit recomandările lui Dumnezeu de a mărturisi păcatele generațiilor trecute, dușmanul nu își mai poate perpetua distrugerile. Dușmanul nu poate sta pe Pământul Sfânt spălat prin sângele Mielului și nici nu își poate menține întăriturile în domeniile care au fost răscumpărate prin mărturisire și pocăință.

Sângele Mielului și crucea contrabalansează viața umană. Autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu și mântuirea prin cruce, aplicate condiției unei inimi umane, îi va elibera pe bărbați și femei, indiferent care le-ar fi condiția. Avantajul de a înțelege puterea moștenirii spirituale vine din Cuvânt, dar nu trebuie să devină niciodată un sfârșit în sine. Adevărul, aplicat cu înțelegere și onestitate condiției inimii creează noi avantaje și oportunități pentru viața din belșug pe care a promis-o Isus.

ANTECEDENTE MEDICALE

Moștenirile spirituale sunt la fel de adevărate pentru experiența și natura umană precum distincțiile fizice înregistrate în ADN. Lumea spirituală și cea fizică a experienței par a fi paralele, după cum se poate

vedea reflectat în câmpul medical. Urmărirea istoricului bolilor din familie este o practică obișnuită în diagnosticarea problemelor fizice. Pacienților li se cere să își amintească boli similare, din trecut sau prezent, la alți membri ai familiei. Răspunsul la întrebări cu privire la istoricul medical poate proba prezența unor boli din trecutul familiei și ajută la stabilirea diagnosticului. Dar aceasta, oricum, nu oferă și tratamentul.

Deși moștenirile biologice sunt adesea văzute ca fiind rigide și greu de schimbat, schimbările în moștenirea spirituală pot fi făcute cu mai multă ușurință. Legăturile păcătoase ale nelegiurii, care ne-au legat de distrugerea și moartea din trecut, pot fi rupte. Nu suntem predestinați și sortiți eșecului și nici imobilizați în legături fără remediu. Efectele ruperii acelor legături spirituale sunt adevărate. Ele pot fi simțite în spiritul și sufletul celui individ, până la experimentarea vindecării fizice, legate de restaurarea spirituală.

Membri unei familii și-au căutat arborele genealogic pe Internet și au aflat că provin din sânge regal. Problemele de stomac pe care le aveau mergeau înapoi cu patru generații, până la un bunic european, care avusese blocaje intestinale și dureri cronice. Am tratat problema lor ca pe un atac spiritual și i-am dezlegat pe fiecare de minciunile care îi legaseră de durere. După mai multe ședințe, unul dintre ei a raportat o îmbunătățire vizibilă în aria abdominală și dispariția durerii, iar altul a experimentat o scădere a nivelului durerii.

O altă femeie a experimentat nu doar tiparele slăbiciunilor fizice similare cu cele ale tatălui și ale bunicului său, dar și predispoziția spre accidente grave de mașină. Suferea constant și avusese numeroase intervenții chirurgicale pe urma unui accident din urmă cu 10 ani. Continuau să apară complicații la vindecarea piciorului stâng, piciorul la care a avut probleme și bunica ei. Tatăl său își rănise de asemenea piciorul într-un accident de mașină. Atât tatăl cât și bunica femeii avuseseră numeroase accidente de mașină pe parcursul vieții. Multe dintre ele fuseseră grave și erau în legătură cu consumul de alcool. Toți trei experimentaseră complicații de circulație a sângelui și formarea de cheaguri în urma accidentelor. Dușmanul își mutase întăritura dintr-o generație în următoarea, folosind aceeași metodă de distrugere și la tată și la fiică. Când ne-am rugat împotriva legăturii pe care dușmanul o obținuse pe linie generațională, ea a observat o îmbunătățire notabilă la circulația sângelui în picior și o îmbunătățire aproape instantanee în răspunsul la tratament.

Deseori, când durerea este misterioasă și nu răspunde la intervenții medicale, este bine să suspectăm și să căutăm posibilitatea unei origini spirituale. Simptomele unui stomac sensibil și un temperament agitat, neliniștit se găsesc de obicei împreună. Mânia însoțește adesea artrita și inflamațiile. Studiile au arătat o corelare între mânie, celula T și cancer. Anumite condiții fizice și emoționale par a merge împreună și, de multe ori, situația emoțională este forța de bază care menține și boala fizică.

Durerea este răspunsul fizic la multe maladii spirituale. Îmbunătățirea condiției fizice are loc adesea atunci când minciuna care ține persoana în legături emoționale este îndepărtată. Păcatul începe ca un gând și este susținut de voință. Apoi își croiește calea în corpul gazdei precum un cancer, până când va fi devorat viața fizică și cea spirituală. El subminează vitalitatea tuturor nivelelor existenței noastre, răspândindu-și distrugerea până dincolo de noi, victimizând până și copiii noștri, născuți sau încă nenăscuți.

Domeniul medical ne învață că multe lucruri pot fi transmise și prevăzute prin sânge. Durerile fizice, bolile mentale și dependențele pot începe ca maladii ale sufletului. Prezența lor poate fi întâlnită la generațiile trecute și poate fi la fel de ușor identificată ca și ADN-ul în sânge sau imaginile mentale în creier. Maladiile sufletești apar primele și dacă rămân necontrolate, pot crea tipare chimice ale bolii și ale deteriorării care vor distruge corpul.

Este timpul ca biserica să recunoască adevărul puternic pe care Dumnezeu ni l-a dat în Cuvântul Său, nu doar pentru a explica fenomenele spirituale, ci și pentru a ne oferi remediul pentru bolile fizice. Putem vedea aceasta în lucrarea lui Isus de iertare și de vindecare fizică a paralizicului care a fost adus de patru prieteni ai săi, în Marcu 2:1-12. În final, cauza care stă la baza suferinței (demon sau a boală fizică) poate fi de mică importanță, pentru că Isus este răspunsul la ambele. Scriptura folosește eliberarea și vindecarea în mod interșanjabil, având referințe în care eliberarea este descrisă ca vindecare, iar vindecările sunt îndeplinite prin eliberare.

Biserica ar trebui mai degrabă să își asume responsabilitatea de a trata persoana ca un întreg decât să se lase prinsă într-un conflict semantic sau să simtă presiunea de a deveni o agenție de servicii sociale. Fragmentarea oamenilor, trimiterea lor la specialiști nu face decât să îi frustreze și să le întârzie vindecarea. Isus se ocupă de întreaga persoană și caută restaurarea fiecărui aspect al vieții.

MOȘTENIRI GENETICE SAU MEDIUL ÎNCONJURĂTOR

Oamenii de știință și psihologii au dezbătut decenii la rând problema influențelor predominante care ne conturează viața. Unii gânditori susțin că suntem ca o foaie de hârtie albă, tabula rasa, în timp ce alții insistă că am fi produsul mediului înconjurător. Alții conchid că suntem un organism biologic, un produs al moștenirii ereditare și genetice. Chiar dacă o părere ar prevala asupra celeilalte, ce am rezolva? Biblia descrie problema noastră ca fiind o combinație a nelegiuirii ereditare și a unui mediu mai puțin decât ideal. Crescătorii de porci au știut adevărul timp de secole. Putem scoate porcul din mocirlă și să-l gătim pentru târg. Putem să îi vopsim unghiile și să îl pudrăm cu talc, dar în momentul în care îl lăsăm în voia lui, se va tăvăli din nou în mocirlă. Fizic, putem scoate porcul afară din mocirlă, dar nu-i putem schimba mentalitatea. Nici schimbarea mediului înconjurător și nici educația nu pot convinge porcul să aleagă un stil de viață mai sofisticat.

PĂCATUL PERSONAL

Pe lângă deschiderile moștenite pentru demonic și punctele vulnerabile transmise prin păcatele generaționale, putem crea singuri uși și puncte de intrare. Multe dintre predispozițiile și dificultățile care ne ies în cale sunt înrăutățite prin alegerea noastră de a crede minciuni și de a păcătui. Mulți dintre noi, care L-am acceptat pe Isus Hristos ca Salvator, ne luptăm încă să experimentăm puterea transformatoare de viață a Duhului Sfânt. Umblăm în nehotărâre și lipsă de satisfacție, deși încercăm din greu să Îl servim pe Dumnezeu. Luăm startul spre cer, dar părem a fi încă legați de iad. Pornim spre Dumnezeu doar pentru a fi trași înapoi pe un făgaș care ne ține într-o poziție de necredință pasivă. Puteți vedea în viețile voastre tipare ale pierderii, ale comportamentului sau ale disfuncțiilor care se mută de la o generație la alta? Haideti să facem un pas mai aproape.

Prin ce se distinge familia ta?

Onestitate	Integritate
Instabilitate psihică	Control / Manipulare
Perversiuni sexuale	Gelozie
Atitudini competitive	Agresiune
Izbucniri de mânie	Dependență chimică
Generozitate	Minciună

Zbierete
Dragoste de Dumnezeu

Apropiere

Ce fel de lucruri a experimentat familia ta?

Divorț	Avort
Vrăjitorie	Creștinism
Deficit de atenție	Sarcină în afara căsătoriei
Abuz	Succes
Sărăcie	Ghinion
Rivalitate între frați	Favoare
Ranchiună	Moarte timpurie
Probleme de sănătate repetate	

Ai văzut aceste tipare începând să se repete în copiii tăi? Sunt membrii familiei tale deschiși și calzi, sau secretoși și reci? Poate îți pui întrebarea ce importanță au aceste lucruri. Ce legătură are favoarea sau moartea prematură cu moștenirea spirituală?

Cărțile Levitic și Deuteronom enumeră multe căi prin care diavolul încearcă să ne asalteze, să colecționeze păcatele nemărturisite și să facă operaționale blestemele în viața noastră. Deuteronom 27 și 28 conține o listă lungă de păcate specifice și blestemele pe care acestea le atrag. Diavolul marchează aceste ofense ca o pistă falsă și le folosește pentru a continua să își revendice dreptul asupra noastră, pe măsură ce ni se opune și încearcă să ne împiedice în noua noastră umblare.

Singura cale de a scăpa de acuzațiile și atacurile sale violente de distrugere este să-i răspundem cu adevărul și umilință. Răspunzând întrebărilor de mai sus cu sinceritate, vom câștiga cu siguranță un punct de unde să începem urmărirea dușmanului și localizarea deschiderilor de care se folosește pentru a pătrunde în viețile noastre. Nu îl putem convinge pe diavol să aibă milă. Nu putem dialoga cu el și nu ne putem aștepta la privilegii speciale. Singura cale de a ne elibera din strânsoarea diavolului este să mărturisim și să ne căim de acele lucruri pe care el le folosește pentru a ne răni și pentru a fura de la noi. Singurul lucru legal, capabil să înlăture petele păcatului și legăturile, este sângele Mielului lui Dumnezeu, sacrificat pentru păcatele lumii, sânge pentru sânge. Doar sângele Lui poate anihila lucrarea îngerului distrugător din viața noastră.

NEGAREA

Până când nu vom cunoaște și nu vom admite prezența unei tumori cancerigene, nu vom face pașii necesari și care ne stau la dispoziție pentru a-i îndepărta prezența aducătoare de moarte din viața noastră. Același lucru este adevărat și pentru condiția noastră spirituală. Mulți creștini, învățați să accepte o versiune super simplificată a harului și a sfințirii, nu vor pricepe nevoia de a intra în acțiune pentru a-i rezista diavolului în mod deliberat. Credem că o dată ce suntem creștini nu ar mai trebui să avem probleme cu pofta, sau mânia, sau gelozia. Negăm condiția prezentă și realitatea sufletului și ne consolăm cu o minciună cât putem de mult. Trecutul este trecut, deci să-l lăsăm în pace, gândim noi. Gândirea la modul "aș vrea" și negarea, doar îi dau mai mult timp dușmanului de a-și întări strânsoarea asupra noastră. Noi furnizăm ignoranța iar el furnizează energia de a continua luarea în posesie a împărăției din noi.

Dacă continui să te plimbi prin Chicago nu ești afară din Chicago. Dacă încă suferim de pe urma efectelor sentimentului de vinovăție, dacă suntem copleșiți de nevoia de a bea, sau dacă ne luptăm cu tentația dorinței, nu suntem încă liberi de aceste lucruri. Dacă suntem dispuși să ne împăcăm cu activitatea dușmanului în viața noastră, el va profita. Dacă ne mulțumim doar să-i facem față, ne va fi greu să acceptăm remediul. Dacă nu ne luptăm cu dușmanul și dacă nu recuperăm ce este al nostru, el nu ne va înapoia nimic de bună voie. Lăsăm parametri vechiului comportament să dicteze mărimea coliviei noastre mai degrabă decât să îmbrățișăm o nouă viață cu Hristos. Ușile lăsate deschise de fosta generație ne fac să răcim pentru că stăm în curent. Ba mai rău, leul care rage și caută pe cine să înghită, este flămând și a ieșit la vânătoare și îi este mult mai ușor să intre pe o ușă deschisă decât prin una închisă. Negarea faptului că avem o problemă nu face decât să țină ușa deschisă, lăsându-ne la îndemâna leului.

Când el este în control, ne mai mirăm de ce familiei noastre și nouă ni se întâmplă lucruri rele? O privire în spatele scenei vieții lui Iov este suficientă pentru a ne convinge de originea asaltului asupra noastră (vezi Iov 1 și 2). Domnul vieții Și-a răspândit lumina adevărului în inimile noastre, pentru a scoate la iveală lucrările ascunse ale întunericului. Dacă alegem să nu luăm în seamă adevărul Său, vom rămâne în întuneric. Negarea unei probleme sau permisiunea ca ea să rămână nerezolvată o face să crească și să devină mai puternică.

Recunoașterea adevărului și renunțarea la negare pot fi jenante pe moment, dar ieșirea la lumină și mărturisirea adevăratei naturi a condiției noastre sunt esențiale pentru o nouă viață. Așa cum o operație este, pe moment, neconvenabilă și neplăcută, în final este singura soluție medicală satisfăcătoare pentru o tumoră cancerigenă.

Mărturisirea greșelilor este o rupere a negării. Biblia spune "Mărturișiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați" (Iacov 5:16). Mărturisirea înseamnă recunoașterea păcatului. Vindecarea se poate referi la emoțiile noastre, la spirit, la relații, sau la trupul nostru. Vindecarea, în orice domeniu, cere să rezolvăm problema păcatului. Mărturisirea este o artă aproape uitată în lumea vestică. Suntem învățați să rămânem tari, să nu admitem niciodată când greșim, pentru ca oponentul nostru să nu câștige din asta. Ca rezultat, purtăm timp de ani de zile, sau toată viața, dureri și poveri de care puteam scăpa în câteva minute, ore sau zile dacă ne-am fi mărturisit participarea la ele.

De ce ar suferi cineva toată viața de dureri de cap, dacă soluția poate fi atât de simplă precum mărturisirea păcatelor și a necredinței generațiilor trecute, cum e prescris în Levitic 26:39-40? De ce am alege să trăim în durere și eșec, când viața de fapte noi în Hristos, experimentând plinătatea păcii Sale este atât de simplă, prin trăirea în iertare și în credință adevărată? Suferința oamenilor pentru ceea ce nu ar trebui, este incredibilă. Energia și productivitatea pierdută în împărăție este dincolo de orice calcule. Refuzăm remediul simplu al pocăinței și al ascultării, căutând în jur altceva care să ne elibereze de nemulțumire. Rătăcim în erorile noastre, căutând pe cine să învinuim. Spunem că suferința noastră este din vina lui Dumnezeu, sau că copilăria noastră înjosită sau o biserică plină de ipocriți sunt de vină pentru că nu ne este mai bine și nu putem experimenta făptura nouă promisă de Dumnezeu.

CUVINTELE

"Ciomegele și pietrele îmi pot rupe oasele, dar cuvintele nu mă pot răni" este o altă minciună atractivă pe care îi place diavolului să o folosească. Cuvintele nu numai că mă pot răni, dar sunt chiar destul de puternice pentru a mă ucide. Prin cuvântul rostit, universurile au fost create și viața a luat ființă. Cuvântul a fost tot ceea ce Dumnezeu a folosit pentru a crea lumile și sistemele lor! Biblia spune că "viața și moartea sunt în puterea limbii" (Proverbe 18:21). Iacov ne avertizează că limba este "un foc, este o lume de nelegiuiri" (Iacov 3:6). Prin

cuvinte mici se aprind focuri mari. Cuvintele spuse despre noi sau adresate nouă direct, de către alții, sunt o forță creativă, care fie ne binecuvântează, fie ne blestemă. Și totuși, mulți dintre noi nici nu ne gândim, nu ne întrebăm cum afectează cuvintele noastre pe cel care le recepționează. Părinții se află într-o poziție deosebit de influentă când e vorba de cuvinte, din cauza relației lor cu copilul. Biblia spune că cuvintele potrivite sunt ca merele de aur așezate în coșulețe de argint. Cuvintele pot fi atât de frumoase și constructive, pe cât pot fi de mortale și devastatoare.

Folosim cuvintele pentru a construi propoziții și identități. Când oamenii puternici din viața mea folosesc cuvinte adevărate pentru a mă descrie și le spun cu dragoste, atunci eu cresc (Efeseni 4:15). Când sunt minciuni, ele taie și mă leagă. Prea adesea, nu suntem capabili să discernem adevărata natură a cuvintelor ce ni se spun, și este dificil pentru mințile noastre să interpreteze mesajul pe care aceste cuvinte îl aduc. Mesajele cu dublu înțeles provoacă confuzie și durere; învâluie adevărul într-un asemenea mod încât ne este greu să știm care sunt intențiile persoanei respective, ori ce încearcă să spună. Dacă ne este teamă să vorbim deschis, să ne exprimăm pe față sentimentele, atunci învâluim cuvintele în sarcasm și gestică. Atașăm o negare cuvintelor noastre cum ar fi formula "Glumeam doar!", atunci când exprimăm o plângere sau acuzație serioasă. Ascultătorul nu știe ce să creadă și nu poate răspunde corect.

La început ca și copii, pentru că nu putem discerne clar natura cuvintelor, fie că ele spun adevărul sau minciuni, le primim pe toate în sufletul nostru. Le tratăm cu reverență, ca fiind legitime și îl onorăm pe vorbitor, de obicei un părinte, ca și cum ar fi Dumnezeu. Le înghițim, nesuspectând vreodată că am putea înghiți otravă. Vorbele rostite nouă sau despre noi devin o parte din sufletul, spiritul și sinele nostru, la fel cum o mâncare pe care o asimilăm devine parte a țesuturilor noastre. Vorbele rostite astfel, au puterea de a deveni parte din noi înșine, devin o ramă în care ne agățăm propriile imagini, idei și identitatea personală.

Multe dintre credințele și conceptele noastre sunt formate în timpul copilăriei. Interpretarea experiențelor copilăriei formează baza pentru interpretarea experiențelor ulterioare. Ca adulți, continuăm să le folosim pentru a defini pericolul și pentru a ne descrie pe noi în fața altora și în fața noastră înșine. Părem să acceptăm impresiile și credințele copilăriei fără a le sorta mai târziu, pentru a determina cât de demne de încredere sunt. Niciodată nu reușim să le separăm pe cele adevărate de cele false.

Ca și credincioși, Cuvântul lui Dumnezeu ne poruncește să vorbim un cuvânt "bun, pentru zidire" în Efeseni 4:29.

Curând, cuvintele care au fost rostite peste noi devin cuvintele pe care noi înșine le rostim peste noi. Perceperea sinelui, observând și învățând despre mine prin ceea ce fac, este un sistem circular de învățare care tinde să mă țină blocat într-un sistem de erori personale, care vor deveni profeții autoîmplinite. Am crezut minciunile altora și am devenit derutat din cauza erorilor și a înșelăciunii acestora. Dacă cuvintele rostite peste mine sunt pozitive, ele se numesc binecuvântări. Dacă cuvintele rostite peste mine sunt negative, ele devin un blestem. Nu contează dacă eu le spun sau dacă le spun alții. Cu cât le aud mai des, cu atât ele devin mai familiare. Cu cât sunt mai familiare, cu atât ne vine mai ușor să le credem.

Cuvintele creează convingeri și convingerile creează acțiuni. Poate că nu am auzit blestemul rostit decât de două ori, sau poate că aceasta a fost în urmă cu mult timp, dar puterea pe care el o are asupra mea poate fi la fel de mare ca în prima zi în care a fost rostit. În timp, fac munca distrugătorului, prin repetarea acelor cuvinte aspre, care mă condamnă ori de câte ori eșuez în ceva. Pârâșul fraților a reușit să mă convingă, prin cuvintele celorlalți, de lipsa mea de valoare și de neputința de a fi iubit. Nu va lua mult timp până când eu însumi îmi voi repeta cuvintele pe care le-am auzit despre faptul că nu sunt dorit și mi le voi putea repeta singur.

JURĂMINTE

Dacă dușmanul nu este capabil să ne rănească prin durere și ofensă, atunci va folosi altă trăsătură a sa, adică "cursa cuvintelor și metoda de a ne face sclavi". Dacă suntem suficient de înțelepți pentru a respinge minciunile rostite peste viețile noastre de către alții, s-ar putea ca totuși să facem greșeala de a reacționa în direcția opusă, prin încheierea unui jurământ. De câte ori nu am spus: "Niciodată nu îmi voi trata copiii astfel", "Niciodată nu voi lăsa un alt bărbat să se apropie de mine", "Niciodată nu te voi lăsa să știi ce simt", "O să intru în mormânt urându-te", sau "Niciodată nu o să-ți mai vorbesc"? Declarăm lucruri de genul: "O să-ți arăt eu ție", "O să fiu chit cu tine", sau "Crezi că sunt rău acum, dar îți voi arăta eu ce înseamnă răul". Câți oameni, în încercarea de a-i face pe alții să plătească, nu sfârșesc prin a fi ei înșiși combustibilul pentru focul care speră că le va arde dușmanii? Câte fete nu sunt chit cu tații lor trăind în promiscuitate și rămânând însărcinate?

O tânără drăguță de 14 ani a ajuns periculos de aproape de a fi ucisă, datorită unui plan prost întocmit de a fugi de acasă. Era mânioasă pe tatăl ei pentru că acesta încerca să îi spună ce să facă, pedepsind-o să stea în casă. Împreună cu o prietenă, pornise pe străzile unui cartier mare al orașului. Căutau droguri și ceva distracție, dar au sfârșit prin a fi violate.

O altă cale prin care cuvintele se întorc împotriva noastră este autocondamnarea. Cuvinte precum: "Mă urăsc pe mine însumi, sunt urât, sunt gras, nu sunt bun de nimic, sunt prost" devin arme mortale în mâna dușmanului. Aceste cuvinte devin jurăminte care încep să opereze automat în viețile noastre. Fie că știm sau nu, devin factori de motivație tăcuți, dar puternici în viețile noastre. Jurămintele sunt cuvinte puternice, rostite pentru a contraataca alte cuvinte puternice, dar cuvintele sunt cuvinte și au puterea de a aduce viața sau moartea.

În mai multe ocazii au venit la mine oameni cu cazuri grave de ură față de sine. Ei recunoșteau că doriseră să moară și recunoșteau că au încercat să își ia viața. "De sute de ori am dorit să mor. Orice ar fi mai bun decât această durere". Cu cât dorim mai mult moartea, cu atât mai mult ne oferim pe noi înșine ei. De fapt, moartea poate începe să ne revindică printr-o ruptură în sistemul nostru imunitar, deschizându-ne spre infecții și boală, accidente fatale, sau spre o devitalizare generală și pierdere de energie.

Potrivit dicționarului Webster, jurămintele sunt cuvinte de promisiune prin care o persoană "se leagă de o acțiune, serviciu sau condiție". Jurămintele sunt uneori promisiuni neatente care apar într-un moment de criză. Cuvintele și condamnările rostite la repezeală își cer plata. Lumea pe care tocmai am creat-o se așează peste sufletul și spiritul meu asemeni unei cețe monstruoase, care face ca totul să arate în culori maronii, și stricat. Eclesiastul 5:2-5 vorbește despre seriozitatea unui jurământ și despre ușile deschise de acesta, prin care devenim datornici. Vai de cel ce este dator diavolului!

Jurămintele sunt spuse uneori la disperare, ca niște eforturi negociative de a obține ceea ce simțim că nu putem realiza prin noi înșine. Promitem, invocând puterea lui Dumnezeu sau a unui demon, aducând pe altar orice e necesar pentru a obține ceea ce dorim. Consimțim la unele stipulații și condiții uneori înfiorătoare! Așa cum materialul din codul genetic dictează direcția vieții biologice, jurămintele, odată puse în mișcare, încep să controleze inconștient și să influențeze cursul vieții

noastre spirituale și emoționale. Rezultatele care răsar din aceste jurăminte formează tipare și răspunsuri previzibile.

Jurămintele și promisiunile inițiază tipare și cerințe nu numai în viața persoanei care le-a făcut, ci și în generațiile următoare. Aceste tipare pot fi observate repetându-se într-o familie timp de generații. Jurămintele și blestemele pot deține cheia ciclurilor misterioase ale distrugerii, ghinionului, accidentelor și pierderilor care continuă să nenorocească anumiți indivizi. Multe din aceste tipare reapar adesea la aceleași vârste, sau în perioade aproximativ similare și în aceleași locuri unde au apărut la generațiile trecute.

JURĂMINTELE ȘI NEIERTAREA

Jurămintele făcute la mânie și din răzbunare poartă cu ele în plus și focul neiertării. Mânia, răzbunarea și neiertarea formează o cale convenabilă pentru ca diavolul să intre în viețile noastre. Deoarece el se poate mișca doar în domeniile unde au rămas păcatul și necurăția, neiertarea este ca pavajul așezat pe o șosea, pentru ca diavolul să poată intra în viețile noastre. Păcatul nemărturisit este obiceiul lui Satan. Când facem jurăminte născute din ură și scăldate în mânie, răzbunarea și gelozia preiau controlul. Tocmai am deschis uși în mod inconștient și am creat un mediu perfect pentru adversarul nostru.

De multe ori, în vulnerabilitatea noastră, simțim nevoia de a ne autoproteja. Suntem tentați să ținem de mânie și de neiertare ca și cum ne-ar fi cei mai buni prieteni. Cuvinte și jurăminte precum "Nu voi mai lăsa niciodată pe un bărbat să se apropie de mine", sau "Nu le voi permite părinților să intre în viața mea pentru că vor încerca să o controleze" devin lucruri obișnuite. Jurămintele noastre de "a-i face să plătească" devin închisorile în care ne trezim închiși. Ne ascundem în spatele mâniei și credem că având o atitudine dură de intimidare va ține lumea la distanță. Nu prea realizăm faptul că exact puterile pe care le folosim pentru a ne proteja sunt gardienii închisorii care ne țin în legăturile pe care le disprețuim.

IERTAREA

Iertarea este cheia pentru a rupe strânsoarea păcatului, fie că este vorba de atrocitățile abuzului comis împotriva noastră, fie că este vorba de jurămintele pe care le-am rostit noi împotriva altora. Iertarea ne eliberează de judecata pe care am făcut-o asupra altora și ne eliberează și de judecata care este făcută asupra noastră. Legea spune că vom

culege ceea ce semănăm. Dacă am semănat ură, neiertare, judecată și mânie în viețile altora, atunci vom culege ură, neiertare, judecată și mânie. Acesta este înțelesul cel mai simplu al cuvintelor "Nu judecați ca să nu fiți judecați" din Matei 7:1. Până când nu iertăm, drumul nostru este pavat cu păcat. Păcatul întotdeauna îi dă diavolului acces spre noi și îi permite să ne exploateze viețile.

Ruperea unui jurământ se face prin procesul invers prin care am făcut un jurământ. Inversarea e simplă, justă și funcționează pentru că se bazează pe legea reciprocității și a corectitudinii. Cuvintele rostite pentru a rupe blestemul sau pentru a desființa jurământul sunt la fel de puternice ca cele prin care jurământul a fost făcut. Trebuie să ne căim de păcat, să ne retragem dreptul de a judeca și să lăsăm la o parte nedreptatea care a format și a alimentat jurământul de la început. Dacă simțim că nedreptatea ce ni s-a făcut este o plângere validă, ne putem preda cazul Înaltei Curți a Universului, unde Isus Hristos stă pentru a-i judeca pe cei vii și pe cei morți. Putem fi siguri că nici o nedreptate, ofensă, sau rău făcut deliberat nu va scăpa nepedepsită și neîndreptată în Curtea Sa.

ABUZUL ȘI TRAUMA

O altă cale prin care dușmanul câștigă intrare în viețile noastre este prin abuz și traumă. Marile presiuni fizice sau emoționale, când sunt infiltrate și absorbite de sufletul uman, de corp sau de spirit creează găuri în zidurile protectoare ale vieții noastre. Spărturile permit tuturor relelor să se năpustească înăuntru. Multe dintre deciziile luate în timpul unei crize sau traume nu se bazează pe Scriptură, ci pe supraviețuire. Ne simțim incapabili să pornim la acțiune. Frica și teroarea ne supun voința și se ridică în acel moment pentru a capta inima, cu scopul de a rămâne acolo toată viața.

Tactica favorită a dușmanului este aceea de a pune întrebarea: "Unde era Dumnezeu atunci?". Oarecum, a-L face pe Dumnezeu să arate ca un tip rău constituie o distragere eficientă și o tactică inteligentă, prin care suntem atrași dinspre adevăr pe un drum lăturalnic. Duhurile mincinoase ne umplu mințile și inimile cu întrebări despre bunătatea lui Dumnezeu și ne lasă plini de ranchiună, amărăciune și fără speranță. E avantajos să îndepărtăm atenția de la diavol și de la minciunile lui și să ne focalizăm pe credințioșia și dragostea lui Dumnezeu.

Traumele și tragediile vin sub multe forme. Unele au loc în mod natural, în timp ce altele sunt trimise cu un scop anume. Traumele

obișnuite pot include accidente, moarte, pierderi, întreruperi neexplicate ale siguranței și rutinei și dezastre naturale și financiare. Numim "accidente" multe din aceste atacuri asupra vieților noastre, aceasta însemnând că nu există nici o cauză sau motiv particular pentru ceea ce s-a întâmplat. Conform versetului din Proverbe 26:2, toate lucrurile au o cauză. Când acceptăm evenimentul și realizăm prezența sa în viețile noastre, nesuspectând că a fost generat de un dușman, nu ne opunem. Diavolul folosește acceptarea noastră pasivă și ignoranța pentru a intra într-o arie expusă ca să își stabilească acolo minciuna și să înființeze o întăritură.

Trauma care ne este impusă în mod deliberat este tactica lagărului de concentrare a lui Satan pentru a ne distruge. El profită de condiția noastră slăbită pentru a se impune. Își perpetuează răul pe care l-a făcut spunându-ne minciuni despre inocența noastră sau ne înșală cu privire la libertatea noastră. Le spune unor victime că este vina lor, iar altora le spune că oamenii le sunt datori. Promovează controlul și manipularea în unii și autocompătimirea în alții. De fiecare dată când ascultăm sfatul diavolului în reacția față de abuzul și răul ce ni s-a făcut, îi facem și mai mult loc să lucreze spre distrugerea noastră. Păcatul și răul, dacă sunt lăsate neverificate de adevăr și de căință, vor forma o avalanșă care ne va îngropa sub nămeții durerii, care ar putea sfârși prin a ne lua viața. Odată ce dușmanul a intrat undeva, îi place să rămână acolo. Începe să își instaleze rezidența în viețile noastre, complotând deja împotriva urmașilor noștri inocenți, încă nenăscuți, care așteaptă în camera de alături.

LEGĂTURILE SUFLETEȘTI ȘI LOIALITATEA PENTRU RELAȚIILE DISFUNȚIONALE

Legăturile sufletești sunt sclavii neevlavioase sau legături făcute între doi oameni. Dumnezeu ne unește în relații, dar diavolul ne conduce înspre sclavie. A avea o legătură peste suflet este ca și cum ai avea două semnături pe același contract. Nu suntem complet liberi să cumpărăm, să vindem sau să facem o tranzacție de afaceri fără aprobarea și cooperarea celeilalte persoane. Dumnezeu ne vrea liberi pentru a-L urma, indiferent de cine ar fi sau nu ar fi de acord cu aceasta. Legăturile peste suflet sunt formate prin abuz sau prin violarea legilor lui Dumnezeu. Orice bulevard care nu este curat și legal în ochii lui Dumnezeu, poate deveni o șosea nesfințită pe care dușmanul poate circula. El merge pe drumul păcatului și își leagă victima în durere.

Legăturile sufletești sunt menținute prin control demonic și restricționează libertatea ambelor persoane. Chiar și relațiile de care Dumnezeu vrea să ne bucurăm pot deveni abuzive și nesănătoase dacă păcatul este prezent. Legăturile părinte/copil, soț/soție și frate/soră pot deveni sclavie când abuzul, perversiunea sexuală și cruzimea sunt prezente.

Legăturile sufletești sunt rupte prin recunoașterea părții noastre de păcat care îi dă diavolului acces la ele și prin eliberarea celeilalte persoane de legătură prin iertare. Deseori, eu conduc persoanele spre a spune verbal că "dau înapoi partenerului acele părți pe care mi le-a dat mie și iau înapoi acele părți din mine pe care eu le-am dat". Apoi îi cer lui Dumnezeu "să mă facă una cu mine însumi și împăcat cu El". După ce legătura a fost tăiată, cereți Domnului să aplice sângele Lui pe orice rană pentru o vindecare rapidă.

PUTEREA CRUCHI DE A ANULA VECHEA MOȘTENIRE

Ne considerăm norocoși să moștenim o mare sumă de bani, un aspect plăcut, sau un intelect ascuțit, dar deseori trecem cu vederea importanța moștenirii primare, poziția noastră spirituală față de binecuvântare. Eșuăm în a recunoaște puterea pe care o are această moștenire spirituală de a descrie puterea și vulnerabilitățile din punctul de plecare cât și potențialele probleme care le-am întâlni pe drum. Am face bine să luăm în considerare conceptul de moștenire, fiind atenți să nu confundăm această idee cu doctrina predestinării sau a fatalismului. Trebuie să ne amintim că pentru credincios, toate lucrurile au fost justificate la crucea lui Isus Hristos, inclusiv orice moștenire spirituală negativă, ușile deschise sau întăriturile demonice. Prin moartea lui Isus Hristos vechea datorie a fost satisfăcută, conturile au fost plătite și oricine dorește poate avea o nouă moștenire prin nașterea din nou în Isus Hristos. Doar crucea și puterea regenerării pot afecta semnificativ și pot schimba moștenirea păcatului. Ca și în domeniul natural, moștenirea nu este bazată pe merite, deși uneori este ajustată meritelor, ci ne parvine pe baza relațiilor cu binefăcătorul nostru. Moștenirile spirituale nu se bazează pe faptul că Dumnezeu ne-ar datora ceva, ci se bazează pe relația noastră cu Fiul Său. Un sclav sau un om care nu a intrat în familia lui Dumnezeu prin adopție este lăsat să se descurce cu propriile sale resurse. Eforturile personale de a atinge neprihănirea în procesul de sfințire doar îl vor obosi pe cel care încearcă să devină prin puterile sale un om mai bun. Oricum, noua noastră moștenire în Isus

Hristos ne face moștenitori ai tronului și coproprietari cu El în Împărăția care va veni. Ea nu poate fi câștigată sau cumpărată, ci trebuie primită pe gratis, în același spirit în care a fost oferită.

CAPITOLUL ȘAPTE

TIPARELE ȘI PREVESTIRILE

PROGRAMAREA ÎNȚĂLĂ ESTE TIPARUL

Istoria fizică și spirituală a rudelor, în special a celor de sânge, relevă natura și valoarea moștenirii noastre și descriu tiparul viitorului nostru. Un computer lucrează după programarea inițială dacă nu este făcută o comandă specifică pentru a schimba și redirecționa operațiunea.

Mulți dintre cei care L-au acceptat pe Isus Hristos ca Mântuitor se luptă încă să experimenteze puterea transformatoare a Duhului Sfânt. Umblarea lor este inconstantă și nesatisfăcătoare, chiar dacă mulți dintre ei se luptă din greu să Îl servească pe Dumnezeu. Iau startul pentru cer, dar par încă a fi legați de iad. Pornesc spre Dumnezeu doar pentru a fi trași înapoi pe un fâgaș care îi ține într-o poziție de necredință pasivă. Alții se luptă împotriva adversarilor invizibili și împotriva obiceiurilor, făcând alegeri care par a fi un sabotaj deliberat al umblării lor personale cu Hristos. Pentru unii, tiparele pierderii și ale disfuncției care se mută de la o generație la alta într-o minciună în familie, se află aproape de suprafață și sunt ușor vizibile. Pentru alții, rădăcinile zac îngropate adânc în secretele trecutului, creând lupte extreme și devastatoare.

Mulți oameni sunt blocați în programarea inițială a vieților lor. Ei pot identifica rapid lucrurile pe care părinții lor le-au făcut, jurând că ei nu vor face niciodată acele lucruri copiilor lor și totuși, după un timp, devin neajutorați, prinși în repetarea tiparului. Chiar și cei care fac eforturi conștiente de a acționa diferit află că puterea trecutului le influențează comportamentul. Predispoziția pre-programată de a acționa într-un anumit fel biruiește, în ciuda eforturilor de a o schimba.

Puterea tiparului poate fi văzută atât în acuratețea cu care prezice viitorul cât și în dificultatea de a-l rupe. Deseori, programarea este atât de puternică și similară generației de dinainte, încât oamenii generației următoare nu doar că experimentează aceleași lucruri ca și părinții și bunicii lor, dar acele lucruri tind să li se întâmple la aceleași vârste și în circumstanțe similare cu ale părinților. "Așa tată, așa fiu" este mai mult decât o explicație rapidă a felului cum stau lucrurile. Este obișnuit să auzim o mamă plângându-se de sarcina fiicei ei de 16 ani, ca pe urmă să aflăm că și ea a fost gravidă la aceeași vârstă. Accidente de mașină,

cancer, dureri de spate, relații rupte, divorțuri, tulburări de atenție, boli psihice, pentru a numi doar câteva, toate par a se transmite de la o generație la următoarea.

Este adevărat că toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Bunicii noștri nu au fost perfecți, iar părinții noștri par a-i fi urmat. Cu toată sofisticata tehnologie modernă, eșecul a fost parte a tiparului, de la păcatul primilor noștri părinți în grădina Edenului. Păcatul și blestemele sunt încă parte a vieții. Faptul că mărarinii cresc încă, bărbații încă transpiră și femeile nasc în dureri sunt semne că blestemul se află încă printre noi.

Păcatul inițial ne afectează încă și astăzi, chiar dacă suntem mântuiți și umblăm în ascultare. Satan colecționează titluri de glorie în urma primului păcat, de fiecare dată când cineva îl practică din nou. Totuși, este de netăgăduit că promisiunea vieții veșnice coexistă alături de blestem. Păcatul aduce sclavie și perpetuează distrugerea. Viața veșnică ne cheamă la libertate. Nu putem presupune că lucrurile vor merge înainte fără conflicte, până când prezența și efectele păcatelor nu vor fi eradicate din lume. Promisiunea este că, cu cât ne vom alinia voii și Cuvântului lui Dumnezeu, cu atât vor fi mai mari șansele noastre de a experimenta binecuvântările unei vieți productive aici pe pământ, în ciuda blestemelor.

Păcatele părinților deschid ușa necazurilor unei generații să intre în viețile generației următoare. Dacă părinții și bunicii noștri au dus vieți evlavioase și au rezolvat problema păcatelor din viața lor, distrugând drumurile pe care acestea și le-au făcut înspre sufletele lor, atunci sarcina noastră va fi mai ușoară. Dacă ei au lăsat ușile deschise și nu s-au preocupat să ducă vieți sfinte, atunci leul care se hrănește în întuneric va continua să se învârtă prin camerele familiei, printre copiii inocenți sau încă nenăscuți, devorându-i până la a treia și la a patra generație.

Păcatul deschide ușa iar căința o închide. Este important să recunoaștem că păcatele specifice aduc blesteme specifice. Așa cum diferitele violări ale legii au consecințele proprii, tot la fel, anumite maladii se leagă de anumite păcate.

PĂCATELE NOASTRE ȘI DEPĂȘIREA LINIEI

Legea nu poate fi ignorată. Isus Însuși a spus că nu a venit să desființeze legea, ci s-o împlinească. Legea lui Dumnezeu este un prieten pentru cel drept și o mângâiere pentru cel ascultător. Legea, dacă este respectată, nu e ostilă, nu e un lucru de temut, ci o reflecție a

caracterului drept și a intențiilor bune ale lui Dumnezeu. Este voia lui Dumnezeu să umblăm în înțelepciune și binecuvântare.

Păcatele generaționale sunt prezente mereu, influențând forma și starea vieților noastre cu mult înainte să apărem noi pe scenă. Diavolul cunoaște mai bine decât noi istoria familiei noastre și pe strămoșii noștri. El a dat târcoale prin coridoarele generațiilor trecute ca un leu, umblând, căutând pe cine să înghită, încă de la Adam și grădina Edenului. El este familiarizat cu tiparele noastre, cu predispozițiile și, cel mai mult, cu actele noastre de neascultare prin care au fost deschise uși spre odăile vieților noastre. Acele uși deschise au făcut ca accesul lui să fie ușor spre carnea fragedă, dulce și succulentă a turmei lui Dumnezeu, de-a lungul generațiilor.

Păcatele noastre, actul de a trece de limitele legii ne-au separat de Dumnezeu. Legea a fost întocmită ca un gard divin, care să țină oile înăuntru și leul afară. Oricum, multe dintre oile lui Dumnezeu au ales să nu stea în parametri protecției Lui și au ieșit afară, pe câmpurile ucigașe ale păcatului. Oile sunt lipsite de apărare și vulnerabile în afara protecției sacre și sigure a lui Dumnezeu. Când suntem neascultători, suntem pe cont propriu. Nu protecția lui Dumnezeu s-a mutat de peste noi ci noi am ales să ieșim de sub ea. Păcatul ne-a scos dincolo de linie, în domeniul diavolului, unde Satan ne-a convins că iarba este mai verde, de cealaltă parte a gardului. Binecuvântarea și protecția lui Dumnezeu sunt schimbate cu conforturile temporare ale amuzamentului și libertatea falsă. Doar mai târziu recunoaștem realitatea situației noastre, faptul că Satan ne ține captivi.

DE CE NU FUNCȚIONEAZĂ?

Asemenea unei fortărețe cu porțile lăsate deschise, la fel și viața traumatizată și abuzată prin actele voite sau prin ignoranța păcatului, prin neglijența generațiilor trecute, este vulnerabilă și neprotejată. Ușile deschise din viețile noastre au făcut apărarea sufletului dificilă, dacă nu chiar imposibilă. Păcatele generaționale devin punctele de intrare și ariile țintite prin atacurile lui Satan. Așa cum cea mai mare parte a intrărilor și ieșirilor se produce pe ușile casei, tot la fel și dușmanul se va mișca liber în locurile în care templul nostru a fost slăbit prin păcat, sau unde hotărârea noastră a fost copleșită de atacator. El este familiarizat cu tiparele vulnerabilității, create prin alegerile păcătoase ale celor de dinaintea noastră și plănuiește să profite din plin de acestea.

PREDISPOZIȚIA UMANĂ

Predispozițiile sunt punctele slabe dintr-un zid care, dacă sunt presate suficient, pot ceda pentru a deveni uși sau puncte de intrare. Chiar dacă aceste deschideri sunt din trecut, ele au furnizat dușmanului acces în viața noastră. Exemplele de predispoziții medicale spre alcoolism, diabet, tensiune arterială ne avertizează cu privire la posibilitatea unui procent mai ridicat de incidente în acele vieți decât la restul populației. Păcatele generaționale operează într-un mod similar. Păcatele particulare pe care le practică generația ta au slăbit apărarea ta împotriva aceluia lucru. Pentru că dușmanului îi place să câștige jocul înfruntându-l pe cea mai mică rezistență, va trimite cele mai multe mingi spre locul slab de pe terenul de joc. Aceasta face ca oamenii să experimenteze mai multe necazuri în anumite domenii decât în altele.

Predispoziția spre păcat nu trebuie să fie confundată cu păcatul. Predispozițiile nu sunt păcate, ci o anumită măsură de slăbiciune. Predispoziția este tendința și probabilitatea ca cineva să cadă în păcat. O parte a celor care cedează păcatului își exprimă astfel "umanitatea", spunând: "Sunt om", sau "Asta e natura umană". Fiecare este înclinația noastră spre păcat și dă loc slăbiciunilor noastre. Natura noastră umană, este ca o legătură slabă în lanțul harului, gata să explodeze în minutul în care lucrurile devin mai grele. Dacă un lanț este doar la fel de puternic ca cea mai slabă verigă, predispoziția acestor puncte slabe le face ca ele să se rupă primele. Dușmanul este foarte familiar cu slăbiciunile noastre. El ne-a observat comportamentul chiar de când acesta s-a format și a acționat asupra strămoșilor noștri cu mult timp înainte ca noi să fi existat. Cum aceste comportamente se repetă de la o generație la alta, ele formează tipare constante care pot fi prevăzute.

UNDE SĂ ÎNCEPEM

Când căutăm tipare, întotdeauna este mai ușor să începem cu lucrurile care se văd. Istoriile de familie pot fi unelte fidele pentru precizarea domeniilor problematice și a tiparelor. Pe măsură ce le studiem, trebuie să încercăm să rămânem obiectivi și deschiși. Identifică comportamentele și sclaviile pe care le observi printre membrii familiei tale. Nu uita să iei în seamă și lucrurile din viața ta. Nu justifică și nici nu minimaliza aceste lucruri, ci fă o "intervenție morală fără frică", așa cum se învață în multe programe de recuperare. Nu trece cu vederea poveștile de familie, legende sau tradițiile orale, precum "Mătușa ta Sally s-a luat după Andersoni", sau "Nimeni nu știe nimic despre

unchiul Milton, care părea puțin diferit". Acest tip de declarații furnizează adesea informații valoroase care sunt privite cu ușurință drept bârfe sau povești femeiești. Poate să fie așa, dar faptul că informația a existat atât de mult timp în familie indică faptul că oamenii au observat un tipar al unui fenomen ce se repetă, iar informația poate fi adevărată.

Observarea rudelor și întrebarea "Ce mai fac ei ?" ne oferă de multe ori informații valoroase despre liniile de sânge ale familiei, în termeni de blesteme și binecuvântări. Deși nu ne bazăm doar pe păreri și pe bârfe de familie, am face bine, totuși, să nu le desconsiderăm. Astfel, poate fi revelat un duh de ceartă, gelozie sau înșelătorie, prezent în acea familie. Există materiale excelente care vă pot ajuta să puneți întrebări și care includ domenii pe care le-ați putea trece cu vederea. Uneori, perspectiva unui prieten de încredere, a unui consilier sau a pastorului ar putea fi de ajutor.

O altă întrebare are de-a face cu bunăstarea generală și abilitatea acelei familii de a prospera. Există acolo o istorie a unei boli de lungă durată, a morții premature datorată bolii sau accidentelor, sau a unei sărăcii cronice? Membrii familiei au copii în afara căsătoriei? Există un trecut al abuzului sexual, al slăbiciunii mentale, al violenței, urii, al activităților oculte, puteri paranormale sau curiozitate pentru ceea ce ține de ocultism? Au fost membrii acelei familii implicați în vrăjitorii, organizații ale mafiei sau ale masoneriei?

Acestea sunt întrebări care pot revela căile vizibile prin care diavolul poate încerca să profite de păcatele nemărturisite, deschizând uși pe care le-a găsit disponibile în viețile noastre. Observarea atentă ne va descoperi metodele și căile cel mai frecvent folosite de către dușman. Reflectând la aceste lucruri, ce trăsături de familie ies în evidență cel mai bine? Membrii familiei tale sunt recunoscuți pentru onestitatea și integritatea lor, sau pentru desconsiderarea generală a valorilor morale și a adevărului? Sunt caracterizați de temperamente agresive, dependențe, atitudini de gelozie și competitivitate? Își dau pe față minciunile, atitudini de control și judecată sau perversiuni sexuale?

S-au întâmplat în familia ta cazuri de instabilitate mentală sau divorț? Cum le merge rudelor tale? Se luptă cu dificultăți emoționale, fizice sau financiare? Experiența ta este similară cu a lor? Vezi că în viețile copiilor tăi încep să se repete tiparele abuzului și eșecului pe care tu ai luptat să le depășești? Sunt membrii familiei tale deschiși spre Evanghelie și receptivi la adevăr, sau sunt tăcuți, secretoși și reci?

Experimentezi sărăcie permanentă Ți se pare că indiferent cât de mult ai lucra, finanțele sunt o grijă continuă? Familia ta, sau viața ta personală este marcată de boală sau tipare ale unei tragedii? Instrucțiunea lui Dumnezeu pentru copiii Săi, pe când intrau în repausul Țării Promise a fost foarte clară: "...să nu te înveți să faci după urâciunile neamurilor acelora. Să nu fie la tine... nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morți. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului" (Deuteronom 18: 9-12). Oricine este o scârbă înaintea Domnului nu este pe lista Sa de binecuvântări. Răspunzând acestor întrebări sincer și fără teamă îți va da un loc de unde să începi urmărirea vrăjmașului și te va ajuta să localizezi ușile deschise din propria ta viață.

DEUTERONOM 27 - PĂCATELE

Capitolele 27 și 28 din Deuteronom ne oferă o listă lungă și interesantă a comportamentelor specifice care atrag blestemele. Un blestem nu este doar absența binecuvântării, ci este un asalt antagonist împotriva vieții, cu scopul de a o distruge. Lista blestemelor începe în Deuteronom 27:15 cu idolatria, adică adorarea a altceva decât a Creatorului. Al doilea comportament, în versetul 16, care va aduce necazuri este pentru cel care "va nesocoti pe tatăl său și pe mama sa". Oare câți tineri suferă din cauză că își disprețuiesc părinții? Lista urâciunilor continuă în Deuteronom 27:17: "Blestemat să fie cel ce va muta hotarele aproapelui său", furându-i astfel ceea ce este de drept al lui. "Blestemat este cel ce va face pe orb să rătăcească pe drum" (Deuteronom 27:18). Blestemat este cel care îl înșeală pe cel lipsit de ajutor sau cel care profită de nenorocirea vecinului său. "Blestemat să fie cel ce se atinge de dreptul străinului, orfanului și văduvei" (Deuteronom 27:19) și cel care desconsideră nevoile și drepturile altora.

În Deuteronom 27:20, Dumnezeu se adresează păcatelor de dorință carnală și incestului, care sunt niște deschideri uriașe pentru cel rău. Cuvântul acoperă aceste păcate aproape din toate unghiurile imaginabile. Dacă luăm în considerare seriozitatea păcatelor sexuale din pricina rușinii și a devastării pe care o aduc în viața celor implicați, precum și marea pagubă spirituală pe care o cauzează, atunci vom înțelege mai bine de ce atrag mânia Domnului. Incestul rupe regulile și violează cele mai sacre limite ale conduitei umane, făcându-ne să păcătuim împotriva noastră înșine. O viață atinsă de incest și de abuz

sexual poate fi lovită și zguduită la toate nivelele: mental, emoțional și fizic. Vindecarea acelor rupturi este ceva ce doar Stăpânul poate să facă.

DEUTERONOM 28 - PROMISIUNILE

Deuteronom 28:1 aduce speranță și promisiune. Ni se spune că "vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului Tău, păzind și împlinind toate poruncile Lui". Fiți foarte atenți, spune El. Fiți atenți ! Nu citiți pasajul acesta prea în grabă. În Deuteronom 28:20, Dumnezeu spune: "Domnul va trimite împotriva ta blestemul, tulburarea și amenințarea în mijlocul tuturor lucrurilor de care te vei apuca"... În versetul 22 se spune că "Domnul te va lovi cu lingoare, cu friguri, cu obrinteală, cu căldură arzătoare, cu secetă, cu rugină în grâu și cu tăciune". Dumnezeu este foarte specific. Neascultarea aduce consecințe specifice care vor afecta totul. În versetul 27 suntem avertizați că dacă vom alege să Îl negăm pe Dumnezeu, atunci "Domnul te va bate cu buba rea a Egiptului, cu bube rele la șezut, cu râie și cu pecingine, de care nu vei putea să te vindeci". Versetul 28 aduce blestemul instabilității mentale și a nebuniei: "Domnul te va lovi cu nebulă, cu orbire, cu rătăcire a minții."

Domnul continuă cu lista bolilor. În versetul 29, El profetește că "vei bâjbâi pe întuneric ziua namiaza mare, ca orbul pe întuneric; nu vei avea noroc în treburile tale și în toate zilele vei fi apăsător, prădat și nu va fi nimeni care să-ți vină în ajutor." Versetul 35 spune că "Domnul te va lovi cu bubă rea la genunchi și la coapse și nu te vei putea vindeca de ea, te va lovi de la talpa piciorului până în creștetul capului".

Lista este incredibil de specifică și ea sună ca o litanie a plângerilor recitate de mii de ori pe zi în cabinetele doctorilor. Ea descrie, mult prea bine, bolile și viețile multora dintre noi. De ce ni se întâmplă tot timpul aceste lucruri rele? Cât timp pot cei cu alergii să inspire polen înainte ca acesta să le irite căile nazale? Cu cât suntem mai atenți să evităm urzicile decât adâncurile păcatului! Nu reușim să dăm atenție avertizării cu privire la frunzele lucitoare ale păcatului, nesuspectând că mâncărimea, arsurile și bășicile ne-au fost provocate de atingerea lor. Dumnezeu nu ne îndurerează fără rost. El nu vrea să fim doborâți sau distruși din cauză că nu suntem conștienți de consecințele acțiunilor care ni s-au părut a fi atât de neînsemnate. Dumnezeu nu lovește fără un motiv. Ne-ar fi mai bine dacă am înțelege motivele necazurilor noastre, decât să ne certăm pentru ele sau să le ignorăm.

Dumnezeu nu vrea să fim în necunoștință de starea din prezent a pământului și blestemele generale care operează aici. Fiecare mărarăcine din câmpurile noastre și fiecare contracție din timpul nașterii atestă legăturile încă actuale dintre civilizația modernă și rădăcinile ei vechi din Eden. Dumnezeu ne spune să fim cu băgare de seamă. Să fim atenți. Cuvântul lui Dumnezeu nu face diferență între cei care sunt în necunoștință de cauză sau inocenți. Neascultarea ne face vulnerabili în fața consecințelor acesteia. Ascultarea rupe blestemul și îi stopează efectele. Unii dintre noi au călcat pe cărările pline cu urzici ale păcatului, fără să-și dea seama de legătura acestora cu mănăcărimea, bășicile și ochii lăcrimoși ai vieților noastre. Deuteronom 28:45,46 întărește cuvântul, pentru cazul în care nu am înțeles de la început: "Toate blestemele acestea vor veni peste tine, te vor urmări și te vor ajunge până vei fi nimicit, pentru că n-ai ascultat de glasul Domnului, Dumnezeului Tău... Ele vor fi veșnic ca niște semne și minuni pentru tine și sămânța ta."

LEVITIC 26: 39-40 - NELEGIUIRILE

Levitic 26:1 spune: "Să nu vă faceți idoli"... "Să păziți Sabatele Mele și să cinstiți locașul Meu cel sfânt. Eu sunt Domnul." Dar oare este El Domnul pentru noi? Ne gândim mult la poruncile Domnului și Îi luăm în serios Cuvântul? Nu cumva am redus Cuvântul Domnului la o chestiune de opinii, iar opinia e ceva mai puțin decât o obligație?

Leviticul 26:14-15 continuă cu contrastul dintre binecuvântări și blesteme: "Dar dacă nu Mă ascultați... dacă nesocotiți legile Mele și dacă sufletul vostru nesocotește rânduielile Mele, așa încât să nu împliniți toate poruncile Mele și să rupeți legământul Meu... iată ce voi face atunci. Voi trimite peste voi groaza, lingoarea (SIDA?) și frigurile care vor face să vi se stingă ochii și să piară viața din voi. Îmi voi întoarce fața împotriva voastră" (Leviticul 26:16-17).

Leviticul 26 continuă cu blestemele care vor guverna peste semănăturile și recoltele noastre și prin care cei care ne urăsc ne vor conduce. Neascultarea ne va face să fugim atunci când nimeni nu ne urmărește, aducându-ne umilirea. Cerurile vor fi ca de fier și pământul ca bronzul. Vom munci în van, pământurile și afacerile noastre vor fi neproductive. El va înmulți consecințele păcatelor de 7 ori și fiarele sălbatice vor ieși pe câmpuri și ne vor teroriza pe noi, copiii noștri și animalele noastre. Drumurile vor fi pustii și sabia se va ridica împotriva noastră. Ciurma va veni peste orașele noastre și nu vom mai avea

suficientă pâine. Vor fi strâmtorări și vom flămânzi. Ororile vor veni peste noi până la punctul în care vom mânca pâine și carnea copiilor noștri, dacă persistăm în urâciunile și idolatriile noastre. Domnul spune că El nu va mai îndura toate aceste urâciuni și, chiar dacă va întârzia acea zi din cauza îndelungii Sale răbdări, putem fi siguri că mânia Sa va veni.

LEGEA

Dumnezeu nu dorește să fim sclavi ai Legii, dar nici să nu o cunoaștem. Își rezervă mult timp pentru a explica în Romani și Galateni lucruri despre Lege. Au Deuteronomul și Leviticul un loc în Noul Testament? Ce se întâmplă cu condițiile blestemului și ale binecuvântării în cazul urmașilor lui Hristos?

Legea încă este lege, "un îndrumător înspre Hristos" (Galateni 3:24). Legea a fost împlinită acum în Isus, care ne amintește că Duhul Legii a învins slova, deoarece slova ucide, în timp ce Duhul dă viață (2 Corinteni 3:6). Legea se împlinește prin a-L iubi pe Domnul, Dumnezeul Tău cu toată inima, mintea, sufletul și puterea ta și pe aproapele tău ca pe tine însuși, cum se spune în Galateni 5:14 și în Matei 22:36-40. Blestemul legii își pierde puterea prin ascultare. Nimic nu s-a schimbat. Umanității nu îi este dintr-odată mai bine și Domnul nu Și-a coborât standardele și nici nu Și-a schimbat părerea cu privire la nevoia noastră de un Mântuitor. Legea nu a dispărut și nici creștinii nu au fost scutiți de urmările faptului că fructul oprit a fost mâncat.

Legea este ca o carte care cuprinde declarații ferme care au puterea de a cere anumite lucruri din partea noastră. Legea îi respectă și îi protejează pe cei care o onorează. Tiparele și promisiunile rostite pentru prima oară în Vechiul Testament sunt la fel de adevărate și azi. Condițiile libertății sunt aceleași. Cei care le încalcă devin datornici.

LEGALISMUL

Dumnezeu trasează o linie foarte dreaptă iar instrucțiunile Sale sunt foarte clare. El nu încearcă să ne lege prin restricții ale ritualului religios sau ale legalismului. Dorește să ne ajute să găsim calea pentru a umbla în libertate. Așa cum trupul servește ca un vas care ține spiritul, legea furnizează o cale pentru libertate. Libertatea este sfârșitul legii, pentru toți cei care i se supun. Studiarea Legii ne luminează pe cărarea binecuvântărilor. Studiarea legii nu este un substitut pentru cruce și nici nu desface lucrarea puterii harului. Crucea satisface acuzațiile legale

aduse împotriva noastră, prin îndeplinirea justiției umane în fața lui Dumnezeu. Dar să nu fiți dezorientați! Doar pentru că sentința crimei a fost executată, nu înseamnă că deținutul, acum eliberat, își poate relua fărădelegile, fără nici o consecință. Ne aflăm încă sub obligația de a ne supune Legii dragostei, care a fost întotdeauna spiritul Legii. Atâta timp cât trăim, rămânem cetățeni ai pământului și suntem sub jurisdicția legilor pământului. Pentru a rămâne liberi, trebuie să ne supunem acestor legi.

DACĂ... ATUNCI

Vechiul Testament este Cuvântul Său, la fel de prețios și de puternic ca și Noul Testament. Levitic 26:39-41 ne poruncește să ne căim pentru păcatele proprii și să mărturisim păcatele generațiilor trecute. Dacă nu ar fi fost important, de ce credeți că Dumnezeu ar fi ales să vorbească despre asta? În tot capitolul, Dumnezeu îi avertizează pe israeliți cu privire la consecințele neascultării și ale eșecului, pentru a veni curați în serviciul Său. Fraze de tipul: "Dacă voi veți, atunci Eu voi..." abundă în acest capitol. "Dacă nu veți umbla potrivit poruncilor Mele..." este urmată este o listă puternică a consecințelor care însoțesc neascultarea. Deuteronom 28:15 spune: "Dar dacă nu vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău, dacă nu vei păzi și nu vei împlini toate poruncile Lui și toate legile Lui, pe care ți le dau astăzi, iată toate blestemele care vor veni peste tine și de care vei avea parte."

Oricum, dacă umblăm potrivit legilor Lui, ținem poruncile Lui și le îndeplinim, atunci Domnul ne va da ploaie la timp, câmpuri mănoase, recolte îmbelșugate, pâine din belșug și siguranță. Ne va da pace și victorie în fața dușmanilor noștri. Ne va înmulți și va întări legământul Său cu noi. Mai mult, "va umbla în mijlocul vostru; Eu voi fi Dumnezeul vostru și voi veți fi poporul Meu" (Leviticul 26:12). În Levitic 26:13, Dumnezeu declară: "Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru, care v-am scos din Țara Egiptului, care v-am scos din robie; Eu am rupt legăturile jugului vostru și v-am făcut să mergeți cu capul ridicat."

El ne eliberează și dorește să umblăm în libertate. Legea lui Dumnezeu nu este o restricție pentru omul ascultător. El nu va observa niciodată zidurile din jurul perimetrului său, care stau puternice pentru a-i asigura protecția împotriva invadatorului, pentru că nu va trăi niciodată la marginea ascultării sale, văzând cât de departe poate merge, menținându-și totuși binecuvântările Domnului în viață.

PROVERBE 26:2 - BLESTEMUL NEÎNTEMEIAT

Proverbe 26:2 spune că blestemul neîntemeiat nu se împlinește. Aceasta înseamnă că lucrurile pe care le vedem operând în lumea vizibilă își au originea în lumea nevăzută. Așa cum un copac mare are un sistem masiv de rădăcini, la fel și dificultățile și tragediile în familie nu apar din senin. Există o explicație. Există un motiv. Există o cauză pentru toate. Nimic nu "se întâmplă", pur și simplu.

Dacă unele lucruri ar fi rezultatul norocului sau al sorții, atunci, prin definiție, El nu ar mai fi Dumnezeu. Dumnezeu este suveran și totuși, în puterea Sa absolută, se limitează să lucreze în contextul minții și al voinței ființelor umane. Oricum, la fel cum nu intervine imediat peste voința omului (și este adesea neînțeles și criticat pentru că nu o face), adesea nu intervine nici în legile care guvernează semănatul și culesul, sau cauza și consecințele. Se limitează la a rămâne în parametri acestor legi și se supune Codului Său Universal de Dreptate, prin care guvernează zonele cosmice ale eternității.

El a stabilit aceste legi pentru a fi sigur că lucrurile operează cum se cuvine, în echilibru și armonie. Prin lege, El menține integritatea mediului înconjurător al pământului și asigură dreptatea pentru cei slabi și egalitatea pentru săraci. Legea nu îmbătrânește niciodată și nici nu uită. Ea stabilește pasul și menține pacea din generație în generație. Ea furnizează standardul și continuitatea vieții spre viață.

BLESTEMELE CARE SE PRIND

Fiecare blestem are o sursă, o rădăcină și un motiv datorită căruia poate opera. Blestemele vin în multe forme și pot afecta orice domeniu al vieții unei persoane. Blestemele se agață de urzeala, de esența vieții până când ne obișnuim cu prezența lor și devin atât de familiare pentru noi, încât nu ne mai putem opune lor și nu le mai recunoaștem ca fiind lucrarea dușmanului. Suntem dezorientați cu privire la multe dintre tragediile vieții și petrecem mult timp întrebând: "De ce?", neașteptând de fapt, să primim un răspuns. Câte dintre tragediile vieții nu ar putea fi evitate dacă această cauză a blestemului ar fi identificată la timp, pentru a o rupe înainte de a fi jefuiți?

Dumnezeu dorește ca viclenia dușmanului să fie descoperită și puterea blestemului să fie ruptă. Galateni 3:13 este un verset puternic: "Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se blestem pentru noi, fiindcă este scris: blestat e oricine este atârnat pe lemn". Pavel spune că blestemele au fost justificate deja și au fost absorbite în trupul lui

Isus, când murea pe cruce. Isus Hristos a plătit sentința noastră. Acțiunile Lui ne-au absolvit de la condamnarea la moarte, de la cerința ca cineva să moară. Oricum, moartea Sa nu ne oferă nouă licența de a păcătui, deși ne oferă o cale de a trăi. Prin rănilor Lui, suntem vindecați. Scriptura spune că Isus a luat toate nelegiuirile noastre asupra Lui și S-a făcut blestem, pentru ca noi să fim liberi. El a plătit prețul. Dușmanul continuă să încerce să ne facă să plătim dublu pentru nelegiuirile pe care Isus deja le-a răscumpărat, atunci când a devenit blestem, în ziua în care trupul Său frânt a fost sacrificat.

Biblia declară că blestemele vin prin practicarea păcatului, a idolatriei și a vrăjitoriei și pot fi mai subtile decât ne imaginăm. Putem nega faptul că suntem închinători la idoli pentru că nu ne plecăm în fața unui vițel de aur din curtea din spate și nici nu ne îmbrăcăm în negru pentru a participa la sacrificii umane, dar oare de câte ori nu facem altceva decât să ne prostim pe noi înșine, rescriind poruncile lui Dumnezeu pentru a ne justifica modul de viață. Blestemele pot fi rugăciuni sau incantații rostite peste oameni, locuri, sau lucruri, care îi dau diavolului și spiritelor lui rele privilegiile de a opera în viețile acelor oameni sau în acele situații. Cuvintele rostite la mânie sau chiar și cele cu intenții bune, etichetează și descurajează. Adesea cuvintele noastre pot doar limita bunătatea și speranța în viețile copiilor noștri și pot deveni blesteme în mâna vrăjmașului. Nume pe care le dăm copiilor în accesele noastre de mânie sau chiar în glumă pot deveni linii directe puternice în viață. "Târfa, curvă, mincinos, prost, ești exact ca tatăl tău sau ca mama ta", sunt exemple ale unor cuvinte care se transformă în blesteme pe care le aruncăm cu neglijență asupra copiilor noștri.

Blestemele rostite peste noi, fără intenție, de către cei care ne îngrijesc sau persoane în autoritate vor fi interiorizate. "Ești atât de prost" va deveni "Sunt atât de prost". Spunând "Sunt prost", voi deschide ușa pentru spiritul nătâng care este specializat în prostie, iar acesta va începe să opereze, să intervină în viețile noastre și în procesele învățării. Cine va spune că nu este deschisă ușa spre eșecuri, dislexie și deficit de atenție?

Oricum, uneori blestemul se află chiar în gura noastră. De multe ori, atragem blestemele asupra noastră prin lucrurile pe care le spunem despre noi înșine sau unii despre alții. Jennifer era o creștină care a experimentat grave abuzuri emoționale și sexuale în copilărie. În mod repetat își blestema viața, dorind să moară. Începuse să experimenteze atacuri fizice puternice și dureri ascuțite, ca niște junghiuri în zona

pelviană, care nu sunt neobișnuite pentru victimele abuzului sexual. A devenit tot mai chinută și a început să "îl vadă" pe violator, care îi chinuia mintea.

Duhul Sfânt a început să îi reamintească lui Jennifer despre toate situațiile când dorise să moară. Ea deschisese ușa unui duh rău care a intrat pentru a o obliga la diverse lucruri. Și-a blestemat viața prin propriile ei cuvinte, rostind dorința de moarte. Cuvintele ei au dat duhului rău dreptul legal de a intra și de a o răni, deoarece ea îi dăduse permisiunea. Ea s-a căit imediat și l-a cerut lui Dumnezeu să o ierte de acest păcat și a rezistat spiritului morții care intrase prin ușa deschisă. Blestemul a fost rupt și aparițiile duhului de moarte au plecat. Domnul continuă să o vindece prin Cuvântul Său.

Blestemele sunt rezultatul general al unei vieți de neascultare continuă. Pentru că pot să cauzeze una sau mai multe maladii în viața noastră, nu este întotdeauna ușor să spui ce anume stă în spatele bolii. Dificultățile fizice, emoționale, mentale și spirituale pe care le experimentăm pot fi cauzate de anumite lucruri. De multe ori, e nevoie de onestitate și de perseverență pentru a ieși din labirintul factorilor care au contribuit la manifestarea unei probleme în viață. Blestemele sunt una dintre multele arii generale care trebuie explorate. Dacă "blestemul neîntemeiat nu nimerește", știm că trebuie să existe o cauză, un motiv care îl face valid. Dacă Biblia spune: "Ce îi dă blestemului permisiunea de a opera în viața noastră și cine sau ce se află în spatele lui?", înseamnă că are un motiv.

Dacă putem detecta cauza, suntem foarte aproape de a rezolva misterul acestei activități insidioase ce funcționează în viețile noastre. Dacă putem găsi un motiv, atunci avem speranța de a schimba cursul lucrurilor. Dumnezeu ne-a dat posibilitatea de a face ceva pentru remedierea situației, pentru că nu e nevoie să fim prinși în plasa lui Satan, sortiți a fi victimele ghinionului sau legați în superstiții. Știind că există o cauză, avem speranța că ciclul poate fi rupt și putem fi liberi să experimentăm noua viață de binecuvântări ale lui Dumnezeu. Dumnezeu dorește să fim liberi să trăim separați de blestemele păcatului care au operat specific în viața noastră.

ALTE DESCHIDERI

Multe rugăciuni religioase și multe practici invită duhurile rele să vină și să controleze oamenii și să manipuleze situațiile. Vracii băștinași amerindieni, șamanii din est, preoții și călugării hinduși și budiști,

duhurile călăuzitoare New Age, vrăjitori și chiar credincioși născuți din nou sunt experți în arta blestemului. Câți creștini se roagă pentru problemă în loc de a-L lăuda pe Domnul în mijlocul problemelor? Cu cât repetăm mai mult condiții negative, cu atât îi dăm mai mult loc diavolului pentru a veni și a lucra la acele condiții. Blestemele pot fi invocări deliberate rostite de o persoană împotriva alteia, sau pot fi rezultatul păcatului personal. Trebuie să fim atenți să nu servim scopurilor diavolului prin lucrurile pe care le spunem și le facem.

DACĂ MĂRTURISIM PĂCATELE GENERAȚIILOR TRECUTE

Dacă provenim din strămoși care nu L-au adorat pe Dumnezeu adevărat, pe Dumnezeul lui Israel - și acesta este cazul majorității dintre noi - am face bine să mărturisim faptele rele și păcătoase ale generațiilor trecute, practicile lor de vrăjitorie, idolatrie și neascultare, inclusiv urâciunile lor, atrocitățile și genocidul comis împotriva altora. Mărturisim păcatele lor și ne căim de ale noastre. Mărturisirea noastră îi ia diavolului dreptul revendicat asupra noastră. El nu se mai poate ascunde după supoziții și presupuneri. Am declarat deschis că nu îl dorim și nu recunoaștem planul său ca fiind al nostru. O dată ce această declarație este făcută, diavoli de obicei pleacă. Ei pot rămâne doar dacă o parte umană continuă să le dea permisiunea de a rămâne. Acesta este locul în care dragostea lui Hristos trebuie să convingă părțile umane să creadă în bunătatea și sinceritatea lui Dumnezeu.

Dar o avertizare își are locul aici. Unele experiențe ale copilăriei sunt atât de zguduitoare încât trebuie făcut mai mult decât un singur lucru pentru a restaura persoana. Multe boli fizice, spirituale și emoționale nu sunt rezultatul unui singur lucru care a mers prost. Adesea, dușmanul a țesut mai multe straturi de rău în viețile noastre, iar vindecarea cere eliberare și restaurare interioară într-un număr mare de domenii, înainte ca victoria să vină. Cuvântul lui Dumnezeu are răspunsurile și cei care Îl caută pe Domnul pentru soluții, le vor găsi. Există o cauză pentru fiecare blestem, un motiv pentru fiecare boală și o salvare a fiecărui prizonier. Nu există nici o situație la care să nu existe răspunsuri atâta timp cât Isus este adevărul și adevărul restaurează sufletul.

SPECIFIC ÎNSEAMNĂ DINAMIC

Fiecare fărădelege este comisă la un anumit moment. Un act deliberat este îndeplinit într-o circumstanță specifică care a permis să fim victimizați. Pentru a-l condamna pe criminal, trebuie să dovedim că

el sau ea e vinovat(ă) de lucrul de care este acuzat(ă). Pentru aceasta, trebuie să prezentăm dovezi care le neagă nevinovăția. Din păcate, mulți dintre noi suntem martori foarte slabi pentru propriile noastre vieți, împotriva fărădelegilor comise la adresa noastră. Am fost atacați într-un moment de vulnerabilitate, precum copilăria sau o traumă, și nu avem idee despre ce s-a întâmplat. Unii dintre noi am fost jefuiți cumplit, dar încă nu ne-am dat seama de bijuteriile care lipsesc din ultimul sertar.

Cu cât putem numi mai specific timpul, locul și evenimentul, cu atât mai multă încredere putem avea în a gonii diavolul. Cu cât putem numi mai specific lucrarea diavolului și cu cât mai bine identificăm blestemele, cu atât mai deplin va fi ruptă puterea lor. Calea cea mai eficientă de a trata un blestem este să identificăm cum operează el în viață, când și unde a intrat. Practicile vrăjitoriei, de exemplu, care sunt deschideri uriașe pentru blestemele generaționale, nu sunt întotdeauna atât de evidente și de ușor de detectat pe cât ne-am gândi. Am devenit atât de obișnuiți cu unele lucruri, încât nu ni se mai par periculoase. Citirea horoscopului, citirea răvașelor de noroc din plăcinte, amuletele și participarea la ritualurile diverselor organizații nu sunt atât de inocente și de neputincioase pe cât ne-am gândi. Vrăjirea apei și practicile superstițioase religioase care se amestecă cu adevărurile iudeo-creștine, inclusiv rugăciunea pentru morți, nu pot fi trecute prea ușor cu vederea ca fiind inofensive și inocente.

Vrăjitoria practică la orice nivel deschide ușa pentru necazuri. Sărăcia, bolile persistente sau frecvente și moartea prematură sunt toate semne ale prezenței vrăjitoriei care operează în viețile noastre. Dacă familia noastră pare a fi lovită de un număr neobișnuit de dezastre, sau dacă necazul pare a ne încercui, am face bine să considerăm posibilă prezența unui blestem.

BLESTEMELE PRIN OBIECTE

Blestemele pot veni de asemenea prin obiecte sau lucruri peste care au fost invocate spirite ale răului în mod deliberat. Păpușile voodoo, cristalele și pietrele New Age, bijuterii demonice, statuete, artefacte și suveniruri religioase sunt câteva articole care devin recipiente nesuspectate ale activităților demonice în viața cuiva. Deși se strecoară în casele noastre mai degrabă într-un mod nevinovat, de aici pot rezulta, oricum, multe pagube.

Obiectele blestemate pot fi manevrate cu ușurință odată ce sunt descoperite. Din păcate, întârzierea poate fi foarte inconfortabilă și păgubitoare. Diavolul nu ține cont de faptul că nu știm ceva. Creștinii sunt la fel de vulnerabili la blestemele de pe obiecte ca și necredincioșii, deși sunt acoperiți complet de asigurarea la viața eternă. Doar pentru că avem o asigurare nu înseamnă că nu vom avea un accident. Polița există acolo pentru a ne proteja de consecințele accidentului. Deci, pierderea este pe deplin răscumpărată din depozitul Domnului, dar trebuie să completăm o cerere. Dacă vom permite ca obiectul asupra căruia a fost pus blestemul să rămână în prezența noastră, ne vom afla sub influența demonului din spatele celui blestem și lipsiți de protecția Domnului.

Jan și Jeff plănuiseră să își petreacă luna de miere în Jamaica. Planurile lor au fost schimbate brusc, când Jeff, doar după două zile, s-a îmbolnăvit grav. Fuseseră cazați la un hotel american, nu mâncaseră și nu băuseră nimic în afara limitelor siguranței, după cum sunt adesea sfătuiți turiștii. Nici chiar după ce au zburat de urgență acasă nu s-a observat nici o îmbunătățire în simptomele misterioase ale lui Jeff. O durere ascuțită îi străpungea din senin tot corpul, alături de oboseală și de sudori reci. După ce au epuizat toate opțiunile medicale, finanțele au scăzut și tânărul cuplu a devenit descurajat. Jan a început să experimenteze și ea dureri și infecții. Toate lucrurile pentru care munciseră atât de greu păreau să se evaporeze.

Din fericire, L-au căutat pe Domnul care i-a condus spre mai multe pasaje din Cuvântul Său, inclusiv Ezechiel 23:28-30, care vorbește despre faptul de a fi dat în mâinile celor pe care îi urăști și care îți vor lua "toate bogățiile și te vor lăsa goală, goală de tot". Mai departe spune: "Lucrurile acestea ți se vor întâmpla... pentru că te-ai spurcat cu idolii lor". Deuteronom 7:25-26 nu a mai lăsat nici un dubiu în mințile lor: "Chipurile cioplite ale dumnezeilor lor să le ardeți în foc. Să nu poștești și să nu iei pentru tine argintul și aurul de pe ele... căci ele sunt o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău. Să nu aduci nici un lucru urâcios în casa ta, ca să nu fi nimicit cu desăvârșire, tu și lucrul acela; să-ți fie groază de el, să-ți fie scârbă de el, căci este un lucru blestemat." Dumnezeu le-a adus repede în minte un elefant mare, din lemn, pe care îl cumpăraseră cu doar câteva ore înainte ca Jeff să se îmbolnăvească atât de grav acolo, în Jamaica, în urmă cu șase luni. Punând faptele cap la cap, și-au amintit cât de întunecos și de seducător era acel magazin și cât de grăbiți fuseseră să plece de acolo după ce cumpăraseră elefantul. Sfârșitul povestirii a demonstrat că obiectul

blestemat era mai mult decât o teorie. Jan a scăpat de o infecție la vezică chiar în ora în care idolul de lemn a fost sfărâmat în bucăți. În aceeași zi când elefantul a fost ars, Jeff a experimentat o îmbunătățire evidentă în condiția sa fizică. Cuplul a experimentat mai apoi o restaurare deplină în plan financiar și fizic.

FORMULA PENTRU BINECUVÂNTARE

Deoarece Dumnezeu nu coboară întotdeauna pentru a judeca imediat păcatul, pierdem adesea din vedere faptul că El este chiar specific în legătură cu rezultatele și efectele acestuia. Trăim simțindu-ne destul de în siguranță, negândindu-ne că ar putea exista consecințe ale neascultării noastre. Această falsă siguranță ne conduce spre minimalizarea sau negarea prezenței blestemului, deoarece am pierdut legătura dintre păcatul nostru și consecințele sale. Dacă am crede că prin cauză și efect, alegerile noastre creează rezultate specifice și previzibile, atunci rezultatul acțiunilor noastre nu ar fi niciodată o surpriză pentru noi. Rezultatele devin o certitudine, ca orice formulă matematică.

Dacă suntem deschiși să credem ceea ce ne-a spus Dumnezeu, este ușor să enunțăm ecuația pentru binecuvântări și blesteme. Dacă știm că X ori Y egal Z și că unul dintre elementele date în ecuație este întotdeauna persoana implicată, atunci putem rezolva blestemul (Y). Rezultatul final, Z , este cunoscut, și deci tot ceea ce trebuie să aflăm este ce acțiune, păcat sau comportament, când este înmulțit de acea persoană, produce comportamentul manifestat.

Vedem rezultatele: instabilitate mentală, boală, neliniște, confuzie, etc. Acestea sunt rezultatele pe care Biblia le descrie ca "nu vei avea noroc în nici una din căile tale" în Deuteronom 28:28-29. Ce acțiuni sau păcate duc la această opresare și cauzează jefuirea continuă? Necunoscuta din ecuație este factorul Y . De ce eu, Dumnezeule? De ce mi se întâmplă asta? De ce nu faci ceva să mă ajuți? Răspunsul exact la această întrebare se găsește în Deuteronom, capitoul 27, unde Dumnezeu începe să numească lucrurile rele pe care le fac oamenii. Și nu doar că ei le fac, dar în aceste fapte există un blestem. Blestemat este cel ce va nesocoti pe tatăl său și pe mama sa. Blestemat este cel ce va muta hotarele aproapelui său, ... cel ce va face pe orb să rățăască pe drum (profită de cel vulnerabil), cel ce strâmbă căile dreptății, sau comite păcatul incestului și perversiuni sexuale, cel ce își atacă vecinul

în ascuns (este trădător), sau cel care ia mită pentru a-i omorî pe cei nevinovați.

Eu (X), înmulțit cu acțiunile mele păcătoase (Y), egal blestem (Z). Folosind principiul matematic, este ușor să prevedem rezultatele păcatelor în desfășurare și nemărturisite din viața unei persoane. Invers, eu (X) înmulțit cu ascultare (Y), rezultatul va fi egal cu binecuvântări (Z) în viața mea. Aceasta este legea recoltei, a semănatului și a culesului.

BINECUVÂNTĂRILE CONDIȚIONATE, DRAGOSTEA NECONDIȚIONATĂ

Chiar dacă binecuvântările lui Dumnezeu sunt condiționate, dragostea Sa nu e condiționată! Dragostea, prin definiție, nu poate fi condiționată. El lasă ca ploaia Sa să cadă și peste cel drept și peste cel nedrept. Binecuvântările lui Dumnezeu, care sunt făcute pentru a ne conduce la maturitate spirituală, sunt condiționate și depind de ascultarea noastră de Cuvântul Său. Deuteronom 7:12-13 spune: "Dacă veți asculta aceste porunci, dacă le veți păzi și împlini, Domnul, Dumnezeul tău va ține fața de tine legământul și îndurarea cu care s-a jurat părinților tăi. El te va iubi, te va binecuvânta și te va înmulți..." Nu e vorba că Lui nu I-ar plăcea să te binecuvânteze imediat, dar deocamdată, are un adversar care Îi condamnă bunătatea față de noi ca fiind favoritism și cere o dare de seamă atentă a fiecărei binecuvântări pe care o primim. Deci Dumnezeu trebuie să continue a-Și baza actele de bunătate față de noi pe ascultarea noastră.

CAPITOLUL OPT

PUTEREA DE A ALEGE - FACE DUMNEZEU TOTUL?

CE TREBUIE SĂ FAC?

Mulți creștini se împiedică în timpul umblării lor cu Dumnezeu. "Sunt predestinat sau am de făcut o alegere? Care e partea lui Dumnezeu în toate acestea?" este modul de gândire care spune: "Dacă Dumnezeu mă vrea liber, îmi știe numărul". Ne este greu să găsim echilibrul între voința liberă și capitulare, în umblarea noastră cu Dumnezeu. Ne împiedicăm pe cărarea neprihănirii deoarece suntem confuzi în ceea ce privește rolul nostru în parteneriatul cu Dumnezeu în ordinea divină a lucrurilor. Ezitarea noastră creează oportunități pentru înaintarea dușmanului. Nesiguranța noastră creează întârzieri în îndeplinirea lucrării Împărăției, atât în viețile noastre cât și în câmpul de lucru. Trebuie pusă această problemă înainte de a ne găsi locul potrivit în Dumnezeu.

Dumnezeu nu este un tiran sau un maestru păpușar care trage sforile pentru a ne determina să facem ce vrea El. Nu este nici o piatră magică la care îi putem comanda să facă să se întâmple un lucru dorit de noi. Până când nu înțelegem adevărata natură a relației noastre cu El, suntem sortiți greșelii. Fie că vom deveni leneși așteptând ajutoare divine, fie vom renunța și vom pluti în derivă.

Trebuie să găsim cărarea dintre fatalism și rebeliune. Doar pentru că Dumnezeu știe totul nu înseamnă că și duce la îndeplinire tot ceea ce știe. Și Dumnezeu nu obține tot ceea ce vrea, doar pentru că este Dumnezeu și pentru că ar putea avea orice Și-ar dori. Singurul lucru pe care îl dorește cel mai mult trebuie oferit gratuit. Acel lucru este dragostea. Dragostea nu poate fi obținută prin forță sau opresiune; există doar în contextul unei voințe care este liberă să o ofere sau nu.

Așadar, care este partea lui Dumnezeu în răscumpărarea condiției decăzute a bărbatului, femeii sau copilului Său? Păcatul ne-a lăsat lefteri, nu doar fără un credit bun, dar și fără nici o cale de a-l stabili. Dumnezeu, ca un Tată bun, care are mijloacele de a face lucrul acesta, pune milioane de dolari în contul nostru. Moartea Sa a fost un act de răscumpărare care a deschis un depozit bancar nelimitat pentru noi. Deși El a stabilit și a deschis un cont personal pe numele meu, voi

continua să trăiesc ca un sărac dacă așa aleg. Nu s-ar cuveni ca cineva atât de falit spiritual, ca mine, să meargă la bancă (cruce) și să scoată o sumă de acolo?

Nu mai pot spune că este "vina" Sa dacă flămânzesc sau trăiesc fără un acoperiș. Este în puterea mea să acționez, dar trebuie să recunosc nevoia din viața mea înainte să experimentez abundența Domnului. Am face bine să începem să Îl credem când ne spune că există bani în contul nostru, și am face bine să scoatem bani atunci când avem nevoie. Ar fi foarte bine dacă am recunoaște dragostea și generozitatea Sa cu mulțumire și am înceta să mai cârtim.

Întrebarea nu este care este partea lui Dumnezeu, ci dacă eu îmi fac partea mea. Dumnezeu Și-a făcut partea Lui. El nu este o zeitate indiferentă sau arțăgoasă care se joacă cu supușii Săi, ci continuă să participe activ la mântuirea noastră. Ne-a lăsat instrucțiuni clare despre cum să ne facem partea. Cuvântul Său este plin de instrucțiuni. Cuvântul adevărului ne va face liberi. El așteaptă să pășim în credință, să consolidăm activ victoria de la cruce și să revendicăm moștenirea promisă în Hristos.

Deoarece Dumnezeu dorește o relație cu noi, S-a limitat pe Sine Însuși pentru a ne permite și nouă să participăm la administrarea creației Sale. El le-a dat lui Adam și Evei autoritatea de a conduce Grădina Eden. Li s-a dat dreptul de a alege și de a lua decizii. Dumnezeu a sperat, la fel ca orice părinte bun, că ei vor include și voia Sa în deciziile lor. Le-a dat autoritatea de a conduce, iar Satan a fost invidios. Oricum, exercițiul puterii a deschis posibilități nenumărate pentru rău. Satan, motivat de natura sa plină de gelozie și ură, le-a înșfăcat cheile de la împărăția pământească și le-a furat demnitatea.

De atunci, bătălia noastră pentru recucerirea libertății a avut de suferit din cauza minciunilor diavolului. El distorsionează adevărul, știind că adevărul e calea spre libertate. Acea cale a fost umplută de pericole de tot felul. Deși confuzia, îndoiala, doctrinele false și asaltul constant al minciunilor ne-a lăsat lipsiți de apărare și goi în mijlocul câmpului de bătălie, Satan nu a fost niciodată capabil să ne ia libertatea de a alege. Domnul sună trompeta, pentru a ne chema să ne adunăm în jurul căpitanului. El ne va întări slăbiciunile și va vindeca ceea ce a mai rămas. Forța noastră se va exercita prin puterea de a alege să facem voia Sa. Alegând să Îl urmăm pe El, declarăm război diavolului.

DESTINAȚI PENTRU VICTORIE

Pentru mulți credincioși, unul dintre lucrurile cele mai frustrante în legătură cu Dumnezeu este misterul ce pare să-L învăluie. Din perspectiva noastră, El pare a fi arbitrar și imprevizibil. Îl suspectăm de favoritisme. Ne simțim predestinați, fataliști și descurajați. Rugăciunile par să nu aibă sens. Păcatele supărătoare și obiceiurile persistă. Răspunsurile nu vin. Ne găsim punându-ne întrebarea: "Ce e în neregulă cu situația asta?"

Biblia nu spune în Romani 8:28 și 30 numai că toate lucrurile lucrează împreună "Spre binele celor ce sunt chemați potrivit planului Său", ci și că El i-a chemat pe toți. Cum știm asta? În multe feluri. Uitați-vă la grupul pe care l-a ales, la "cei chemați", la "cei știuți mai dinainte". A știut Dumnezeu dinainte orice ființă, născută sau nenăscută, care va fi vreodată concepută? Toți au fost cunoscuți dinainte. În pânțele mamei noastre, pe când încă nu eram formați, El ne-a cunoscut. Cei pe care i-a știut dinainte au fost "predestinați" să fie asemenea imaginii Fiului Său. Din nou, aceasta include încă "pe toți" pe care i-a știut dinainte. Așadar, El a predestinat, a declarat înainte, pe toți pe care îi cunoștea, ceea ce înseamnă "toată lumea". Putem concluziona că El i-a predestinat pe toți să fie asemenea imaginii Fiului Său și să fie mântuiți! Dar aici începe sortarea!

Dumnezeu invită încă, îi cheamă pe toți la nuntă, la căsătoria Mielului cu Mireasa Sa, dar acceptați dumneavoastră fiecare invitație la nuntă pe care o primiți? Poate, dintr-un motiv oarecare, sunteți ocupați în acea zi, sau simțiți că nu vreți să fiți cu acei oameni sau aveți o altă scuză pentru a nu merge acolo. Aveți prerogativa de a alege să nu acceptați invitația. Așa cum nu toată lumea care este invitată ia parte la nuntă, la fel nu toți cei chemați răspund chemării. Nu toată lumea va fi în cer, dar asta nu din cauză că nu au fost invitați. Unii oameni aleg să nu fie acolo. Ei refuză invitația sau nu realizează că le-a fost oferită. Eșecul de a onora invitația înseamnă automat refuzul acesteia.

Dumnezeu îi cheamă pe toți, dar El îi poate justifica doar pe cei care răspund chemării. Cei care răspund sunt răscumpărați. Sângele lui Hristos este aplicat peste datoria lor și, astfel, este plătită în totalitate. Ei sunt candidați care vor fi glorificați. Doar cei justificați sunt eligibili pentru glorificare. Deci, cine este împotriva noastră? Este Dumnezeu, sau suntem noi înșine cei care ne-am separat de harul justificării lui Dumnezeu și de mila Sa, prin alegerile noastre imprudente sau prin neglijența cu care am crezut minciunile vrăjmașului?

Nelegiuirile noastre, faptele necinstite sunt cele care ne-au separat de Dumnezeu. Păcatele și ofensele noastre la adresa lui Dumnezeu "I-au ascuns fața de la noi" (Isaia 5:9:2). Satan profită pe nedrept de noi și de ignoranța noastră. Este în avantajul lui să dormim, să fim proști (neștiutori în ceea ce privește promisiunile lui Dumnezeu și puterea acestor promisiuni) sau să rămânem blocați. Doar sângele Mielului Sfânt curăță ce e nesfințit și face din pământul câinței noastre o stâncă de putere.

PUTEREA SÂNGELUI

...să trăim în Hristos.

Dacă Satan poate controla încă prin legăturile nelegiuirii și prin păcatele generațiilor trecute și prin apetitul carnal și firesc, sau prin rănirea păcătoasă a altora, o va face. Biblia spune că cel ce va păcătui, va muri. Dumnezeu declară că "viața trupului este în sânge", în Levitic 17:11. Sângele înseamnă viață iar absența sa e moartea. Continuarea din Levitic 17:11 spune că sângele... "să slujească de ispășire pentru sufletele voastre". Când Hristos Și-a vărsat sângele, a plătit pentru păcat, dându-Și în mod literal sângele. Răscumpărarea a fost viața Sa măsurată prin litri de sânge.

Legământul Vechiului Testament menținut prin sângele mieilor sacrificați nu mai era necesar. Prin sângele lui Isus s-a făcut ispășirea finală și deplină pentru sufletele noastre. Ruptura dintre noi și Dumnezeu a fost reparată prin separarea Sa de Fiul Său. Separarea a însemnat moarte. Pe măsură ce picăturile Sângelui Său cădeau, viața Lui s-a scurs pentru ca noi să avem viață. Nu contează cât de apăsată și de infectată este viața ta, pentru că sângele lui Isus este suficient pentru a aduce acea viață înapoi la Dumnezeu. El a plătit datoria, plata păcatului, până la cel din urmă bănuț.

Sângele curăță terenul și îl face sfânt. Orice loc din viața noastră care a fost supus Sângelui Mielului nu se mai află în stăpânirea lui Satan. Aplicarea Sângelui aduce sfințirea acelui domeniu din viață. Diavolul nu poate sta pe un pământ sfânt și nici nu se poate împotrivi puterii sângelui de a ne proteja. Deoarece Satan nu e capabil să ne lipsească de voința noastră, suntem liberi să aplicăm moartea Sa ca plată pentru păcatul nostru, dacă alegem să facem asta. Rugăciunea și cererea iertării de la Dumnezeu pentru păcatele comise de către noi și de către alții din linia noastră generațională, violând Sfințenia Sa, e primul pas ce trebuie făcut pentru a rupe puterea diavolului de peste noi.

ISUS NE-A CUMPĂRAT BILETUL

Așa cum păcatul unui om ne-a adus pe toți sub condamnarea morții, tot la fel, moartea unui om a eliberat întreaga omenire. Moartea lui Isus a fost plata deplină pentru fiecare păcat comis vreodată sau la care ne-am gândit serios. Prețul a fost plătit. Biletele pentru îmbarcarea la bordul avionului ce duce spre cer au fost plătite. Binefăcătorul nostru, Isus Hristos, a plătit prețul întreg. Fiecare dintre noi avem un bilet cu numele nostru înscris pe el. Însoțitorul de bord așteaptă rezervarea locului nostru. Tot ceea ce rămâne de făcut este să ne decidem să venim la ghișeu, să ne identificăm, să ridicăm biletul și să ne îmbarcăm pe avion. Nu există nimic predeterminat sau fatalist în aceasta.

PENTRU O VREME CA ACEASTA

Biserica din ultimul timp nu ne-a educat prea bine în acest domeniu al autorității și al "războiului spiritual". Acum este timpul. Dumnezeu este credincios pentru a aduce revelarea adevărului Său în viețile celor care doresc să coopereze cu Duhul Sfânt. El este învățătorul, sursa iluminării care dezvăluie adevărul Său la momentul potrivit. "Ferice de ochii care văd lucrurile pe care le vedeți voi. Căci vă spun că mulți prooroci și împărați au voit să vadă ce vedeți voi, și n-au văzut, și să audă ce ați auzit voi, și n-au auzit" (Luca 10: 23-24).

Revelarea adevărului lui Dumnezeu este asemenea unei camere pline cu mobilă și obiecte. Până când lumina nu pătrunde în acea casă, obiectele, deși sunt prezente acolo, nu pot fi distinse și nu se văd. La împlinirea vremii, Domnul S-a revelat prin întrupare. Adevărurile pe care ni le-a arătat sunt pentru un timp ca acesta, când armătura zilelor din urmă trebuie să elibereze Trupul lui Hristos.

Slăbiciunea noastră vine uneori sub forma lipsei de cunoștință. Nu cunoaștem sau nu ne înțelegem autoritatea ca mădulare ale trupului lui Hristos. Corpul nu are aceeași putere și privilegii ca și capul? Nu este Hristos capul potrivit atât pentru trupul care este Biserica Sa, cât și pentru fiecare individ, membru al acelei biserici? Când merg să vizitez un prieten, nu doar corpul meu merge într-acolo ci și capul meu. Dacă Isus Hristos are toată puterea și autoritatea ca moștenitor legal al Împărăției Tatălui Său, atunci, în calitate de mădulare ale trupului Său, nu suntem și noi moștenitori împreună cu El? Într-un sens foarte adevărat, când acționăm în acord cu voia Sa, puterea Lui devine puterea noastră. Își împarte cu noi locul de conducere.

El ne-a dat toată puterea și autoritatea. Această autoritate este o extensie legală a oricărei puteri pe care o are. Aceeași putere care l-a chemat pe Lazăr afară din mormânt este disponibilă și există în orice credincios adevărat care acționează în ascultare de capul său, deoarece orice credincios are în el Duhul Sfânt.

Domnul dorește să ne ridicăm în numele Său și să mergem să recuperăm acele lucruri pe care dușmanul ni le-a furat. Isus ne-a spus că dușmanul vine doar să fure, să ucidă și să distrugă. Isus a venit pentru a ne ajuta să recuperăm ceea ce e de drept al nostru. El a venit să predice evanghelia celor săraci și să îi vindece pe cei cu inima zdrobită. Atât de mulți trăiesc în sărăcie, nu doar în sensul vizibil, natural, ci în plan sufletească! Sunt frânți și gata să renunțe. De fapt, deprimarea și atitudinea de "nu-mi pasă" sunt două caracteristici frecvente ale celor înfrânți de Satan. Ei au renunțat la ei înșiși. Fără a se lupta prea mult, au cedat teritoriu minciunilor lui Satan, care este mai mult decât fericit să profite de slăbiciunile noastre pentru a-și construi în noi întăriturile.

MÂNTUIREA ÎN ȚARA URIAȘILOR

Diavolul nu are nici un fel de scrupule cu privire la menținerea întăriturilor sale de frică și dependență în viețile noastre. Este speranța sa ca prin acestea, să-și poată din nou instaura împărăția și să-i lărgască granițele. Nu-l sperie acceptarea verbală a lui Isus Hristos ca Mântuitor și Domn. Diavolul știe că dacă un om este mântuit, aceasta nu înseamnă că este sfințit automat. El muncește cu perseverență la întârzierea și distrugerea speranței noastre în Dumnezeu. Mântuirea și sfințirea nu sunt același lucru, deși sunt strâns legate una de alta.

Terri avea un mod de gândire suicidal și era disperată. Îngenunchease sfârșită la altar și efectiv, viața ei atârna de un fir. Era chinută de pârașul nostru și credea că nu mai poate fi salvată, deși Îl rugase sincer pe Isus Hristos să fie Mântuitorul ei. Frica și necredința îi strângeau inima. Nu înțelegea cum de Tatăl a putut fi atât de crud încât să Își ucidă propriul Fiul. "Am crezut că Dumnezeu era rău, din moment ce L-a rănit chiar așa pe Isus", a mărturisit, speriată, partea umană. Și cum ar fi putut El să o iubească și să o ierte dacă era atât de insensibil și de crud? A fost minunat să vedem cum Dumnezeu i-a rezolvat această dilemă. A dus-o la Grădina din Ghetsimani și a lăsat-o să vadă cum un înger îi dădea putere lui Isus. L-a văzut pe Isus fiind cuprins în brațele Tatălui și a realizat că El nu Își lăsase Fiul singur. L-a văzut pe Isus, fără teamă, pe cruce, privind în jos spre toți oamenii cu compasiune, cu

înțelegere, cu iertare. "M-a păcălit", a tras ea concluzia referindu-se la diavol.

Dușmanul încercase să îi distrugă speranța cu minciuni despre bunătatea lui Dumnezeu, care ar fi funcționat dacă nu ar fi fost credincioșia lui Dumnezeu care a condus-o la adevăr. Creștinii pot fi apăsați în continuare de către diavol, indiferent cât de puternică și de sinceră a fost experiența mântuirii lor. Diavolul nu va spune: "Oh, scuză-mă, văd că acum ești mântuit, așa că mă retrag", ci este mai motivat ca niciodată să ne țină legați. Războiul a început. Înainte de mântuire poate ne-a lăsat în pace, netulburați, ca pe un câine care doarme. Dar acum va lupta împotriva noastră cu tot ce are, deoarece am devenit dușmanii săi. Ne poate face să ne îndoim de mântuirea noastră sau pur și simplu să nu ne fie clar ce înseamnă mântuirea.

CUM RĂMÂNE CU CĂINȚA?

E nevoie de disperare să fugim după pocăință. E timpul pentru o schimbare, dar trebuie să o doresc. Nu mai pot fi raționalizări, învinuiri sau scuze. "Dar m-am căit, atunci când am fost mântuit și ori de câte ori predicatorul ne-a chemat la altar. Nu-i destul?" Câteodată, chemarea Duhului Sfânt spre un legământ mai profund este greșit interpretată ca însemnând "a nu fi mântuit". S-ar putea ca această convertire și pocăință să însemne mai mult decât mântuirea. Dacă Dumnezeu ni l-ar trimite pe profetul Natan, ar trebui să spunem ca David: "Eu sunt omul acela".

A rămâne sensibili la Duhul Sfânt este important pentru lucrarea acestuia în noi, dar s-ar putea ca nu întotdeauna să fiu eu problema. Deși pocăința, așa cum este ea trimisă de Duhul Sfânt, este întotdeauna bună, s-ar putea totuși ca nu păcatul tău personal să îți creeze probleme în viață. S-ar putea să fie de vină păcatele celor legați de tine prin liniile de sânge. Leviticul 26:39-40 vorbește despre căința pentru păcatele generațiilor trecute.

A susține că familia mea ar trebui să facă excepție de la condiția depravată a rasei umane este lipsit de sens. Trăim în perioada în Noului Testament, unde "cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi". Da, așa e! Dar cum? Prin procesul sfințirii și prin reclamarea terenului pe care dușmanul ni l-a furat. Dumnezeu i-a spus lui Iosua că Țara Promisă era a lui, întinsă cât putea să vadă cu ochii. Apoi l-a însărcinat să o ia în posesie, cum scrie în Iosua 1:1-9. A ți se da Țara Promisă și a intra în posesia ei sunt două lucruri diferite. Pentru a o poseda, copiii lui Israel a trebuit să meargă la război, să-i reziste

dușmanului și să-l pună pe fugă. Paralela cu sufletul uman năpădit de păcat și într-o relație neglijentă cu Dumnezeu este la fel de adevărată. Trebuie să revendicăm în mod curajos promisiunile făcute noii creaturi și anume credinciosului. Ne amintim de promisiunea lui Isus că a venit pentru ca noi să avem viață și s-o avem din belșug.

Mântuirea este un act de supunere. Supunerea înseamnă pocăință, restabilirea lui Isus Hristos în locul Său de drept, ca Domn al vieților noastre. Supunerea restabilește Împărăția ca fiind a Lui, legalitatea prezenței Sale și noul titlu de proprietate. Fostul posesor, diavolul, tocmai a fost scos afară de către Domnul creației. Apoi Isus îi dă credinciosului autoritatea Sa și puterea de a-și reveni. Împreună, ei îl evacuează pe diavol. De ce i s-ar permite să rămână? Drepturile sale legale asupra proprietății tocmai au fost desființate. Isus are semnele cuiei în mâinile sale, pentru a demonstra că El este noul proprietar de drept. Ne-a cumpărat cu propriul Său sânge și a plătit datoria păcatului cu exact suma cerută: moartea! Supunerea în fața lui Dumnezeu înseamnă a cădea de acord cu Duhul Sfânt în legătură cu condiția lucrurilor și în privința a ceea ce trebuie făcut pentru a corecta situația. Dacă diavolul a pătruns prin ascultarea noastră de el și supunerea în fața lui, va fi evacuat prin aceeași regulă, ascultarea și supunerea față de Dumnezeu.

PUTEREA PROPRIETĂȚII – REOCUPAREA TERENULUI

Dumnezeu l-a încurajat pe Iosua să ia în stăpânire ceea ce i-a fost oferit de drept lui și poporului. Dumnezeu nu le-a înmănat totul pur și simplu. Prin obstacolele pe care a trebuit să le învingă, i-a învățat lecții despre credincioșie și autocontrol. Dumnezeu e bun și întotdeauna face ceea ce e cel mai bine. Nu își flutură automat brațul sfânt pe deasupra biroului nostru dezordonat pentru a arunca la gunoi mizeria care a devenit viața noastră. El ne îndeamnă să privim în Cuvântul Său și să fim vindecați. Posesorul a 40 de acri de teren de vânătoare nici măcar nu trebuie să locuiască pe acea proprietate pentru ca aceasta să rămână în posesia lui. Contractul este actul său de proprietate. Chiar și dacă în absența sa cineva ar veni și și-ar așeza tabăra acolo și ar începe să vâneze câprioarele și să pescuiască în pâraiele sale, proprietatea și tot ce cuprinde ea, peisajele și animalele sunt încă ale stăpânului. Dovada proprietății, prezentată prin acele hârtii care sunt în ele însele câteva bucăți slabe de hârtie, conține cuvinte legalizate care atestă plata și dreptul de proprietate ce decurge de aici asupra acelei bucăți de teren.

Mai mult, aceste documente legale sunt foarte specifice în descrierea exactă a prețului proprietății posedate. Este vorba de date exacte de la primăria orașului respectiv.

Cuvintele de pe acea hârtie și mărturia plății îi oferă celui ce deține contractul, dreptul legal de a intra în posesia proprietății și de a o administra. El are dreptul de a interzice trecerea pe proprietatea sa și de a cere intrușilor să plece. Are dreptul privilegiat de a chema autoritățile pentru a consolida acea cerere. Pentru prea mult timp, am cedat terenul inimilor noastre minciunilor lui Satan, doar pentru a descoperi că s-a folosit de puterea acelui contract pentru a ne fura talentele și visurile pe care Dumnezeu ni le-a dăruit. Diavolul este atent să vadă cum își poate lărgi granițele, ca într-o bună zi să poată locui în casa de pe deal. Pentru cei dornici să se angajeze în compromisuri spirituale sau să doarmă somnul fatal al apatiei, distrugerea este doar o problemă de timp. Cei care nu doresc să conștientizeze seriozitatea intențiilor sale vor cădea cu siguranță pradă unui număr de atacuri spirituale, inclusiv oprire fizică, mentală și spirituală, boală și moarte. Intenția lui Dumnezeu nu a fost niciodată ca noi să trăim în înfrângere, ci în victoria copleșitoare a morții și învierii Fiului Său.

Experiența noastră pământească și principiile proprietății sunt croite după cele scrise mai sus. Cuvintele și contractul îi dau deținătorului acelui document legal autoritatea de a face apel și de a folosi puterea care guvernează dreapta sa administrare a terenului. Astfel, cuvintele și istoria Bibliei formează mărturia, atât în vechime cât și în vremurile noi, a documentului legal pe care Hristos îl deține. Prin acesta este atestată proprietatea Sa de drept asupra noastră. Se dă mărturie cu privire la plata făcută, care atestă aprobarea Tatălui. "Noi suntem lucrarea Lui" (Efeseni 2:10), suntem proprietatea lui Dumnezeu.

Ca membri ai trupului lui Hristos, avem aceeași putere și privilegii ca și Isus când ne folosim autoritatea pe care ne-a dat-o. Fiind lucrarea Lui, beneficiem de protecția Sa. Hristos ar dori ca toți cei care Îi aparținem, să mergem în mlaștinile și întăriturile vieților noastre, și să ne folosim autoritatea pentru a-i arunca afară pe impostori. Folosind autoritatea pe care o avem ca și credincioși și cunoscând puterea nemaipomenită a persoanei care ne susține autoritatea, ne va da curaj să mergem înainte.

Îndepărtarea impostorului și eliberarea sufletului uman sunt același lucru. Avem deja dreptul legal de a o face, dar exercitarea lui și darea diavolului în judecată depind de noi. Isus nu ne ia libertatea de a alege.

Putem trăi alături de cei care ne încalcă proprietatea dacă alegem să facem așa. Putem trăi în teamă, intimidăți de amenințările impostorului, ascultându-i minciunile și acuzațiile false, chiar și în lumina lucrării săvârșite de Isus Hristos pe Calvar și a Duhului Sfânt care locuiește în noi. Dușmanul este hotărât să rămână. Dacă ne opunem îndemnului Duhului Sfânt de a ne elibera de apăsarea diavolului, doar îi oferim acestuia posibilitatea de a-și lărgi granițele. Dar, dacă am realiza că diavolul nu are nici un drept legal de a rămâne acolo, i-am scoate la iveală cacialmauă și atunci am experimenta libertatea.

Ascultarea de Cuvânt ne duce la adevăr, iar adevărul este drumul spre libertate. De prea multe ori, nu recunoaștem frica, confuzia, îndoiala, durerea, chinul și nefericirea ca fiind activitatea lui Satan. Știm că Dumnezeu este suveran peste toate și deși El poate permite suferința și durerea pentru un timp, așa cum a făcut cu Iov, suferința nu e lipsită de scop și de motivație. Vezi Deuteronom 8: 1-16. Ca părinte, Dumnezeu nu vrea ca copiii Săi să sufere la nesfârșit, până la înfrângere și moarte. Dumnezeu îi permite lui Satan să ne îndurereze doar până când scopul Său este făcut desăvârșit în noi. Dacă dușmanul are de reclamat vreun drept asupra proprietății lui Dumnezeu, adevărul este că noi suntem coproprietari cu Dumnezeu. El nu va acționa independent în numele nostru fără să-i dăm consimțământul. Satan știe cât de corect și cât de ferm este Dumnezeu în susținerea libertății noastre de a alege, așa că forțează lucrurile la maxim. Atâta timp cât poate menține vie frica și durerea în noi, vom continua să fim legați în suferință inutilă. Ce bine ar fi dacă am crede promisiunile și am merge înainte, asemenea lui Iosua, sub călăuzirea Duhului Sfânt și am începe să pretindem tot ceea ce ne aparține de drept!

Dar, din contră, mulți credincioși continuă să creadă, asemenea celor 10 spioni, că uriașii sunt proprietari. Necredința ne determină să facem lucrarea diavolului, în locul lui. Îi ascultăm minciunile și apăsăm noi înșine butoanele fricii și ale durerii. Odată ce diavolul ne-a antrenat să ne jucăm cu minciunile, treaba sa este deja făcută. Noi am absorbit minciunile despre eșec și respingere și le-am menținut vii prin cuvintele noastre, până când au devenit atât de mult o parte din noi încât le acceptăm ca parte a conceptului de sine. Odată ce o minciună a evoluat dinspre minte spre a deveni o parte solidă a gândirii noastre, va deveni parte a identității noastre. Din acest punct, ne va fi foarte greu să discernem eroarea sau să ne separăm de puterea ei.

PUTEREA UNUI CUVÂNT

Cuvântul lui Dumnezeu a creat și a așezat universul. Cuvântul va rămâne autoritatea supremă când cerurile se vor înnoi și pământul va trece. Vastele întinderi de întuneric au fost date la o parte pe măsură ce mii de forme de viață au apărut la simpla Sa poruncă. Cuvintele sunt puternice. Viața și moartea stau în puterea limbii. Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său ca mijloc de apărare împotriva lui Satan. Cuvântul lui Dumnezeu în gura noastră devine o armă mortală împotriva minciunilor diavolului. Nu contează cât de slabă sau de păraginită a devenit viața noastră, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu rămâne invincibil și suficient de puternic pentru a ne apăra și a ne restabili. Cuvântul lui Dumnezeu stabilește Codul Universal al Dreptății. Adevărul și libertatea se bazează pe acest Cod Universal al Dreptății. Ochi pentru ochi, cere restabilire și echilibru. Isus Hristos a plătit. Diavolul nu mai are nici un drept de a le cere credincioșilor să plătească din nou. Dacă înțelegem Legea lui Dumnezeu, parametri legali în care i se permite lui Satan să opereze și puterea autorității noastre peste el, ne aflăm pe calea spre victorie spirituală, întorcându-ne la intențiile inițiale ale lui Dumnezeu de a ne binecuvânta.

Mântuirea noastră este întemeiată pe credința noastră că dreptatea va învinge, pentru că Cuvântul lui Dumnezeu se bazează pe caracterul Lui. El reafirmă stabilitatea eternă a Cuvântului Său, făcând-o inseparabilă de propria Sa natură. Întreaga creație se va alinia dreptății Sale în aceea zi, când orice genunchi se va pleca și fiecare limbă Îl va mărturisii.

Dumnezeu nu spune cuvinte inutile. Există un motiv special pentru fiecare cuvânt pe care El îl rostește. Nici chiar ordinea cuvintelor nu e arbitrară. Toate lucrurile pe care le spune Dumnezeu sunt specifice și puternice. Isus cunoștea adevărul și a rostit cu încredere cuvintele Tatălui Său pentru a-Și înfrânge dușmanul în orice situație. Noi avem acces la aceleași cuvinte puternice pe care le-a folosit El. Încrederea noastră în această bătălie vine prin relația noastră cu Tatăl. Deși Satan pare să conducă inimile oamenilor, nu poate câștiga. El lucrează în întuneric. Folosește cuvintele pentru a-și înveșmânta minciuna într-o iluzie de lumină, spune minciuni și nu îi pasă dacă aceste minciuni se contrazic una pe cealaltă, este pragmatic, se folosește de orice are nevoie și orice lucru e justificat.

Puterea finală a Cuvântului vine nu doar în abilitatea Sa de a ne elibera ci și în aceea de a ne menține liberi. Acum sunteți curați prin spălarea cu apa Cuvântului. Cuvântul lui Dumnezeu are puterea de a ne curăța de

petele păcatului. Rușinea și vina trecutului nostru pot fi înlăturate prin spălarea cu apa Cuvântului. El poate aduce recuperarea inocenței și restaurarea relației noastre cu Tatăl.

PUTEREA ELIBERATOARE A ASCULTĂRII

Lucrarea puterii și a autorității lui Hristos în și prin noi vine doar prin ascultarea de adevăr. Legea cuceririi și legea libertății cer ca, pentru a fi liberi cu adevărat, să ne supunem adevărului așa cum este el revelat în Cuvântul lui Dumnezeu. Adevărul este singurul eliberator legal. Ascultarea de orice altceva aduce sclavie, oricât de ușor de trecut cu vederea sau de inocentă ar părea la început.

Cheia spre victorie este supunerea în fața puterii corecte. Predarea controlului în mâinile lui Dumnezeu este un act al ascultării care duce la libertate. Predăm controlul pentru a-l câștiga, atunci când ne supunem lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu este plin de instrucțiuni profunde în simplitatea lor și totuși puternice atunci când sunt aplicate.

Efectul mortal al mușcăturii șerpilor înfocați a fost oprit atunci când copiii lui Israel s-au uitat spre șarpele de aramă. Moise a înălțat șarpele pe un rug, ca simbol al Aceluia care va înfrânge mușcătura șarpelui. Așa cum actul de ascultare de a privi la rug a putut să-i vindece pe toți cei mușcați de șerpii veninoși, și noi vom fi vindecați dacă vom privi la Fiul crucificat al lui Dumnezeu. Isus a luat infirmitățile și apăsarea noastră și S-a făcut blestem pentru ca noi să putem fi eliberați de durere și de boldul morții.

Așa cum i-a demonstrat Dumnezeu lui Moise că vindecarea poate veni prin simpla privire la șarpele de aramă, nici noi nu mai putem adăuga nimic lucrării de pe cruce și puterii acesteia de a ne elibera. Doar să o acceptăm. El vrea să știm cât de simplă, și totuși semnificativă este ascultarea noastră pentru lucrarea de eliberare. Dumnezeu are nevoie de cooperarea noastră pentru a-Și pune în funcțiune puterea în viețile noastre.

Controlul e control. Păcatul e păcat. Războiul e război. Întăriturile nu dispar automat. Diavolul nu se scuza și nu pleacă tăcut după ce intră Isus. Noi trebuie să cooperăm activ o dată cu intrarea Sa. Dacă vom crede că lucrurile se schimbă automat, fără implicarea noastră, nu numai că suntem naivi, dar devenim o țintă continuă pentru lucrarea lui Satan în viețile noastre.

Israel a avut un dușman fizic. Dușmanul nostru nu este carnea și sângele, ci minciunile pe care le credem, căpeteniile, domniile,

stăpânitorii întunericului, duhurile răutății care sunt în locurile cerești (Efeseni 6:12). Israel a trebuit să vină la Dumnezeu pentru ajutor pentru că, de cele mai multe ori, erau mult mai puțini la număr decât dușmanii lor. Împrejurările i-au forțat să depindă de Dumnezeu. Atunci când erau curați și ascultători, diferența numerică nu conta. Dar când păcătuiau în tabără, nu conta cât de mic era dușmanul; Israel a fost înfrânt în Ai, un oraș pe care îl întreceau în număr. 36 de oameni au murit în acea zi a neascultării. Toți au suferit din cauza păcatului unui om.

Lucrurile nu stau cu mult altfel astăzi. Dumnezeu spune că păcatele părinților se răsfrâng asupra copiilor până la a treia și la a patra generație. E adevărat. Așa e. Dar, dacă Dumnezeu e același "ieri, azi și-n veci" (Evrei 13:8), atunci Calvarul trebuie să fi existat în planul original. Prețul păcatului a fost plătit prin moartea lui Isus Hristos. Procesul unei vieți noi începe cu predarea stăpânirii și a controlului asupra noastră lui Isus Hristos. Nu este voia lui Dumnezeu să rămânem sub sclavia păcatelor strămoșilor noștri, prin controlul lui Satan.

De aceea e atât de imperativ, pentru că atâta timp cât ne controlăm propria viață, suntem sclavi ai aceluia care ne controlează, maiestatea sa, diavolul. Pentru a începe să experimentăm eliberarea de apăsare și sclavie, trebuie să începem să ne supunem lui Dumnezeu. Supunerea restabilește proprietatea templului. Supunerea este îndeplinită inițial prin mântuire. Supunerea voinței noastre, recunoașterea nevoii noastre și a păcatului nostru sunt suficiente pentru a crea posibilitatea ca Dumnezeu să intre și să Își stabilească neprihănirea în viețile noastre. De aici, El Își întinde domeniul și Își instaurează împărăția.

LIBERTATEA DE A ALEGE

Întăriturile lui Satan din interiorul nostru au fost construite prin minciunile în care am ajuns să credem. Chiar dacă ai făcut acel păcat o singură dată, el construiește oricum o închisoare. Suntem ținuți captivi în cetatea lui Satan unde fiecare minciună a devenit o cărămidă și fiecare teamă un lanț. Apoi suntem mântuiți. Lumina glorioasei Evanghelii pătrunde în întunericul nostru. Mântuirea înseamnă că Isus a descuiat ușa închisorii noastre și putem fi liberi dar condiția libertății este să credem și să acționăm pe baza credinței.

Adevărul este că libertatea de a alege nu ni s-a luat niciodată, nici chiar în zilele întunecoase ale întemnițării noastre când se poate să nu fi știut nimic despre libertate sau despre Isus. Isus a spus: "Eu sunt ușa", în Ioan 10:7. Libertatea vine doar prin El. Apoi a spus: "Eu sunt

adevărul", în Ioan 14:6. Libertatea vine doar când adevărul este aplicat peste minciunile pe care le-am crezut. Cărămizile limitării noastre sunt distruse una câte una, pe măsură ce adevărul Cuvântului lui Dumnezeu este descoperit și aplicat condiției noastre. De fiecare dată când alegem să înlocuim o minciună cu adevărul Său, o altă cărămidă este îndepărtată. Ascultarea de Cuvântul Său înseamnă credință. Credința noastră devine un ciocan în mâna lui Dumnezeu, care sfărâmă strânsoarea omului tare și distruge pereții care ne-au ținut captivi. Nu mai trebuie să fim limitați de păcat sau înjosiți de rușinea acestuia.

DISPERAREA ESTE BUNĂ

Disperarea este calea lui Dumnezeu de a ne provoca să ieșim din zonele noastre de confort și să nu mai facem adaptări nesfârșite menite să le țină nestingherite. Dumnezeu ne provoacă la dragoste și fapte bune. El nu ne-a chemat să ne adaptăm acestei lumi rele sau să o evităm, ci să fim martori ai puterii și prezenței Sale, pentru a elibera oamenii din strânsoare. Dar cum poate face asta dacă noi nu ne asumăm riscul sau suntem atât de deviați încât am pierdut controlul vieților noastre?

Când suntem disperați, începe să se petreacă un lucru ciudat: devenim conștienți de îngustimea cutiei în care trăim. Realizăm că lucrurile nu pot rămâne cum au fost și ne deranjează prea mult pentru a nu face o schimbare. Dacă suntem cinstiți, ne dăm seama că lucrurile trebuie să se schimbe. Frica este învinsă de disperare, pe măsură ce speranța noastră începe să caute ajutor. Speranța ne aduce la lumină, iar lumina dezvăluie lucrările ascunse ale întunericului. Lumina ne aduce la adevăr iar adevărul ne eliberează.

Disperarea ne face să sperăm deoarece, la urma urmei, suntem dornici să facem ceva. Disperarea este definită ca "o stare a lipsei de speranță care duce la pripire". Din lipsa de speranță și lupta pentru supraviețuire vine energia care rupe legăturile ce ne înfășoară. Dumnezeu permite o anumită măsură de necaz în viețile noastre pentru a ne atrage atenția. Scopul este acela de a clarifica prioritățile și de a ne provoca la acțiune. Am stat prea mult ca cei patru leproși din 2 Împărați, simțindu-ne disperați, dar fără a avea un plan. Dacă nu făceau ceva, urmau să moară. Dacă ar fi rămas în afara cetății, ar fi murit de foame. Dacă ar fi intrat înăuntru, ar fi murit în asediu. Dușmanul avea de mâncare. Au hotărât să se ridice și să vadă dacă dușmanul le va arunca niște firimituri. Erau deja leproși. Ce mai aveau de pierdut?

AJUNGE!

Trecuseră de perioada de așteptare și nu mai doreau să tolereze starea de a nu face nimic. Trebuie să ajungem la locul unde vom spune "Ajunge!". Ei au abandonat frica în fața posibilității speranței. Cel mai rău lucru pe care l-ar fi putut face era să stea degeaba. Disperarea i-a împins la acțiune pe când îngerii lui Dumnezeu pregăteau o masă în corturile vrăjmașilor lor. Tot ceea ce trebuiau să facă era să se ridice și să meargă la ea. Nu poate Dumnezeu să ne hrănească pe noi chiar din mâna vrăjmașului? Ce altă cale mai bună de a-Și arăta puterea și bunătățile există decât să ne întindă masa în fața vrăjmașilor? (Psalmul 23:5).

Ai ajuns la disperare? Ești gata să spui: "Ajunge!" și să dai la o parte lucrurile care nu funcționează bine în viața ta? Dacă e așa, privește la calea lui Dumnezeu. El este aici pentru a-ți arăta calea spre adevărata libertate. Începutul este să ne ridicăm, asemenea celor patru leproși, și să mergem în tabăra dușmanului unde vedem ce eliberare minunată a pregătit Domnul pentru noi.

OPREȘTE-TE, HOȚULE!

Următorul pas este să ne ridicăm și să punem capăt hoției. Isus a spus: "Sau cum poate cineva să intre în casa celui tare și să-i jefuiască gospodăria, dacă n-a legat mai întâi pe cel tare? Numai atunci îi va jefui casa." (Matei 12:29). Dă o explicație destul de clară: diavolul ne leagă, ne jefuiește de bunuri și în final se instalează ca "cel tare". Se înfige adânc în întăritura minciunilor și folosește nefericirea, trauma și tragedia pentru a-și începe ciclul distrugerilor. Pe măsură ce se mișcă în viața noastră și a rudelor de sânge, potrivit unui tipar previzibil, ne devorează speranța, tinerețea și urmașii.

Dușmanul vine pentru a fura, a ucide, a jefui și a distruge. El se îndreaptă direct spre "valori". Scopul său este de a distruge darurile pe care ni le-a dat Dumnezeu înainte ca acestea să poată fi folosite pentru a-l distruge pe el. Dacă cineva are darul milei, îi va conduce spre epuizare și purtare de grijă exagerată. Dacă cineva are darul încurajării, va încerca să reducă acea persoană la tăcere făcând-o să se simtă necorespunzătoare sau o va înșela să creadă că este responsabilă să salveze lumea. Odată, a venit la mine o tânără cu carieră, atractivă, luptându-se cu o aventură pe care o avea cu șeful ei. Amândoi pretindeau a fi creștini. Ea avea darul milei și i-a părut rău de el. Pe

măsură ce încerca să-l facă să se simtă mai bine, Satan i-a pervertit darul într-un adulter. Cu siguranță, nu aceasta a fost intenția lui Dumnezeu în ce privea darul ei, și nu era nici intenția ei. După ce a realizat minciunile pe care le crezuse și a îmbrățișat adevărul lui Dumnezeu, a fost capabilă să scape din cursa vrăjmașului.

Adevărata surpriză nu este ceea ce face diavolul. El doar acționează potrivit naturii sale. Tragedia este că noi, moștenitorii mântuirii, destinați să consolidăm victoria de la Calvar, urmașii Aceluia care a înviat din morți, lăsăm condamnarea, confuzia și frica să ne ia cu asalt. Gândirea greșită și minciunile diavolului ne dezarmează. Cu cât credem mai mult că ceea ce ne spune el e adevărul, cu atât îi dăm mai mult arsenal cu care să ne atace. În final, planul dușmanului și scopul său devin atât de obișnuite în viețile noastre încât rulăm singuri casele distrugătoare. El ne-a antrenat să facem munca murdară în locul lui. Ne autoblestemăm în ignoranța noastră și cuvintele din gura noastră devin o forță creativă spre distrugerea noastră.

Nu eu sunt dușmanul. Isus este prietenul meu. Diavolul trebuie să fie denunțat și eliminat din viața oricui trăiește în evlavie, în Isus Hristos. Logica din spatele acestor afirmații nu este ceva nou; cuvântul lui Dumnezeu este clar în această privință. Nu avem nici o scuză, doar că am crezut minciunile dușmanului și ne-am luat după recomandările diavolului mai degrabă decât după cele ale lui Dumnezeu. Trebuie să începem acolo unde a început Ioan Botezătorul. Trebuie să ne căim de lipsa de fervoare și de mulțumirea noastră de a fi stat legați și blocați. Ceea ce le lipsește multora dintre noi este o doză bună de disperare. Disperarea este o forță care ne motivează să facem următorul pas spre libertate, pe măsură ce ne-am decis să îl jefuim pe omul tare, să-i expunem strategia și să îl ducem pe diavol în fața instanței.

POST SCRIPTUM

Încheind acest prim volum, îmi vin în minte câteva gânduri. Vă invit să examinați singuri aceste lucruri și să vedeți dacă sunt adevărate.

Isus "a rânduit dintre ei doisprezece ca să-i aibă cu Sine și să-i trimită să propovăduiască. Le-a dat putere ca să vindece bolile și să scoată dracii" (Marcu 3:14,15). Chemarea noastră este o chemare la libertate personală și la un scop divin. Atâta timp cât suntem legați și divizați, dușmanul știe că nu vom sta în picioare și nu vom înainta pentru a consolida victoria de la cruce. Știe că e în interesul lui să ne țină închiși în întăritura minciunii. Dorința Domnului pentru noi este să învingem obstacolele din viață, pentru a ne putea îndeplini marea însărcinare. Dar, înainte să ne putem angaja în lucrarea de eliberare a celorlalți, trebuie să fim noi înșine liberi. Cum vom merge să facem ucenici din toate neamurile când nu ne putem supune nici măcar apetitul carnal și confuzia mentală care se ridică în sufletul și inima noastră? Stabilirea adevărului Său în viețile noastre devine marea grijă a Tatălui și partea de bază în răscumpărare.

Mulți dintre noi, cei care ne numim creștini, sunt chinuiți de vinovății, de dependențe incontrolabile, fantezii, durere, boli fizice care au devenit centrul vieții. Multe dintre lucrurile pe care ne-am focalizat, ne distrag atenția și au devenit idoli, idoli ciudați, dar totuși idoli. Durerea, mânia și siguranța devin obiectele atenției noastre. Chiar și eradicarea păcatului din viața noastră poate deveni o preocupare și un substitut pentru relația cu Isus Hristos.

Dumnezeu a inițiat călătoria noastră spre libertate prin calea crucii. El intenționează să pună capăt mizeriei luând totul de la capăt, nu pentru că ar fi supărat pe noi, ci pentru că răscumpărarea e grea. Lucrarea pe care o face nu este o cosmetizare sau o vopsea nouă pe un lemn scorburos, ci o metamorfoză completă. Pentru a face aceasta, El trebuie să aibă mai mult decât atenția noastră sporadică. Răscumpărarea cere consimțământul nostru deplin și continuu. Ascultarea demonstrează acest consimțământ.

Puterea consimțământului se referă la cine va intra în viața noastră, Dumnezeu sau Satan. Deoarece rezultatele vieții noastre sunt determinate de ascultare, Dumnezeu ne eliberează invitându-ne să devenim slujitorii Săi. Ascultarea de Dumnezeu este o demonstrație vizibilă a dragostei noastre față de El. Ironia este că ne eliberează prin supunere, ceea ce pare a fi opusul libertății, în același mod în care ne

aduce la viață prin moarte, care pare a fi opusul vieții. Supunerea voinței noastre și a libertății de a alege nu se produce dintr-odată, ci este un mod de viață. A cunoaște libertatea prin supunere este ceva străin omului carnal și pare irațional pentru o logică naturală. De obicei, definim libertatea ca fiind dreptul de a face orice dorim, oricând dorim. În gândirea lui Dumnezeu, putem fi liberi doar atunci când renunțăm la privilegiile de a face ceea ce dorim oricând dorim și pentru cât timp dorim, pentru a-i servi pe alții care sunt în nevoi și îi predăm Lui sarcina neprihănirii și a dăruirii vieții veșnice.

CHEIA LIBERTĂȚII - O VIAȚĂ SUPUSĂ

Dar se poate trăi o viață într-o stare de supunere totală și constantă în fața lui Dumnezeu? Luați în considerare cât de mulți oameni, prin propria lor definiție a libertății (liberi să facă ceea ce doresc, când doresc) își conduc viața într-un mod plin de succes? Încrederea în Dumnezeu este înlocuită cu cea mai elementară minciună, și anume presupunerea că eu sunt responsabil pentru propria mea viață și deci știu cel mai bine cum să o trăiesc. Dar, pentru a evita această presupunere, trebuie să mă întreb: "Unde am învățat să îmi trăiesc viața?" Cine este destul de puternic sau de deștept pentru a ști când să se oprească sau cum să se schimbe? Mulți dintre noi suntem mai degrabă asemenea unui copil de 4 ani într-un magazin plin cu dulciuri, mai degrabă decât un creștin care și-a predat viața lui Hristos. De câtă înțelepciune, autocontrol și supunere în fața adevărului ar avea nevoie copilul acela pentru a se feri de carii sau de dureri de burtă într-un asemenea loc al tentațiilor?

Primul pas este să admitem că nu știm cum să ne trăim viața, oricât de mult am încerca sau oricât de mult am insista să susținem contrariul. Dacă suntem înțelepți, ne vom supune lui Dumnezeu, chiar în fața protestelor vehemente ale lui Satan, știind că Dumnezeu este cel care ne iubește și are puterea să ne dea adevărata libertate. Scopul libertății noastre va deveni atunci libertatea celorlalți. Scopul vindecării noastre va fi vindecarea celorlalți.

Dacă vindecarea și libertatea celorlalți este o parte strâns legată de lucrarea lui Hristos în Biserica Sa, atunci eliberarea de blestemele și legăturile nelegiuirii generaționale este o parte esențială a vieții credinciosului. Prin transferul binecuvântărilor de la o generație la următoarea, rupem tiparele negative ale păcatului împreună cu

disfuncționalitățile pe care le cauzează, nu doar pentru noi ci și pentru copiii noștri.

Încrederea în Dumnezeu trebuie să fie răspunsul nostru la adevăr. Neîncrederea și îndoiala sunt minciunile înșelării care ne țin legați. Când îmbrățișăm adevărul, credința în Isus Hristos devine mai mult decât niște cuvinte. Credința, pentru a fi credință, trebuie transformată în fapte, prin ascultare. Credința în adevăr precede faptele noastre de ascultare. Ascultarea este credința activă care devine semnul dragostei noastre pentru Isus. Îmbrățișarea adevărului devine primul pas în ascultarea poruncilor Domnului și este demonstrarea dragostei noastre față de El.

TRADUCEREA ADEVĂRULUI SPIRITUAL ÎN REALITATEA TEMPORALĂ

Ne putem îndeplini scopul vieții doar atunci când suntem liberi. Dumnezeu a pus în inima fiecăruia dintre noi un vis. Deși dușmanul a încercat să distrugă acel vis și să ne fure darurile chiar înainte să putem desface pachetul, acele daruri și vise nu sunt doar pentru noi. Dumnezeu ne-a dat daruri și abilități de a-i evangheliza pe cei pierduți. Dușmanul ne-a furat armele și a încercat să stopeze lucrarea lui Dumnezeu prin interceptarea armatei lui Dumnezeu pe drum. Dacă nu suntem conștienți de război, sau suntem atât de preocupați de noi înșine încât nu reușim să ne supunem puterii lui Dumnezeu, nu vom reuși să umblăm în călăuzirea Sa când vrea să lucreze prin noi pentru cei pierduți. Doar atunci când ne folosim darurile și chemările lui Dumnezeu vom putea spune că le avem și sunt ale noastre.

Libertatea pe care o aduce adevărul părților interioare ale inimii începe transferarea realității spirituale în lumea naturală. Durerea, înfrângerea, lipsa satisfacției personale, mânia și dependențele trebuie să facă loc adevărului, pentru că cel pe care Fiul îl eliberează este liber cu adevărat. Această revelație devine motivația de a aduce realitățile spirituale ale răscumpărării spre cei ce sunt încă legați în împărăția dușmanului.

NOUA CREATURĂ ȘI OMUL VECHI

De ce nu înțelegem acest lucru? Dacă era o simplă problemă de învățare sau de neînțelegere, oare nu ar fi trebuit să o înțelegem până acum? Vă garantez că atât dezvățarea de a păcătui cât și stabilirea omului nou creat după neprihănirea lui Hristos își au locul în viața unui credincios, dar filozofia lumii de a trata comportamentul uman ca "am

învățat să fiu rău, deci pot învăța și să fiu bun" promovează frustrarea și "o formă de evlavie". Aceste măsuri se numesc acomodare și apar odată cu o mare varietate de recomandări religioase și prescripții rigide pentru sfințenie. Ele servesc deseori doar pentru a ne mări frustrarea și sentimentul eșecului.

A explica comportamentul păcătos doar ca învățare a răului înseamnă a ignora sau a nega ceea ce spune Scriptura despre natura condiției omului păcătos. Romani 6:11 ne îndeamnă: "...socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru". Versetul următor spune: "Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor și să nu mai ascultați de poftele lui". Ceva "care domnește în mine" îmi spune că acest "proces al morții" e mai mult decât o reînvățare. A mă lăuda că pot învăța să fiu bun sau să fac binele fără a lua în considerare natura sufletului meu, este definiția laudei.

TIMP DE RĂZBOI

Ne înșelăm dacă credem că sfințirea, restaurarea templului la funcția sa adecvată de locuință a lui Dumnezeu, este o problemă de autoîmbunătățire. Învățând să fii bun și să faci lucruri mai bune decât ignoranța și independența, vei sfârși să ai o doctrină a faptelor bune, separată de lucrarea lui Hristos. Învățarea căilor Duhului trebuie să vină dintr-un act de supunere și de ascultare față de Duhul Sfânt. Acea supunere duce la război. Biblia, manualul pentru război, declară în Iacov 4:7: "...supuneți-vă lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului și el va fugi de la voi."

A ne "împotrivi" sugerează o luptă, o acțiune și este departe de ideea învățării sau a reeducării. Schimbarea și reeducarea vin când învățăm că este mai bine să ne supunem pe noi înșine, cu conceptele și opiniile noastre, adevărului lui Dumnezeu. Victoria și libertatea vin din învățarea strategiei lui Satan de luptă împotriva sufletelor noastre. Trebuie să ne ridicăm, "căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în tinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești" (Efeseni 6:12). În Matei 12:29, Isus numește aceste principalități și duhuri ale răutății ca fiind "omul tare".

Dacă comportamentul învățat este soluția pentru păcat, atunci de ce a vorbit Isus despre faptul că cerul se ia cu năvală, în Matei 11:12? Ce motiv ar avea să ne avertizeze cu privire la război și la prezența omului tare în mijlocul nostru, dacă nu ar fi existat nici un conflict? "Sau cum

poate cineva să intre în casa celui tare și să-i jefuiască gospodăria, dacă n-a legat mai întâi pe cel tare? Numai atunci îi va jefui casa" (Matei 12:29). Omul tare, jefuind bunurile celui care este mai slab sună mai mult ca o problemă de război decât de educație sau de comportament învățat. Acesta este război! Și deși este un timp potrivit pentru amândouă, binecuvântat e cel care cunoaște timpul!

Singurul mod de comportament față de omul tare este să i ne opunem cu autoritatea care ni s-a dat în Hristos. Cu cât înțelegem mai bine adevărul spiritual și strategia lui Satan, cu atât vom fi mai eficienți în recuperarea lucrurilor pe care le-a furat de la noi. În final, este important să fim ascultători în lucrurile pe care am ajuns să le înțelegem, devenind "Împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri" (Iacov 1:22). Din acest pasaj, vedem că atât ascultarea amânată cât și neascultarea deschid ușa spre și mai multă înșelăciune. Înșelăciunea este frânghia de care diavolul se folosește pentru a ne lega. Puterea de a conduce și a domni împreună cu Hristos începe cu împotrivirea la minciunile pe care Satan le-a pus în sistemul nostru de credințe.

TRUPUL LUI HRISTOS

Totul este în puterea lui Isus, dar Isus are un trup. Ce logică are aceasta? Atât de mult timp am fost focalizați pe noi înșine! Satan a încercat să oprească lucrarea lui Dumnezeu prin minciunile sale și distrăgându-ne atenția. Dorința lui Dumnezeu este să experimentăm bunătatea Lui pe pământ; nu noi să avem de suferit, ci puterile întunericului. Isus a spus că "ne-a dat putere peste toată puterea diavolului și nimic nu ne va putea vătăma" (Luca 10:19). Aceasta este doar pentru un anumit timp, sau ori de câte ori avem nevoie? Dumnezeu este credincios și hotărât să ne scoată din sclavie, pentru a ne pregăti pentru nunta cu Fiul Său. Prea mult timp trupul lui Hristos a fost divizat și împrăștiat. Deci, ce vom face? Unii sunt mulțumiți să existe și să supraviețuiască. Stau retrași și se odihnesc în mântuirea lor, nefiind conștienți sau fiind neinteresați de problemele celorlalți. Alții încearcă să facă singuri ceea ce poate fi făcut doar de întregul trup. Unii dintre noi au dezvoltat o atât de puternică fantasmagorie a independenței, încât credem că putem respira cu ochii și umbla cu urechile și excludem părțile menite să facă aceste lucruri.

Una dintre cele mai bune reclame pentru adevăr și pentru eficiența Evangheliei este o viață de bucurie. Bucuria este semnul unui spirit

liber. Bucuria Domnului este tăria noastră. Această putere este păstrată în neprihănirea lui Hristos care locuiește în noi, templul nefăcut de mâini omenești. Acum, noi suntem rezidența lui Dumnezeu pe pământ, care locuiește în plinătatea Sa în aceia care și-au predat viața pe deplin Lui. Pe măsură ce El îi adună, ei devin Biserica, trupul lui Hristos. Devin mesajul mântuirii lui Dumnezeu, întrupați ca într-o armată, un popor și o națiune. El a fost Unul, noi suntem mulți. Dar asemenea unei cești sparte, adunarea cioburilor nu va face ca ceașca să își poată îndeplini menirea, după cum nici adunarea trupului sfărâmat al lui Isus nu va putea să vindece o lume muribundă.

PĂSTRAREA LIBERTĂȚII

Viața se trăiește moment cu moment. Fiecare moment ne oferă oportunitatea de a spune "Da" sau "Nu" scopului și planului lui Dumnezeu pentru noi. Dacă ne supunem voinței lui Dumnezeu, vom deveni mai puternici. Dacă ne supunem diavolului, ne vom clătina. Pentru a obține cea mai mare libertate și productivitate, fermierul trebuie să conceapă un plan. Câmpurile sunt însămânțate și supravegheate, pentru că fiecare nouă zi aduce nu numai creștere, ci și pericole.

Hristos ne-a izbăvit ca să fim slobozi (Galateni 4:31), pentru că "dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi" (Ioan 8:36). Așa cum El a venit să ne elibereze, Cuvântul Său ne va menține în libertate. Principiile sunt descrise și subliniate în această carte. Sute de oameni le-au aplicat și au găsit victorie și eliberare în aceste adevăruri, dar asemenea oricărui lucru bun, trebuie să fie menținute. O foame puternică pentru Cuvânt va face un războinic puternic. O atitudine deschisă spre învățare va face un ucenic smerit. Trebuie să stăm în poziția de ascultare a adevărului, hotărâți să umblăm în descoperirile Sale.

Menținerea este o responsabilitate personală. Rugăciunea și dedicarea personală pentru Domnul sunt sursele primare ale vieții și puterii. Petrecerea unui timp liniștit cu El ne va proteja și ne va călăuzi spre o viață din abundență. Să ne retragem și să credem că lucrurile vor veni automat la locul lor, iată un plan destinat eșecului! Urmarea prescripțiilor și modul de viață sunt o parte importantă a recuperării de după operație. E nevoie să îi permitem Duhului Sfânt să ne adapteze stilul de viață la traiul pentru Hristos.

A doua parte a responsabilității personale este terminarea cursei. Aceasta include responsabilitate în fața trupului lui Hristos și față de locul unde Domnul ne-a chemat. Trebuie să avem mintea lui Hristos, să nu ne mai uităm înapoi și să nu mai facem provizii pentru fire, pentru a-i împlini poftele. Dacă vom face aceste lucruri, Hristos își va putea desăvârși lucrarea pe care a început-o în noi și vom putea fi liberi să spunem împreună cu Pavel în 2 Timotei 4:7,8: "M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în ziua aceea Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui." Cum ne putem perfecționa în acest sens? Doar pentru a-L auzi spunând: "Bine ai lucrat, rob bun și credincios. Intră în bucuria Stăpânului Tău" (Matei 25:21).

EPILOG

"Prezintă-ți cazul" este prima parte dintr-o serie numită "Diavolul în Fața Instanței", care trece în revistă fundamentul și principiile scripturale folosite pentru a intenta o acțiune legală împotriva dușmanului sufletelor noastre. S-a comis o crimă! Tâlhărul s-a prezentat ca Înger de Lumină! Și-a mințit victimele, le-a furat proprietatea și i-a lipsit de moștenirea lor. Înțelegerea autorității noastre ca și creștini și parametri legali ai vieților noastre în Hristos sunt lucruri esențiale pentru apărarea noastră și construirea dosarului pentru "Diavolul În Fața Instanței".

Pentru a condamna un criminal, trebuie să stabilim dovezi și să găsim un martor credincios. "Prezintă-ți cazul" stabilește identitatea suspectului și faptul că a fost comisă o crimă. Se reia dovada unei chemări mai înalte spre o viață din belșug, care s-a descoperit că lipsește în viețile multor credincioși.

"Disputele inițiale" (Opening Arguments) este a doua carte a seriei. Aceasta va reconstitui scenele de început care stau la baza complotului. Înțelegând originea conflictului dintre Dumnezeu și diavol, credinciosul își va putea construi un dosar puternic împotriva acuzațiilor dușmanului. Sunt examinate motivele și sunt cântărite cererile Justiției și ale Milei, așa cum sunt ele solicitate de către Codul Universal de Justiție.

"Nimic altceva decât adevărul, așa să vă ajute Dumnezeu!" (Nothing But the Truth, So Help You God), cea de-a treia carte, subliniază procedurile de descoperire ale minciunii care a îmbibat viața noastră individuală și este demonstrată puterea adevărului de a-i elibera pe captivi. Este reconstituită scena crimei și este stabilit timpul când a fost comisă. Sunt descoperite mai în detaliu metodele folosite de dușman pentru a îndeplini faptele răutății, și procedurile necesare pentru a le anula.

Fiecare crimă dezvăluie un criminal și cere ca dreptatea să fie restabilită. Pentru a-l condamna pe diavol pentru crimele sale împotriva noastră, avem nevoie de dovezi și de un martor credincios. Fiecare crimă s-a comis la un anumit moment în timp. Pentru a stabili vinovăția acuzatului, trebuie să stabilim, dincolo de orice urmă de îndoială, timpul, locul, metoda și identitatea criminalului; cine, ce, când, unde, de ce și cum.

Cuvântul lui Dumnezeu care declară justiția este definit ca "ochi pentru ochi" (Exodul 20:24), sânge pentru sânge și viață pentru viață. Isus a plătit prin pedeapsa maximă, moartea prin execuție, pentru ca noi să fim liberi. Dacă El S-a dăruit de bunăvoie pentru libertatea noastră, nu e dorința Lui să umblăm în acea libertate? Cel pe care Fiul îl eliberează, este liber cu adevărat!